EUGENIA RILEY

Cuibul dragostei

ALCRIS

Capitolul 1

VALERIE VERNON intră grăbită pe ușa din față a atelierului foto Vernon, udă leoarcă, cu geanta pe umăr și trepiedul la subraț.

– Practic am înotat până aici, îi spuse ea oftând tatălui ei, așezând cu grijă echipamentul fotografic lângă perete, în spatele tejghelei. Am fost nevoită să închiriez o barcă pneumatică, ca să reușesc să ajung la tăbăra de copii. Doamne! Ce nebunie! Mi-a luat o jumătate de oră până i-am liniștit pe neastâmpărați. Nu-și risipiseră energia, pentru că dimineața dormiseră până mai târziu. Ziceai că sunt floricele de porumb, așa săreau! Nu știu de ce-mi trebuie mie angajamente din acestea. Auzi! Fotografii școlare! pufni ea.

Tatăl ei râse amuzat și își scutură cu grijă pipa în scrumieră.

– Val, fii mai indulgentă! Și tu ai fost mică. Ce o să te faci când te vei mărita și vei avea și tu, la rândul tău, copii? Sau nu vrei să te măriți?

– Ba da, admise Valerie zâmbind, dacă voi găsi vreo dată bărbatul potrivit.

Apoi se aplecă și-și sărută tatăl pe frunte, adulmecând mireasma familiară a amestecului de tutun de pipă.

– Dar sper să nu mă pricopsesc cu o trupă de Muppets, ca asta de astăzi.

– Mama ta spunea că erai mai rău ca păpușile Muppets, spuse tatăl ei cu melancolie. Odată, pe când aveai patru anișori, ai dat drumul colecției tale de greieri în mașina pe care abia o cumpărasem.

Valerie zâmbi nostalgică, scuturându-și pletele castanii și ude.

– Duci dorul acelor zile, nu-i așa, tată?

– Da, răspunse tatăl ei, părând dintr-o dată mult mai trist și mai bătrân, cu ochii încețoșați în spatele ochelarilor cu rame metalice. Îmi este dor de mama ta.

Valerie simți un nod în gât. Mary Vernon murise de un an și durerea pierderii ei era încă vie.

– M-a sunat cineva? schimbă ea subiectul, dregându-și glasul.

– Nu, Val, îmi apre rău.

– La naiba! Tipul de la Southern Times mi-a promis că mă sună de trei zile. Până acum...

– A angajat pe altcineva, spuse tatăl ei cu blândețe, privindu-și fiica compătimitor.

– Da, constată ea, deloc surprinsă. Măcar dacă ar fi sunat să-mi spună...

– Așa e, iubito. Dar vezi tu, asta este viața! Așa sunt oamenii.

– Dar sunt de-a dreptul furioasă. Cu portofoliul meu! Am cele mai bune fotografii din Natchez. Am fotografiat toate casele interbelice și cunosc Delta ca-n palmă.

– Val, Val, am mai discutat asta de sute de ori. Munca ta este excelentă, dar nu ești renumită. Și nu vei ajunge sus, rămânând în Natchez.

– Și asta am mai discutat tată, îl întrerupse ea frustrată. Nu pot părăsi orașul meu natal, Natchez. Adică nu vreau să-l părăsesc.

– Tot te agăți de ideea că nemernicul acela din Laurel se va întoarce la tine cu coada între picioare?

– Doamne, tată, nu! păli Valerie. Eu și Mark am terminat-o de doi ani!

– Dar eu tot aș vrea să pun mâna pe ticălos și să-l scutur bine! De când v-ați despărțit, nu mai ești aceeași dinainte.

– Nu e vorba numai de Mark, spuse Valerie, știind că tatăl ei avea dreptate. Și mama...

– Știu, iubito, știu... Să înțeleg că ești legată de bătrânul tău tată?

– De ce nu? sugeră ea, îmbrățișându-și tatăl.

– Nu trebuie să-ți împiedici tinerețea de un sac de oase bătrâne. Și nu te mai frământa cu tipul de la ziar. O să ajungi în top și mulți te vor regreta. Într-o zi, șansa îți va surâde și privind înapoi, vei zâmbi când îți vei aminti toate astea.

– Sper să ai dreptate.

Și ca un răspuns, ușa magazinului se deschise și intră un străin înalt, brunet, cu o geantă diplomat de aluminiu.

Valerie și Fred își zâmbiră, privind bărbatul care își depuse geanta pe tejghea.

Valerie se grăbi să întâmpine clientul. Bărbatul se întoarse încruntat spre ea. Cu surprindere, Valerie constată că era de-a dreptul frumos. Avea un chip ca sculptat și era îmbrăcat elegant, după ultima modă, dar sobru. După firele de păr alb de la tâmple, Valerie se gândi că avea în jur de patruzeci de ani. Deși ea era o femeie înaltă, bărbatul acela o întrecea cu un cap. Ochelarii cu rame negre și maxilarul încleștat îi dădeau un aer sever.

Bărbatul începuse să-i vorbească, dar Valerie se trezi privind fascinată ochii lui căprui și plini de profunzime. Privirea lui se înnegură imperceptibil și îi zâmbi ușor. În acel moment, Valerie realiză că o plăcea.

De fapt, Valerie avea un impact puternic asupra sexului opus. Mai ales din cauza părului castaniu și a picioarelor ei lungi, pe care Mark le caracteriza drept: "voluptuoase". Dar de când se despărțise de Mark, devenise imună la avansurile bărbaților. Și totuși, pentru prima oară după doi ani de zile, se simți atrasă de acel străin pe care-l cunoștea doar de un minut.

Se îndepărtă și constată cu groază că galoșii ei pentru ploaie scoteau un sunet îngrozitor, pe care străinul acela frumos îl remarcase. Stânjenită, încercă să-i îndrepte atenția asupra altor lucruri:

– Domnule, îmi permiteți să vă iau haina și umbrela?

Dar bărbatul privea amuzat cizmele ei galbene.

– Da, domnișoară, spuse el sobru, întinzându-i haina și umbrela. Mulțumesc.

Străinul arăta farte bine într-un pulovăr pe gât și niște pantaloni largi, care-i cădeau perfectă pe picioarele lungi.

– Domnul meu, spuse tatăl lui Valerie, pe zloata asta un client este o adevărată binecuvântare.

În timp ce cei doi schimbau impresii despre vremea din Natchez, Valerie se aplecă repede după tejghea ca să-și scoată galoșii.

– Da, aveți dreptate, spuse străinul, adresându-se tatălui ei, nebăgând-o în seamă și privind pe deasupra ei la aparatele de fotografiat de pe rafturi.

– Da, continuă străinul pe un ton grav. Mă bucur să găsesc un magazin cu adevărat dotat, în sens profesional.

În acel moment, cu o mișcare rapidă, Valerie își scoase cizmele și se răsuci spre tatăl ei, care spuse:

– Permiteți să mă prezint. Sunt Fred Vernon și ea este fiica mea, Valerie. Dumneavoastră?

– Roger Benedict.

Ochii albaștrii ai lui Valerie sclipiră surprinși de încântare.

– Roger Benedict? întrebă ea. Scriitorul?

– Da, domnișoară, răspunse el pe un ton ușor superior.

Strălucind de emoție, Valerie ieși de după tejghea.

– Domnule Benedict, vă ador cărțile. Iar pozele lui Enrico Romero sunt fantastice! Adevărate opere de artă!

– Îți plac lucrările lui Rico? întrebă el surprins. O să-i comunic puțin mai târziu, când îl voi vizita la spital. Îl va amuza teribil, când va afla că are fani prin locurile astea.

– La spital? Dar ce are? nu se abținu Valerie să întrebe.

– De fapt tocmai despre asta îi povesteam tatălui tău, spuse el expediind-o.

Valerie se încruntă privindu-l pe bărbatul acela care o trata ca pe o puștoaică. În fond amândoi erau adulți, chiar dacă el era cu câțiva ani mai mare ca ea.

Sau poate atitudinea lui se datora felului în care arăta ea. Nu puteai lua prea în serios o tânără cu părul ud și dezordonat, în tricou și blugi. Ploaia îi spălase de mult machiajul, așa că părea mult mai tânără decât era. Poate era chiar incitant să reușească să-l pună la respect.

Dar între timp se hotărî să-i asculte conversația.

– Trebuie să refac tot echipamentul lui Rico. Zilele trecute am avut un incident neplăcut cu o persoană nemulțumită, care i-a făcut praf toate aparatele, plus fluierul piciorului, într-un mod destul de neceremonios.

– Vai, ce groaznic! nu se abținu Valerie să remarce.

– Da, destul de neplăcut. Eu și Rico tocmai ne pregăteam să plecăm în rezervațiile naționale din Homochito, pentru niște studii în legătură cu ultima mea carte despre păsărelele cântătoare din America de Nord.

– Păsărele cântătoare? Ce sunt acestea?

– Păsărelele cântătoare? Păsări.

– Da, păsări, dar ce fel de păsări?

– Sunt de fapt specii. Există peste șaizeci de specii de păsărele cântătoare, explică el ușor indignat de ignoranța ei.

Ex-tra-or-di-nar! A câta oară trebuia să-i suporte acelui străin îngâmfat aerele de superioritate? O trata ca pe o puștoică ignorantă care se băga în discuțiile adulților. Și

chiar dacă ar fi fost o liceană, asta nu l-ar fi îndreptățit să se poarte așa. Da! Era exact genul de bărbat care considera femeia inferioară bărbaților! Ce misogin.

– Ce nu puteți repara, vreau să înlocuiți cu aparatura dumneavoastră, îi spuse Benedict tatălui ei. Slavă Domnului că mare parte din echipament era în mașina mea.

– Dar chiar nu vă pasă deloc de starea sănătăți domnului Romero? izbucni Valerie indignată.

– Poftim? întrebă încet Roger Benedict, întorcându-se spre ea cu sprâncenele ridicate.

– Repet, prinse curaj enervată Valerie. Cum rămâne cu domnul Romero? Nu vă pasă de el?

– Ce vrei să insinuezi? întrebă el cu un calm impus.

– Vă pasă mai mult de chipament și de păsările dumneavoastră?

– Păsărele cântătoare, o corectă el acru.

– Mă rog. Vreau să spun că un om normal ar fi fost mai îngrijorat de...

– Ce te face să crezi că nu-mi pasă de Rico? Sau că n-aș fi normal? se uită el la Valerie cu o privire tăioasă.

– Din câte povestiți, mi se pare că proiectul dumneavoastră este mult mai important decât...

– Decât Rico? o întrerupse el. De unde știi tu ce părere are Rico despre asta? Planurile și motivațiile mele nu sunt problema ta, domnișoară.

Fred Vernon își ascunse un zâmbet, tușind pe sub mustață. În acel moment Valerie se simți ca o proastă. Ce-i venise să-l ia la rost pe omul acela? Chiar așa! Nu era pro-

blema ei! Și la urma urmei era un client. Ce-i venise să fie așa de nepoliticoasă?

– Domnule Vernon, continuă imperturbabil Roger Benedict, v-aș ruga să vă aruncați o privire peste echipamentul acesta...

– Îmi pare rău, domnule Benedict, ridică neputincios Fred din umeri, dar un prieten care și-a scăpat aparatul de fotografiat pe jos m-a rugat să-l ajut, așa că... Dar, vă rog să acceptați ajutorul profesional al fiicei mele. Draga mea, se întoarse el spre Valerie, vrei să-l ajuți pe domnul Benedict?

Valerie strânse din dinți, dar acceptă cu o mișcare scurtă din cap.

– Poate ar fi mai bine să revin când veți avea mai mult timp, refuză Roger Benedict, zâmbind în semn de scuză spre Valerie. Sunt sigur că domnișoara este competentă, dar e vorba de un echipament scump și sofisticat.

Asta era prea de tot! Noroc că tatăl ei îi tăie vorba, pentru că alt fel...

– Vă asigur că fiica mea se pricepe, poate chiar mai bine decât mine.

– Serios? o privi Roger Benedict sceptic. Și de când lucrezi tu aici?

– Practic de o viață, oftă acră Valerie. Dar de când mi-am terminat facultatea și mi-am luat diploma în fotografia de artă, pot spune că lucrez aici non-stop!

– Da? întrebă el încet.

Cu o satisfacție perversă, Valerie apucă valiza lui Roger Benedict.

– Și cu ce vă poate ajuta tânăra domișoară, domnule

Benedict? întrebă ea cu sarcasm. Nu prea am timp de pierdut cu treburi minore, așa că, să trecem la treabă.

Roger o privi ușor încurcat și tuși încet.

– Mi-e teamă că... echipamentul lui Enrico este irecuperabil.

Valerie analiză în tăcere aparatele profesionale de fotografiat.

– Da, concluzionă ea. Este vorba de pierderi de mii de dolari.

Pe măsură ce Valerie discuta mai mult cu Roger Benedict, observa că în ochii lui se năștea respectul. Separară împreună aparatele care mai puteau fi salvate de cele distruse complet. Când terminară, lui Valerie aproape că îi păru rău. Ca bărbat, Roger Benedict era destul de enervant cu aerele lui, dar într-un orășel mic precum Natchez, Valerie nu avusese niciodată ocazia să vorbească cu un scriitor adevărat care, în plus, colabora cu fotograful ei preferat.

Trebuia să recunoască. Era un bărbat frumos. În floarea vârstei, distins, solid, într-un cuvânt atrăgător. Și avea un zâmbet... Deși îl dezvelea rar, când o făcea, topea orice inimă. Și Valerie nu era imună.

Gândindu-se la toate acestea, Valerie simți cum se înroșește jenată. Se strădui cu stângăcie câteva momente să închidă diplomatul gol. Roger încercă să o ajute și atingându-i degetele tremurânde, îi transmise un fior electrizant în tot corpul. Valerie își retrase mâinile și zâmbi forțat, cât mai oficial posibil.

Inventarul se terminase. Acum nu mai trebuia decât să

scrie adresa hotelului în care era cazat Roger, ca să-i trimită echipamentul complet.

Roger se pregăti să plece și în disperare de cauză, văzându-l cum se îndepărtează, Valerie îl întrebă:

– Apropo, sunteți din New York?

– Da, răspunse el amabil, oprindu-se.

– Și pot să vă întreb de ce ați venit tocmai aici?

– Din cauza migrației.

– Vreți să spuneți că vă mutați aici?

– Nu. Primăvara păsările migrează din sud spre nord, explică el ușor agasat. Sunt convins că ai învățat asta în școala elementară.

– Ah! râse ea jenată. Migrație! Da, sigur că am învățat despre migrația păsărilor călătoare. Și de cât timp le studiați, domnule Benedict?

– Oh, zâmbi el vădit încântat de subiect. De câțiva ani buni. Păsările cântătoare sunt specialitatea mea. De fapt această carte pe care mă pregătesc să o scriu este relizarea unui vis mai vechi.

– Întotdeauna păsările mi s-au părut plictisitoare.

– Nu este adevărat, spuse Roger apropiindu-se de ea. Dacă stai să le observi în mediul lor natural, ai multe de învățat de la ele. Totul ține de atenție. Cum sunt de exemplu ochii tăi.

– Ce este în neregulă cu ochii mei? se retrase, luată prin surprindere, Valerie.

– La o primă vedere s-ar spune că ai ochi albaștri. Dar dacă îi observi mai cu atenție, vezi că au o umbră fermecătoare de violet-indigo.

Roger Benedict îi mai aruncă o privire scrutătoare, după care se întoarse să vorbească cu Fred. Valerie rămase nemișcată. Îl auzi ca prin ceață pe tatăl ei spunând:

– Și dacă mai aveți nevoie de ceva, nu ezitați să ne sunați.

– Mulțumesc, domnule, spuse Roger întorcându-se să plece, dar se opri pocnind din degete. Ah! Am văzut pe plăcuța de la intrare că prestați și servicii de fotografiere. Aveți un angajat care se ocupă cu așa ceva?

– Fiica mea.

– Ești și fotograf profesionist? întrebă Roger uimit, întorcându-se spre ea.

Valerie înclină din cap, incapabilă să vorbească.

– Ai dreptate. Am uitat că ai terminat facultatea de artă fotografică. Și? Lucrezi efectiv?

– Doar când mă lasă tata să pun mâna pe un aparat, zâmbi ea cu sarcasm. Prima oară când mi-a căzut în mână un aparat profesional, l-am aruncat la toaletă.

– Bine, domnișoară Vernon. Mea culpa. Dacă mă poți ajuta să găsesc pe cineva cu adevărat profesionist în fotografia de artă, ți-aș fi foarte recunoscător.

– Aveți nevoie de un fotograf profesionist?

– Trebuie să-mi găsesc pe cineva, până când Rico se va însănătoși.

– Nu îl așteptați să lucrați cu el?

– Nu-mi permite timpul.

Bărbatul acela era cu adevărat enervant. Trecea peste orice pentru păsărelele lui. Dar Valerie nu putea să scape ocazia.

– Domnule Benedict, aș fi fericită să-mi ofer serviciile.

– Serios? întrebă el neîncrezător.

– Mi-am luat diploma la Universitatea din Louisiana în fotografia artistică. Și lucrările mele au apărut în multe reviste locale.

– Și anume?

Valerie enumeră câteva titluri.

– Îmi pare rău, domnișoară, dar nu am auzit de aceste publicații.

– Știu de ce sunt în stare. Sunt foarte bună în meserie. Aveți încredere.

– Mi-e teamă că nu-mi pot permite să risc.

– Dar la început v-ați permis să riscați cu domnul Romero, nu-i așa?

– Ai dreptate, dar acum am nevoie de cineva cu experiență. Și rapid. Nu am timp de pierdut. Cred că îl voi ruga pe Rico să se intereseze.

Valerie îl privi cu răceală.

– Îmi pare rău, se scuză Roger. Nu fi supărată, dar... spuse el privindu-și ceasul. Ei bine, trebuie să plec.

Roger se întoarse să plece, dar Valerie alergă după el.

– Da? surâse amuzat Roger.

– Nu vreau să vă plictisesc, dar știu că sunt în stare să fac o treabă cu adevărat excelentă. Dacă aruncați doar o privire peste portofoliul meu...

– Domnișoară. Am nevoie de cineva care să reziste alături de mine șase săptămâni într-o colibă mică, în pădure, departe de civilizație. Nu știu dacă ai face față.

Valerie nu se mai abținu și izbucni:

– În viața mea n-am mai auzit vreo remarcă mai misoginǎ ca asta! strigă ea cu obrajii în flăcări. Și mai ales de la un new-yorkez sofisticat ca dumneavoastră.

– Nu sunt misogin, domnișoară. Acesta este adevărul: nu ai face față.

– Mă predau! strigă Valerie aruncându-și mâinile în sus.

– Îmi pare rău, spuse Roger zâmbind neajutorat și se întoarse să plece.

Valerie se duse după tejghea, supărată foc. Nu o deranjase atât faptul că o refuzase, cât că nici măcar nu dorise să se uite peste lucrările ei. Și faptul că o considerase incapabilă să reziste șase săptămâni în pădure, departe de civilizație, pusese capac. Plină de furie alergă din nou după Roger, cu aparatul ei de fotografiat în mână.

– Un moment, spuse ea cu sarcasm, apucând clanța ușii pe care Roger se pregătea să o deschidă și poftindu-l reverențios afară. Nu întâlnesc în fiecare zi un... domn așa de... liberal, sensibil și... deschis... dornic să ajute tinere talente...

Și în clipa următoare îi făcu o fotografie rapidă. Roger o privi un moment cu maxilarul încleștat, derutat de blițul aparatului, apoi ridicând demn din umeri părăsi magazinul.

– ESTE! AM PRINS-O! strigă Valerie victorioasă, din camera obscură.

Ridică o fotografie udă în aer. Roger Benedict, în toată splendoarea, cu ochii aceia reci în spatele ochelarilor cu

rame metalice pătrate, cu nasul acela drept și plin de sine, cu gura aceea imobilă, dar senzuală. Formidabil. Și frumos.

Valerie zâmbi. Întotdeauna își imaginase pasionații de păsări slăbănogi și miopi, purtând ochelari cu lentile groase. Un fel de șoareci de bibliotecă.

Valerie studie fotografia cu ochi critici. Deși o făcuse în grabă, prinsese un unghi bun și o lumină excelentă. Da, era una dintre fotografiile ei de excepție. Prinsese la Roger Benedict atât aerul ostil, cât și pe cel senzual.

Zâmbi, amintindu-și aerul derutat al lui Roger, în clipa în care ea declanșase blițul.

Atârnă poza cu un cârlig de sfoara de plastic și mintea începu să-i lucreze rapid. Și ideea genială i se cristaliză. Da! O va face! Nu ceda ea așa ușor!

Părăsind camera obscură, Valerie se așeză la micul ei birou. Apucă receptorul și formă un număr local.

– Am nevoie de cineva într-o oră, pentru o livrare.

După ce făcu toate aranjamentele, după o oră, Valerie luă un pix și zâmbind, scrise pe spatele fotografiei uscate:

"Un ochi de vultur asupra lui Roger Benedict, una din rarele și faimoasele specii ale tagmei bărbătești misogine."

Capitolul 2

– EȘTI SIGUR CĂ NU ai pe nimeni disponibil? strigă enervat Roger în telefon.

Stătea în camera elegantă a hotelului Natchez, cu un pahar de scotch într-o mână și receptorul în cealaltă.

– Scuză-mă, George, spuse el mai târziu, sincer. Am trecut prin momente grele în ultimele două zile și programul mi s-a dat complet peste cap. Ești ultimul pe lista pe care mi-a dat-o Rico. Știu că te-am luat din scurt, dar mă grăbesc. Sper că mă înțelegi. Sună-mă, te rog, dacă afli ceva. Mulțumesc.

Roger închise telefonul și oftă nemulțumit, sprijinindu-se între pernele de pe pat. În seara aceea își simțea toată povara celor patruzeci și cinci de ani.

Luă de pe noptieră fotografia primită de la Valerie, privindu-și figura arogantă. Zâmbi. Oare chiar atât de nesuferit fusese în după-amiaza aceea?

Da, fusese nervos, dar avea și de ce. Și în afară de asta,

nu-i plăcea să fie fotografiat fără acordul lui. Oricum, Valerie nu avea nici o vină.

Dar, trebuia să recunoască. Era bună! Se pricepea!

Își aminti cu plăcere momentele petrecute alături de tânăra aceea atrăgătoare. Era adevărat, fusese nesuferit. Dar asta nu din cauza lui. Trecuse prin momente neplăcute și faptul că Rico nu-l mai putea ajuta îl făcea prea puțin disponibil să fie amabil cu sexul opus.

Mama lui mereu îl acuzase de perfecționism. Dar lui îi plăcea să programeze totul, să nu scape nici un detaliu.

Prima oară când o văzuse pe Valerie, îi lăsase impresia unei adolescente răsfățate. Dar mai târziu, o descoperise spirituală și hotărâtă. Deși avea un umor înțepător, i se părea distractivă. Era total diferită de femeile pe care le cunoscuse până atunci. Și Slavă Domnului... cunoscuse o mulțime!

Dar era așa de tânără! Și avea niște picioare superbe și niște ochi...

Cum ar fi reușit el să se concentreze asupra păsărilor timp de șase săptămâni, în mijlocul sălbăticiei, alături de ea?

Nu. Roger Benedict nu avea timp de aventuri. Cu zece ani în urmă trecuse printr-un divorț foarte mediatizat și de atunci cu greu se mai implicase în relații stabile. Apoi apăruse Claudia. O botanistă divorțată, la fel ca el. Aveau multe în comun. Petreceau mult călătorind, făcând muncă de cercetare în teren. Se mutaseră împreună. Aveau o relție grozavă. Până acum șase luni, când într-o seară...

"– Roger, am cunoscut pe cineva... Vreau să mă mut. Încă nu este nimic serios, dar se pare că... ne potrivim."

Roger primise vestea ca un adevărat bărbat, respec-

tându-i onestitatea Claudiei. Într-un fel, se bucurase că relația lor se sfârșise. Deși fuseseră prieteni buni și nu se înșelaseră niciodată, totuși ceva scârțâise. Nu se iubiseră cu adevărat.

Și de atunci nu se mai implicase în nici o relație, exceptându-le doar pe cele de o noapte.

În acele momente se simțea de-a dreptul singur. Își plângea de milă. Era singur, în camera aceea de hotel rece și impersonală. Luni trebuia să aranjeze cu o soră medicală, care trebuia să aibă grijă de Rico. Dar, între timp, în acel sfârșit de săptămână, trebuia să stea și să fiarbă în suc propriu, simțindu-și pe deplin vârsta.

În acele momente simțea nevoia unei companii feminine. Fără implicații sexuale. Avea nevoie de cineva care să-i toarne scotch în pahar, să-i facă un masaj și să-i spună: "Dragul de tine...". Merita măcar atâta.

Și Valerie ar fi putut să facă asta foarte bine. Și-o imagina stând la picioarele lui și...

Doamne! Ce-i trecea prin cap! Fata aceea era suficient de tânără ca să-i fie fiică. Libidoul îi înnegura judecata. Nu era bine!

Și totuși zâmbi. Șase săptămâni în sălbăticie ar fi putut deveni o aventură interesantă alături de ea.

Se hotărî să-și înghită mândria și să o sune a doua zi. Fotografia pe care i-o trimisese îl convinsese definitiv. Fata avea talent. Merita să riște.

Lăsă fotografia pe noptieră, privind-o provocator.

– Sper că știi la ce te înhami, domnișoară Vernon, murmură el ironic.

Recitind mesajul, se încruntă. Pentru început trebuia să

o mai educe puțin. El nu era așa de misogin precum îl credea Valerie.

Ei, bine, poate era... puțin.

SONERIA TELEFONULUI o trezi pe Valerie a doua zi, dimineața devreme. Privi cu ochii cârpiți de somn ceasul electronic de pe noptieră. Cifrele roșii arătau 8:00 dimineața. Cine o căuta la ora aceea, sâmbăta?

Ridică receptorul și mormăi:

– Mda?

– Bună dimineața, domnișoară Vernon.

Era el! Roger Benedict! Simțurile lui Valerie intrară în alertă.

– Domnul Benedict?

– Corect. Să nu-mi spui că te-am trezit!

– Ați putea mai întâi să vă cereți scuze că mă treziți cu noaptea-n cap.

– Cu noaptea-n cap? repetă el zâmbind. De două ore studiez un stârc albastru și un cuc galben.

– Felicitări. Sunt impresionată, răspunse Valerie acră. Bine că nu sunteți însurat. Sau sunteți?

– Din nefericire, nu.

– Ei, dacă ați fi fost, mă îndoiesc că soția dumneavoastră s-ar fi bucurat să o treziți sâmbăta, dimineața devreme, pentru niște păsări.

– Poate că ai dreptate, domnișoară. Să înțeleg că nu te mai interesează slujba pe care tocmai mă pregăteam să ți-o ofer? continuă el sarcastic.

– Ba bine că nu, răspunse ea pe un ton glumeț, surprinsă de întorsătura lucrurilor.

După felul în care vorbea, Roger Benedict îi lăsa impresia că flirta cu ea.

– Valerie, spuse el brusc. Vreau să ne vedem azi.

– Da? spuse ea încet, precaută.

– Aș dori să cinăm. Vreau să te cunosc mai bine.

– Înțeleg. În interes de serviciu, sau privat? întrebă ea simțind cum inima începe să-i galopeze.

– Asta rămâne de văzut.

– Atunci, răspunsul meu este nu, zise ea rece.

– Valerie, de ce te dai așa de ușor bătută? Asta ar putea fi șansa vieții tale. De ce ți-e frică să-ți asumi riscuri? Sau crezi că nu-mi poți face față?

Era evident că Roger o provoca într-un război al nervilor. O tachina, se juca cu ea, știind cât de mult își dorea acea șansă.

– Bine, Valerie, spuse el într-un târziu cu falsă părere de rău, văd că nu ești interesată. Asta este! Eu am încercat.

– Accept, spuse ea repede.

– Excelent. Ia să vedem. Găsisem adresa ta, pe undeva...

– Bine...

– Te sun la șapte, spuse el și îi închise telefonul.

VALERIE SE ÎMBRĂCĂ cu o fustă kaki și o bluză asortată. Își puse sandalele de piele maro și ieși pe terasa casei Vernon, pentru a-și lua micul dejun, așa cum obișnuia de ani de zile. Încă din timpul liceului, părinții ei îi oferiseră mansarda, redecorând-o special pentru nevoile unei adolescente. Era ca un mic apartament, cu intrare separată. În

felul acesta îi demonstraseră că doreau să-i respecte intimitatea. Mai târziu, Valerie urmă facultatea, dar când o termină, se întoarse tot la casa părintească. Se simțea mult mai bine alături de ai ei. Și de când mama ei murise, simțise că nu-l mai putea lăsa singur pe tatăl ei.

Luă o gură de suc de portocale proaspăt stors și zâmbi. Ce treabă avea ea cu Roger Benedict? Îl găsea atrăgător. Ba chiar o incitase felul în care o tachinase în dimineața aceea. Riscase acceptând să ia masa cu el. Poate că nu avea nici cea mai mică intenție să-i ofere slujba.

Trebuia să-și anunțe tatăl că Roger Benedict urma să vină să o ia în oraș la cină. Îi închisese telefonul înainte să apuce să-i explice că locuia deasupra apartamentului tatălui ei. Cu o zi în urmă, Fred Vernon îi aruncase priviri suspicioase, atunci când sosise mesagerul care urma să-i trimită poza lui Roger Benedict. Dar nici n-o întrebase nimic. Avea mare încredere în ea. Doar că nu dorea să mai sufere din cauza bărbaților așa cum suferise din cauza lui Mark. Nu știa ce reacție urma să aibă tatăl ei, dacă afla că se întâlnea cu Roger Benedict. Trebuia să-i spună doar că aveau o întâlnire de afaceri. Și la urma urmei era pe jumătate adevărat.

În cel mai bun caz!

Valerie mușcă din felia de pâine prăjită, încruntându-se. Faptul că acceptase o întâlnire cu Roger Benedict îi reamintea că de multă vreme nu se mai implicase în nici un fel de relație cu vreun bărbat.

Încercă să nu se mai gândească la nimic altceva, privind priveliștea oferită de grădina din spatele casei. Mirosul îmbătător de iasomie îi umplu nările. Privi bătrânul stejar

din spatele curții, de ale cărui ramuri puternice atârnau lanțurile leagănului în care ea și Mark...

Își privi ceasul de la mână. Datorită lui Roger, mai avea o oră până ce trebuia să ajungă la atelierul tatălui ei.

O pală de vânt făcu bătrânul leagăn să scârțâie ușor și Valerie simți un nod în gât. Se obișnuise să nu se mai gândească cu regret la fostul ei logodnic. Trecuseră deja doi ani și jumătate de când se despărțiseră.

Pe Mark Hastings îl cunoscuse într-o benzinărie în Mississippi. Fusese angajată să facă un mic album pentru o companie petrolieră și Mark urma să o asiste. Se îndrăgostiseră la prima vedere. Și în trei luni se logodiseră.

Relația se stricase în momentul în care compania de petrol la care lucra Mark dăduse faliment. Valerie încercase să-l susțină moral, dar mândria lui Mark fusese prea serios călcată în picioare. Începuse să bea, să nu o mai sune, să uite de aniversările lor.

Îl suspectase de o aventură. În cele din urmă, după un telefon îndelung așteptat, Mark o sunase să-i spună că se căsătorește cu o fată bogată, al cărei tată îi oferise o slujbă la compania lui petrolieră.

Valerie își aminti cu amărăciune clipele acelea. Se simțise înșelată, trădată, folosită. Și ca toate să meargă și mai prost, curând după ce Mark o părăsise, mama ei se îmbolnăvise grav.

După câteva luni, Mark începuse din nou să o caute, pretinzând că îi e dor de ea, că îi duce lipsa, povestindu-i cât de nefericit era cu noua lui viață. Dar pentru Valerie era prea târziu.

Ultima oară când Mark o sunase fusese la scurtă vreme

după ce o internase pe mama ei în spital. Și în momentul acela, Valerie hotărâse ca acel bărbat să nu o mai rănească niciodată. Acel bărbat și nici un altul, după el. În acele momente, tatăl ei avea nevoie de ea mai mult decât oricine. Și familia ei era mai presus de toate.

La acel ultim apel, Valerie îi spusese răspicat lui Mark că dacă o va mai suna, îi va anunța soția. De atunci nu mai auzise nimic de el.

Și devenise puternică. Foarte puternică. Își îngropase durerea adânc în suflet și nici măcar atunci când mama ei murise, nimeni nu o văzuse vărsând vreo lacrimă.

Tot ce conta pentru ea, erau tatăl ei și cariera. Și acum, după multă vreme, se simțea din nou provocată.

Dar Roger Benedict era prea bătrân pentru ea. Așa cum Mark fusese prea tânăr.

VALERIE SE DOVEDI foarte neîndemânatică în ziua aceea. Amintirile o răvășiseră și gândul că urma să se întâlnească cu Roger Benedict în seara aceea nu-i dădea pace.

Încercase să se concentreze asupra muncii. Dar clienții fuseseră nevoiți să-i repete întrebările de câteva ori. Ba chiar, la un moment dat, scăpă niște lentile pe jos, făcându-le praf.

– Val, ce-i cu tine? o întrebă tatăl ei.

– Tată, trebuie să vorbim, se hotărî ea să-i spună, luându-și inima în dinți.

– Spune, draga mea, ce te frământă?

– În seara asta mă întâlnesc cu Roger Benedict.

– Poftim?

– Cred că vrea să-mi facă o ofertă.

– Ce fel de ofertă?

– Știi că și-a pierdut fotograful și...

– Să nu-mi spui că te duci cu bărbatul acesta în păduri timp de șase săptămâni...

– Poate fii șansa vieții mele.

– Nu-mi place. Nu se cuvine...

– Tată, am douăzeci și cinci de ani! Nu ai încredere în mine?

– Ba da. În tine am încredere. Dar nu am încredere în acest personaj.

Discuția lor se întrerupse în momentul în care în atelier intrară niște clienți. Nu mai reluară subiectul până la două după amiaza, ora închiderii.

Apoi Valerie plecă repede, sperând să evite discuțiile cu tatăl său. Dintr-un impuls brusc, luă mașina și se duse în oraș ca să-și cumpere haine noi. Evenimentul merita osteneala.

Trebuia să facă o impresie bună. Vroia să câștige cu orice preț acea slujbă. Trebuia să-și cumpere un costum serios.

Parcă în fața buticului Myrnei. Ieși în aerul răcoros al primăverii. Era o zi superbă și faptul că făcea cumpărături îi ridica moralul.

Intră în buticul elegant și Myrna, o femeie distinsă, la vârsta a doua, o întâmpină călduros, îmbrățișnd-o ca o mamă.

– Valerie! Cât mă bucur să te văd! Ce mai faci?

– Bine, mulțumesc.

– Ai vreo întâlnire în seara asta și ai nevoie de ceva strălucitor, așa ca tine?

– Nu. Ești pe aproape. Am o întânire, dar este strict de afaceri.

– Cu un bărbat?

– Da.

– Atunci pentru mine este tot același lucru. Tocmai am primit niște rochii superbe de mătase, cu imprimeuri florale, din New York. Sunt perfecte pentru tine. Dacă te îmbraci cu așa ceva, dai gata toată tagma bărbătească.

– Nu te strădui, Myrna. Am încredere în gusturile tale, zâmbi Valerie.

– Ce mai face tatăl tău, draga mea? întrebă Myrna așezând pe un manechin o rochie neagră bordată cu paiete strălucitoare.

– A început să-și mai revină, de la moartea mamei.

Myrna era și ea văduvă de zece ani și părea foarte atașată de tatăl ei. Erau prieteni de familie de mulți ani. Dar lui Valerie nu-i scăpă sclipirea de interes din ochii ei. I-ar fi plăcut ca Myrna să se căsătorească cu tatăl ei, dar deocamdată era prea devreme pentru Fred Vernon.

– Unde am pus eu rochiile acelea? murmură Myrna. Le găsesc eu imediat.

Telefonul sună și Myrna se întoarse spre Valerie zâmbind.

– Scuză-mă două secunde. Te superi dacă le cauți tu? Au un imprimeu floral superb...

Mda. Poate că imprimeul floral nu-i dădea chiar acea notă de profesionalism pe care o căuta Valerie. Așa că începu să se uite după costume ceva mai serioase. Alese unul și intră în cabina de probă.

Era un costum format dintr-un sacou galben, o fustă neagră și o bluză asortată. Și îi venea foarte bine. Îi oferea exact imaginea pe care o căuta. Părea serioasă și sofisticată. Doar părul care-i cădea pe umeri în dezordine făcea notă discordantă. Dacă și-l strângea în coc...

– Nu, nu, nu! strigă indignată Myrna, dând draperia la o parte. Nici nu te gândi. Parcă te pregătești pentru o întâlnire cu cei de la Fisc. Probează rochia asta.

– Myrna! zâmbi ușor enervată Valerie.

– Nu-ți vând costumul ăsta și punct! protestă Myrna vehement, ieșind din cabină și trăgând draperia.

Valerie rămase debusolată în cabina de probă, cu rochia înflorată pe braț.

Era o rochie într-adevăr frumoasă, dar de cocteil. Materialul vaporos și mestecul de culori portocaliu, galben, violet și roz, o făcea strălucitoare. Se dezbrăcă de costumul galben prea puțin convinsă, dar când îmbrăcă rochia recomandată de Myrna, rămase surprinsă. Arăta fantastic pe ea. Îi sublinia linia șoldului și decolteul generos nu lăsa loc prea mult imaginației. Era lungă până la glezne și despicătura lungă laterală îi accentua lungimea picioarelor.

– Ești ca o zână, draga mea, spuse Myrna dând la o parte draperia și admirând-o sincer. Trebuia să fii fotomodel.

– Am preferat să mă aflu de partea cealaltă a camerei de luat vederi. Îmi dai voie să mă uit la preț?

– Nu te îngrijora. O plătești când poți.

– Salariul meu pe o săptămână, spuse Valerie privind eticheta. Merită și am acești bani la mine, dar este prea... extravagantă.

– Câți ani ai, dragă? Douăzeci și cinci sau cincizeci? Ce o să te faci la bătrânețe? Privește-mă pe mine!

Deși era trecută de prima tinerețe, Myrna era încă o femeie frumoasă și avea curajul să poarte haine colorate, cu croieli îndrăznețe. Și asta o făcea adorabilă.

– Mda, poate ai dreptate. Și am exact sandalele care s-ar potrivi cu această rochie.

– Vezi? Așa-mi placi!

ÎN SEARA ACEEA, la șapte și jumătate, Valerie dădea ture prin apartamentul ei. Roger Benedict întârziase! Zeci de gânduri îi treceau prin cap. Poate că i-o făcea special.

Niciodată apartamentul ei nu fusese mai frumos. Mobilierul alb, modern, strălucea de curățenie. Cu toate astea, Valerie era agitată. Mutase și aranjase de zeci de ori pernele de pe canapea, vazele de flori și scaunele. Singurul lucru care-i atrăgea atenția era ceasul din perete. Arăta deja opt fără douăzeci.

La opt fără un sfert, Valerie se hotărî să coboare la tatăl ei. Nu mai suporta tensiunea. Cine naiba se credea Roger Benedict? Își bătea joc de ea? Puse mâna pe clanță și smuci nervoasă ușa.

Și dădu nas în nas cu Roger Benedict. Valerie se blocă. Arăta superb. Purta un costum maro închis dintr-o stofă englezească, o cămașă bej dintr-un material fin și o cravată de mătase maro cu dungi galbene. În mână avea un buchet minunat de trandafiri și garoafe roz, galbene și roșii, parcă scos din rochia ei.

Roger fluieră ușor și șopti:

– Bună seara, Valerie. Nu mă înjura prea tare.

Lui Valerie îi venea să-l pocnească, dar privindu-i figura spășită, abia se abținu să nu izbucnească în râs.

După câteva momente de stânjeneală, Roger întrebă:

– Nu mă inviți înăuntru?

– Desigur. Nu ați întârziat decât patruzeci și cinci de minute.

Roger zâmbi și intră în apartamentul lui Valerie, lăsând în urmă o aromă de colonie fină amestecată cu un iz vag de scotch.

– Nu din vina mea am întârziat. De fapt am sosit la fix, dar tatăl tău m-a luat în primire.

– O, nu! oftă Valerie exasperată.

– Ai uitat să-mi spui că locuiești la etaj.

– Mi-ați închis telefonul înainte să apuc s-o fac.

– Mă rog. Oricum, ți-am asigurat tatăl de intențiile mele onorabile și i-am promis să te aduc acasă înainte de lăsarea serii... luni.

– Nu pot să cred, păli Valerie.

– Ai dreptate, zâmbi Roger. Nu i-am spus asta. Recunosc din prima un tată îngrijorat. De fapt, dacă ai fi a mea și eu aș simți același lucru.

Cuvintele lui Roger îi dădură fiori pe șira spinării. Nu spusese "dacă ai fi fiica mea sau sora mea", ci "dacă ai fi a mea".

– Da, spuse Valerie tușind ușor. Tata nu înțelege lucrurile astea. I-ați spus că ieșim în interes de afaceri, nu?

– Da, zâmbi Roger. I-am spus și asta.

– Mă exasperați, spuse Valerie indignată, roșind.

Roger Benedict putea să fie seducător, atunci când dorea. Se apropie de ea un pas și șopti:

– Arăți adorabil, Valerie.

Îi întinse florile și adăugă:

– Primește o mică atenție din partea mea, cu scuzele de rigoare.

– Mulțumesc, domnule Benedict, spuse ea, primind buchetul cu mâini tremurânde.

– Te rog, spune-mi Roger.

– Bine... Roger. Așteaptă să pun florile în apă.

Valerie se duse în mica ei bucătărie și reveni cu o vază pe jumătate plină cu apă, pe care o așeză pe masa din camera de zi. Roger se apropie de ea, ajutând-o să aranjeze florile.

– Se potrivesc perfect cu rochia ta care, apropo, este superbă, spuse Roger galant.

– Mulțumesc.

– Știi, șopti Roger, de ce nu-ți pui o garoafă după ureche? spuse el, dându-i o șuviță de păr la o parte, dezvelindu-i urechea fină.

– Pentru că nu-mi place stilul hawaiian.

– Sunt de acord cu tine. Dar vezi tu, ca scriitor îmi imaginez toate detaliile și în seara asta te-am văzut cu flori în păr, spuse el potrivindu-i o garoafă după ureche.

– Da? Din ce film e replica asta?

Roger izbucni în râs.

– Mergem?

– Roger, înainte de asta... ezită ea.

– Da?

– Nu vrei să te uiți o clipă peste portofoliul meu?

– Nu este nevoie.

– Adică nu te interesează? întrebă ea tăios.

– Nu. Deja știu cum lucrezi.

– Dar nu ai văzut decât o fotografie.

– Suficient. Valorează mai mult decât o sută de alte fotografii.

– Dar...

– Hai, Valerie, spuse el hotărât, luându-i poșeta de pe masă. Dacă nu plecăm acum, ne pierdem rezervarea.

Coborând scările cu brațul lui Roger în jurul taliei ei, Valerie întrebă ametită:

– Pot să te întreb unde ai de gând să mă duci?

– Domnișoară Vernon, vom cina la bordul vasului de croazieră Delta Princess.

Capitolul 3

NOAPTEA COBORÎ peste orașul vechi din Natchez. Valerie și Roger urcară la bordul vasului decorat ca de sărbătoare, cu luminițe colorate care se reflectau în marele Mississippi. Seara de aprilie era răcoroasă, dar plăcută. În aer plutea o boare parfumată de primăvară. Din vasul de croazieră răzbăteau râsete și voci vesele. Era o atmosferă de sărbătoare.

Valerie călătorise pe râu doar de două-trei ori în viața ei. Urcând la bordul vasului, în compania lui Roger, i se părea că intră într-o altă epocă.

Căpitanul vasului, îmbrăcat în uniformă albă imaculată, îi întâmpină respectuos.

– Bună seara, domnule Benedict, doamnă... Bine ați venit alături de noi. Suntem onorați să vă avem la bordul lui Delta Princess.

– Domnișoara Valerie Vernon, o prezentă Roger. Domnule Miller, vă mulțumim pentru invitație.

– Plăcerea este de partea mea. Sper să vă simțiți bine. O seară plăcută, spuse căpitanul, însoțindu-i în cabina principală.

Cabina spațioasă, care părea un mare salon, era despărțită în două de un glasvand. Invitații, îmbrăcați în haine de sărbătoare strălucitoare, stăteau la mese impecabile și frumos decorate. Într-un colț, un cvartet interpreta în surdină o melodie încântătoare.

Masa la care stăteau ei le oferea o priveliște perfectă spre ringul de dans.

Valerie era ametită. Ochii îi străluceau de emoție și încântare.

– Am pornit, nu-i așa? întrebă Valerie cu obrajii în flăcări.

– Da, râse Roger. Să nu-mi spui că nu ai mai fost niciodată pe un vas de croazieră cu aburi! spuse el văzându-i privirea uimită în momentul în care auzi semnalul sonor de pornire.

– Ba da. Când eram foarte mică. Dar niciodată nu am fost pe un vas mare cu aburi ca acesta.

– Știi ce-mi place la tine, Valerie? Ești așa de proaspătă, spontană și sinceră!

Complimentul neașteptat o lăsă pe Valerie cu gura căscată, în momentul în care sttewardul veni cu meniul. Tânărul îi informă că orchestra interpreta în seara aceea din repertoriul lui Frank Sinatra.

Roger și Valerie petrecură discutând lejer, ascultând muzică și savurând cocteilurile exotice.

– L-am vizitat pe Rico, în după-amiaza asta, spuse Roger.

– Da? Cum se simte?

– Nu e restabilit complet, dar merge spre vindecare.

Stewardul le servi crevete și alte feluri exotice și scumpe.

– Rico va putea să vină și el să ni se alăture în munca de cercetare.

– Să ni se alăture?

– Da, Valerie, nu mai are sens să te țin în tensiune. Te iau sub aripa mea ocrotitoare, glumi el.

– Sub aripa ta?

– Te angajez. Te interesează?

– Dacă mă interesează? Glumești? Sigur că da.

– Minunat.

– Roger? De ce te-ai hotărât să mă angajezi, până la urmă? Nu mi-ai văzut lucrările.

– Ți-am spus mai devreme. M-ai convins printr-o singură fotografie. Și pe lângă asta, ți-eram dator.

– Poftim?

– Recunosc, spuse el cu un gest larg. Ieri, când te-am cunoscut am fost nesuferit. Nu eram într-o pasă prea bună, având în vedere evenimentele prin care trecusem.

– Înțeleg, murmură Valerie, surprinsă de faptul că Roger coborâse așa de mult garda.

– Plus că nu prea te-am luat în serios când mi-ai spus că te pricepi în meseria ta. Păreai o puștoaică de șaptesprezece ani, răsfățată și îngâmfată. Aveai aere de...

– Femeie?

– Mda. Nu mă înțelege greșit, Valerie. Nu sunt misogin, cum spui tu. Dar în meseria mea, sunt vânat de tot felul de fotografi amatori, de ambe sexe.

– Probabil. Dar de ce nu recunoști că mai curând te-ar fi interesat un fotograf bărbat.

– Da. Poate că ai dreptate. Toți trăim în aceeași societate. Nu mă învinui pentru mentalitatea aceasta greșită. E greu să nu te aliniezi.

– Dar ți-am spus că mă pot descurca la fel de bine ca un bărbat. Nu mă sperii de muncă.

– Nu asta mă îngrijorează.

Valerie îl privi intens, înțelegând aluzia. Încercă să-și îndrepte atenția spre altceva și începu să mănânce gustoasele preparate.

– Mai devreme spuneai că mă iei sub aripa ta ocrotitoare. Îmi explici sensul?

– Mi se pare evident, zâmbi el.

– Serios?

– Sunt multe lucruri pe care le mai ai de învățat. Ești într-adevăr o fotografă bună, dar nu este suficient. Trebuie să te cunoască lumea.

– Înțeleg. Ești foarte generos.

– Ei, să nu exagerăm. Am și eu avantajele mele. Și trebuie să te previn că Rico va fi acela care îmi va termina cartea, nu tu.

Da. Avea dreptate. Dreptul primului venit. Dar se mulțumea și cu atât.

– Totuși, te voi angaja pentru șase săptămâni. S-ar putea ca Rico să apară într-o lună, dar până atunci vom găsi ceva de făcut și pentru tine.

– Ce? Cafele? glumi ea amar.

– Crezi că pot fi chiar așa de sexist?

– Da, răspunse ea tăios.

Continuară să mănânce într-o tăcere ostilă.

– Spune-mi Valerie. Cum credeai tu că vei reuși în fotografia de publicitate, rămânând în Natchez?

– După facultate, m-am gândit să plec la New York. Dar la scurt timp, mama s-a îmbolnăvit și... a murit. Asta acum un an. Tatăl meu avea nevoie de mine. Nu-l puteam părăsi. Speram ca la un moment dat să fac și acest pas.

– Ești remarcabilă, spuse Roger privind-o profund impresionat. Respecți vechile valori, ești loială...

– Dar tu? spuse Valerie privindu-l pe sub sprâncene.

Roger izbucni în râs.

– Valerie, ești încântătoare.

Pe o tavă cu rotile, stewardul aduse clătitele flambate. Un deliciu.

– Și, continuă Roger, câte păsări ai fotografiat până acum?

Luată prin surprindere, Valerie se gândi câteva secunde, înainte de a răspunde:

– Păi... în facultate am avut un examen în legătură cu studiul animalelor. Și săptămâna trecută am fost angajată la un concurs de pisici.

– Pisici??? Doamne! Ce legătură are?

Avea, într-un fel. Ce-i venise să amintească de asta? Ar fi putut să însemne sfârșitul carierei ei alături de Roger Benedict.

– Mda. Pisica și pasărea, ca șoarecele cu pisica, încercă ea să glumească. Tot animale sunt. Oricum, sunt sigură că mă voi descurca perfect.

– Sper. Sunt la mâna ta, într-un fel.

– Deci asta era! De asta ești așa de drăguț cu mine?

– Sunt?

– Da. De-a dreptul exasperant!

– Să știi că am verificat toate persoanele disponibile înainte de a apela la tine. Trebuie să fii foarte bun pentru a prinde esența păsărelelor cântătoare. Chiar și Rico spunea că nu este o muncă ușoară. Dar mai bine să discutăm termenii contractului.

Remunerația era de-a deptul generoasă. Și avea și de ce. Dar fiind începătoare, Roger ar fi putut fi mai zgârcit. Cu toate acestea, Valerie rămase surprinsă.

– Bine. Deci, să mă consider angajată?

– Da.

– Dar sunt curioasă. De ce m-ai ținut în tensiune așa de mult? Ți-ar fi luat treizeci de secunde la telefon azi dimineață să-mi comunici asta.

– Ai dreptate, spuse el zâmbind. Dar dacă ți-aș fi spus-o la telefon, nu mi-ai mai fi acceptat invitația. Și sincer să fiu, Valerie, mă simțeam tare singur la hotel.

– Vai, săracul de tine. Și cum te pot ajuta să nu te mai simți așa de singur?

– Dansând cu mine, replică el prompt.

Înainte să poată protesta, Valerie se simți luată pe sus și transportată drept pe ringul de dans.

În brațele lui Roger, Valerie se simți ușoară ca un fulg. Se lăsă condusă de ritmul muzicii romantice, amețită. Căldura palmelor lui Roger pe spatele ei o relaxă instantaneu.

Și Roger se simțea la fel. De când o văzuse prima oară, cu două ore în urmă, nu-și mai luase ochii de la ea. Era seducătoare, vibrantă, adorabilă. Nu se așteptase la așa ceva. Ieri nu ar fi crezut într-o transformare atât de categorică. Și pe lângă frumusețe, avea și inteligență. Era o încântare să conversezi cu ea. Și în acel moment o simțea în brațele lui maleabilă, docilă, urmându-i fiecare pas, înnebunindu-l.

Nu-i venea să credă că poate simți așa ceva pentru o femeia atât de tânără.

– Cum se numește melodia?

– Poftim? întrebă el distrat.

– Cântecul. Nu-l recunosc.

– Ah! spuse el șoptindu-i titlul.

– Poftim? Nu te-am auzit.

– "Mi-ai intrat pe sub piele".

– Poftim???

– Așa se numește.

– Ah. Știu. Este veche.

– Nu mă așteptam ca cineva de vârsta ta să recunoască o melodie de-a lui Cole Porter.

– Roger! îl mustră ea. Ești supărat pe mine?

– Nu, răspunse el acru.

– Credeam că am ajuns la o înțelegere.

– Da. Am ajuns.

– Atunci de ce ești supărat pe mine?

– Nu sunt. De ce aș fi? Doar pentru că mă simt ca un adolescent la prima întâlnire? adăugă el în gând.

– Nu știu. Dar așa pari.

În acel moment un cuplu se apropie periculos de aproape de ei în ritm de dans. Roger o trase pe Valerie mai aproape de el ca s-o ferească de o ciocnire neplăcută. Valerie tremura îngrozitor.

– Ți-e frig, constată el, strângând-o mai tare în brațe.

Cu obrazul lipit de pieptul lui, Valerie simți cum începe să tremure mai tare. Alături de el era așa de bine! Îi putea simți chiar aroma trupului. Nu era de mirare că părea un bărbat periculos de tentant.

– Nu trebuia să-ți iei rochia asta. De ce-ți place să porți lucruri subțiri? Și ieri, când te-am văzut blugi pe ploaia aceea...

– Aha! Știam eu că te uiți la ei!

– Ba bine că nu! Orice bărbat normal s-ar fi uitat, când te-ar fi văzut în ei. Ba, vreau să-ți spun că m-am bucurat teribil când am aflat că nu ai șaptesprezece ani. Începusem să mă consider un fel de pervers.

Valerie zâmbi amuzată și încântată.

– Ți-a plăcut fotografia pe care ți-am trimis-o?

– Vrei să-ți spun primul meu impuls, când am primit-o?

– Te rog, nu-mi spune. Îmi imaginez.

– Ești sigură? Dar asta îți imaginai? întrebă provocator Roger aplecându-se asupra ei.

Prinsă în magia acelei seri și în mrejele lui Roger, Valerie îi primi sărutul cu buzele în flăcări. La început, Roger o gustă, atingând-o ușor. Apoi sărutul deveni din ce în ce mai intens și pasionat. Limba lui puse stăpânire pe gura ei, savurându-i dulceața.

Valerie își puse mâinile în jurul gâtului lui și i se abandonă. Uitase senzația aceea de multă vreme. Avea nevoie de ea, fără să-și dea seama. Dar niciodată nu simțise atâta plăcere. Nici măcar cu Mark. Aroma lui Roger amestecată cu parfumul șampaniei, sărutul lui arzător, o înnebuneau, transmițându-i valuri de excitație în tot trupul.

Și apoi brusc, Roger o eliberă, respingând-o. Valerie se simți dezorientată. De ce era supărat pe ea? Ce-i făcuse? Îl dezamăgise?

După câteva momente de buimăceală, îl urmă pe punte. Priviră împreună în tăcere apele negre ale râului. Muzica se oprise și tăcerea se insinuă între ei, rece și ostilă.

– De ce am făcut asta? se întrebă Roger cu voce tare.

– Poftim?

– Îmi pare rău, Valerie. N-am vrut, spuse el amar. Cred că șampania este de vină.

Valerie se încordă.

– Șampania? repetă ea cu răceală. Deci nu este vina mea?

– Valerie, râse el ironic. Se pare că avem o problemă.

– Problemă?

Nu era tocmai o definiție corectă a sărutului lor: "problemă".

– Ai dreptate, Valerie. Nu este șampania de vină. De vină ești tu, eu. Suntem atrași unul de celălalt. Trebuie să recunoaștem. Negi asta?

– Nu, șopti ea.

– Mi-e teamă să nu avem probleme profesionale.

– Îți retragi oferta?

– Nu. Mi-e doar teamă.

– N-ar trebui să-ți fie. Ne vom purta ca niște profesioniști. Munca pe primul loc.

– Crezi că va merge?

– De ce nu?

– Mi-e teamă că ne vom petrece șase săptămâni luptându-ne cu dorința care ne animă.

– Uite ce e. Eu mă pot abține foarte bine.

– Nu mi-ai dovedit-o până acum.

– Atunci ce propui?

– Nu am nevoie de așa ceva. Nu acum.

– Ce naiba vrei să spui?

– Cred că ai înțeles foarte bine, spuse el aruncându-i o privire îndurerată.

– Nu am înțeles. Explică-mi.

– Rochia asta, părul tău, ochii tăi... spuse el rătăcind cu privirea peste ea.

– Stai așa, Roger Benedict. Cine a flitrat cu mine în dimineața asta la telefon? Cine m-a amețit cu șampanie și complimente? Cine m-a invitat la dans? Cine a făcut primul pas?

– Ai dreptate. Am partea mea de vină, răspunse Roger cu pasiune în glas. Dar vreau doar să te previn.

– Să mă previi? întrebă ea pe un ton ridicat.

– Nu avem viitor.

– Și când te-am întrebat eu dacă avem viitor?

– Valerie, ești tânără și idealistă. Știu la ce visează

tinerele de vârsta ta. O casă frumoasă cu copii mulți. Vreau să te previn că am trecut de mult de faza asta. Nu-ți pot îndeplini visele.

– Bun. Nu-mi doresc așa ceva de la tine, fie că mă crezi sau nu. Așa că vin și te întreb: de ce purtăm această conversație?

Roger tăcu o clipă, privind-o blând. Îi apucă ușor bărbia și ridicându-i-o îi șopti:

– Vreau să fii atentă, Valerie. Nu vreau să suferi. Nici un bărbat nu poate rezista tentației pe care o reprezinți. S-ar putea să vreau mai multe de la tine.

Valerie se încinse din cap până în călcâie și smucindu-și bărbia din strânsoarea lui blândă, izbucni:

– Ce arogant! Chiar crezi că o să mă arunc asupra ta așa, cu capul înainte?

– Ei bine, nu...

– Să nu-mi spui că dormitorul va fi un tribut pe care va trebui să ți-l plătesc pentru că mi-ai făcut onoarea să mă angajezi!

– Doamne, nu, șopti el îngrozit de imaginea pe care i-o înfățișa Valerie.

– Bine. Pentru că n-ai să vezi așa ceva de la mine. Mă bucur că am stabilit de la început regulile. Deci, când plecăm în păduri, domnule Roger Benedict? întrebă ea tăioasă.

– Deci nu renunți?

– Pentru nimic în lume.

– Bine. Cum dorești. Marți.

Se priviră ostil câteva clipe.

– Îmi cer scuze că am vorbit așa, spuse el blând, trecându-și degetele prin părul ei. Vroiam să fiu sincer cu tine. Există o atracție puternică între noi. Nu vreau ca lucrurile să ne scape de sub control.

Afirmația lui o înfurie mai tare.

– Nu te speria, domnule. Cu riscul să-ți calc pe orgoliul tău cel mare, vreau să te anunț că-ți pot rezista foarte bine. Te supraestimezi.

Roger deschise gura să mai aduge ceva, dar Valerie îi întoarse spatele brusc, lăsându-l "cu ochii în soare".

ÎN SEARA ACEEA, mai târziu, Valerie își reaminti momentele petrecute pe Delta Princess. Fusese minunat în brațele lui Roger, dar în momentul în care o respinsese, se simțise ca un copil pus la colț. Apoi, când îi explicase motivele lui, se convinsese că era absolut la fel, poate chiar mai rău, ca toți bărbații pe care-i cunoscuse în viața ei: în căutare de aventuri ieftine.

Ei bine, greșise adresa. În viața ei nu dorea să devină o altă aventură a unui bărbat. Nici măcar a lui Roger Benedict. Dacă își închipuia că o duce într-un cuib al dragostei, se înșela amarnic. Acum avea o slujbă și vroia să și-o termine cu bine.

Când se băgă în așternuturi, realiză că tremura serios. Era confuză. Adevărul era că sărutul lui o întorsese pe dos.

Cum de se mai putea simți atrasă de el, după toate câte îi făcuse?

ÎNTORCÂNDU-SE LA HOTEL, Roger începu să se învinuiască pentru comportamentul din seara aceea, față de Valerie. Era a doua oară când greșea față de ea. Ce-i venise să o sărute? Se simțea ca un bărbat nesigur pe virilitatea lui, care își încerca farmecele pe o tânără. Trecea prin criza bărbaților la patruzeci și cinci de ani?

Valerie avea dreptate. Șampania nu avea nici o vină.

Flirtase cu ea cu bună-știință. Dar Valerie era așa de frumoasă, proaspătă, spontană, irezistibilă. Bunele lui intenții cu care pornise în seara aceea se scufundaseră în apele râului Mississippi. Pierduse pur și simplu controlul.

Și când o sărutase se simțise pierdut. De aceea o respinsese. Realizase că nu-i putea oferi mai mult. Și oricum, între ei era o diferență de vârstă dureros de mare.

Încercase să fie mai dur, special ca să o facă să se supere pe el. Era singurul mijloc prin care ar fi putut s-o îndepărteze. Pentru că un lucru era cert. Se simțeau iremediabil atrași unul față de celălalt.

Și pe de altă parte, Valerie merita să fie prevenită. Nu își dorea deocamdată o relație serioasă. Și dacă și-ar fi dorit-o vreodată, ar fi fost cu o femeie coaptă, cu aceleași aspirații ca și el. Nu se simțea în stare să facă față unei tinere cu douăzeci de ani mai tânără ca el. Nu avea nevoie ca dulcea ei tinerețe să-i intre sub piele.

Și totuși așa o simțea pe Valerie.

Mai târziu, când se băgă în pat, se trezi fredonând: "Mi-ai intrat pe sub piele".

Capitolul 4

– BUNĂ DIMINEAȚA, VALERIE!

Clipind somnoaroasă, Valerie își încleștă degetele pe receptor. Privi ceasul de pe noptieră: 8:00. După o noapte aproape albă!

– Tu nu dormi niciodată? îl întrebă ea pe Roger.

– Valerie, încep să-mi fac griji pentru tine. În păduri va trebui să fim foarte matinali.

– Să-ți reamintesc faptul că acel contract începe de marți? Sau mă înșel? Dacă vrei să fiu în stare să mă trezesc o dată cu păsările, va trebui să mă lași să dorm mai mult.

– Suntem sensibile în dimineața asta? Nu mă întrebi de ce te-am sunat?

– De ce m-ai sunat? repetă ea obosită întrebarea.

– Te invit să luăm masa cu Rico. Ți-ar prinde bine sfaturile lui.

– Domnul Romero a ieșit din spital?

– Va ieși la zece dimineața.

– Și crezi că poate veni la masă, la restaurant?

– De dimineață Rico mă tot sună să mă întrebe dacă nu

ieșim pe undeva. Spune că s-a săturat de mâncarea de la spital. Ei, ce zici? Vii?

– Aș fi încântată să iau masa cu domnul Romero, spuse ea înțepător.

– Doisprezece și jumătate este bine?

– Unu. Trebuie să mă duc la biserică cu tata.

– Bine, atunci. Te iau la unu. Poți să mai dormi între timp.

Valerie își roti ochii în semn de exasperare și închise. De parcă mai putea dormi după ce vorbise cu el!?

VALERIE ÎȘI ÎNCĂLZI niște sandvișuri la cuptorul cu microunde și se îmbrăcă într-o rochie albastră de bumbac. Era una din favoritele ei. Își pieptănă părul ondulat și se machie ușor. Ezită o clipă și își pulverizăputin parfum pe gât.

Privindu-și imaginea reflectată în oglinda de la baie se declară satisfăcută.

Își reaminti momentele trăite alături de Roger cu o seară înainte. În ciuda resentimentelor, trebuia să admită că se gătea pentru el. Era un bărbat provocator. Dar se hotărî să facă totul ca să-i ascundă faptul că se simțea atrasă de el. Nu avea de gând să-i gâdile orgoliul.

Oricum, faptul că urma să se întâlnească cu Enrico Romero, îi mai tăia din emoția întâlnirii cu Roger.

O ORĂ MAI TÂRZIU, Valerie conducea în liniște spre biserică împreună cu tatăl său. Fred Vernon privea drumul tăcut.

Valerie știa că tatăl ei era curios în legătură cu întâlnirea ei cu Roger Benedict.

– Tată, începu ea cu precauție, vroiam să-ți spun despre oferta lui Roger Benedict.

– Da?

– Am acceptat-o.

– Știi bine că nu-mi place treaba asta, draga mea.

– Da, tată, știu.

– Aș vrea să ții seama și de părerea mea.

– Nu pot. Este o ocazie prea mare.

– Nu vreau să treci peste niște principii.

– Nu ai încredere în mine?

– Ba da. Ți-am oferit o educație bună, nu-mi pun problema asta. Nu am încredere, însă, în acest domn Benedict. Nu vreau să suferi din nou.

– De când m-am despărțit de Mark, m-am învățat minte.

– Știu, draga mea. Dar vreau să fii atentă. Nu uita că este mult mai în vârstă decât tine.

– Sunt majoră și perfect capabilă să am grijă de mine.

– Un bărbat ca Roger Benedict a avut de-a face cu zeci de fete ca tine.

– Tată, fii serios!

– Sunt.

– Pentru Dumnezeu! E vorba de șase săptămâni!

– Se pot întâmpla multe în șase săptămâni.

Valerie își întoarse privirea. Tatăl ei avea dreptate. În șase săptămâni se puteau întâmpla multe, alături de Roger Benedict. Fusese de ajuns și o seară!

LA UNU ȘI JUMĂTATE, Valerie se întâlni cu Roger și Rico Romano într-un restaurant elegant de pe bulevardul principal din Natchez. Poziția mesei le oferea o priveliște minunată.

Valerie descoperi în Rico un bărbat deschis, cu care se putea discuta lejer, degajat. Chiar și cu piciorul în ghips arăta foarte bine. Era înalt, brunet, cu ochii negri și trăsături clasice. Părea în jur de treizeci de ani și se vedea clar că atrăgea privirile tuturor femeilor. Roger chiar îl tachina din când în când în legătură cu atracția pe care o exercita asupra sexului opus.

În schimb, Roger fusese destul de rezervat cu Valerie, încă de la începutul întâlnirii. Se purtase în schimb politicos și profesional.

Acum, studiind meniul, Valerie nu se putu abține să nu observe cât de bine arăta Roger. După părerea ei arăta mult mai bine și decât Rico.

Fără să vrea, își aminti seara trecută, în care dansaseră, se sărutaseră, tandrețea buzelor lui senzuale...

Roger îi surprinse privirea ațintită asupra gurii lui și ridică întrebător o sprânceană. Exact în acel moment veni chelnerița.

– Ce doriți? întrebă ea, zâmbitoare.

– Tu, Valerie, ce vrei? întrebă Roger.

– Clătite cu spanac.

Roger și Rico comandară fripturi.

După ce chelnerița plecă cu comanda, Valerie întrebă:

– Și? Cum te simți, acum, că ai ieșit din spital?

– Minunat! spuse Rico, ridicându-și mâinile spre cer. Aveam o asistentă care arăta ca Atila și de fiecare dată când vroiam să mă dau jos din pat, aproape că sărea pe mine să mă oprească.

Valerie izbucni în râs și Roger adăugă:

– Trebuie să-ți spun că Rico a ignorat total sfaturile medicilor. Și chiar mi-e milă de biată soră medicală, care a avut grijă de el și nu semăna de loc cu Atilla, cum pretinde Rico.

– Și mâncarea... continuă Rico cu dezgust. Nu avea nici un gust. Pe meniul lor nu figura nici un fel de vin.

– Mă predau, spuse Roger zâmbind.

– Nu te-ai forțat prea tare ieșind cu noi astăzi? întrebă Valerie.

– Nu mai rezistam acolo și în afară de asta, abia așeptam să te cunosc.

Valerie simți cum se înroșește de emoție. Îl privi pe Roger care se uita la Rico într-un fel foarte ciudat.

– În drum spre tine, am văzut o mulțime de case interbelice. Sunt fascinante. De fapt orașul este, în sine, superb.

– Da, avem cele mai multe case interbelice din Sud.

Rico fluieră admirativ și gânditor. Tăcu două secunde și în ochi îi sclipi o idee:

– Ce-ar fi să ne arăți orașul, după masă?

– Romero, ți-ai pierdut mințile? îl dojeni Roger. Doctorii te-au sfătuit să te odihnești cel puțin o săptămână. Crezi că toate casele au acces pentru scaunele cu rotile?

Rico pufni arogant.

– Se vede că n-ai simțul aventurii. Ție nu-ți pasă decât de păsărelele tale.

– Serios? zâmbi Valerie spre Roger.

– Mi-e teamă că da, îi răspunse Rico. Am fost o dată la o întâlnire cu alți prieteni de-ai lui, pasionați de păsări. Făceau numai glume legate de activitatea lor "interesantă" și doar ei le înțelegeau.

Valerie zâmbi, evitând să-l privească pe Roger.

– Dacă aș fi singur în păduri, alături de o femeie ca tine, continuă Rico, nu ți-ar trebui mult să-ți închipui la ce mi-ar sta mie gândul. Numai bătrânul Roger...

– Da? îl încurajă Valerie.

– Tot ce pot să-ți spun este că dacă apare vreun urs și

sunt și păsările prin preajmă, fugi cât mai ai timp. Să nu te bazezi pe el.

– Bine, Romero, interveni Roger. Suficient.

– Dar așa este, protestă Rico. Să te rogi să nu apară Bachman.

– Bachman?

– Este o specie, explică Roger.

– Roger o vânează de ani de zile. Am început să cred că este o iluzie de-a lui pe care a visat-o noaptea.

– Este reală, te asigur. Și în această perioadă a anului am mari șanse să o găsesc în rezervațiile naționale Homochitto.

– Vezi? arătă Rico spre Roger. Ce ți-am spus? E fanatic!

Roger îl privi nemulțumit și continuară să-și mănânce prânzul în tăcere.

– Văd că ți-ai adus un portofoliu. Pot să-l văd? o întrebă Rico la sfârșitul mesei.

Rico studie atent fotografiile lui Valerie și după câteva minute își ridică privirea și spuse plin de entuziasm:

– Sunt excelente, Valerie. Roger, privește cum a prins lumina! spuse el luând o gură de whisky.

– Sunt de acord cu tine, confirmă Roger aruncându-și o privire pe un apus de soare în Mississippi. Valerie este o fotografă excelentă.

Rico îi arătă la rândul lui câteva din lucrări lui Valerie, primindu-i complimentele cu modestie.

– Roger m-a convins să trec la fotografii cu teme din natură. Și adevărul este că am colaborat foarte bine în ultimii ani, spuse el zâmbind spre vechiul său prieten. Mă bucur că te-a ales pe tine în locul meu. Era într-un impas și nu avea pe nimeni care să mă înlocuiască. Dar să știi că te compătimesc. Munca cu păsările este obositoare, frustrantă.

Valerie și Rico începură să discute aspectele tehnice ale proiectului. Se vedea că nu avea nici un resentiment față de ea, pentru faptul că îi preluase slujba.

Valerie încercă de câteva ori să-l atragă și pe Roger în conversație, dar el preferă să asculte. Era clar că ceva nu-i convenea, dar Valerie nu-și dădea seama ce. Oricum, era problema lui. Dacă prefera să stea supărat, nu avea decât.

După aceea, făcură un tur de oraș la insistențele lui Rico, care făcu niște fotografii. Pe la ora cinci o conduseră pe Valerie acasă. Roger coborî și el, însoțind-o până în fața intrării.

Valerie îi zâmbi timid și îi spuse:

– Mulțumesc pentru masă.

– Cu plăcere, răspunse Roger, potrivindu-și mai bine ochelarii pe nas. Se pare că te-ai simțit bine.

– Da, ezită ea, neînțelegând la ce se referea.

– Dacă Rico nu ar fi avut piciorul în ghips, te-ar fi condus el până în fața ușii.

– Roger! sări ca arsă Valerie. Ce te face să crezi asta?

– Ai râs cu gura până la urechi la glumele lui.

– Era simpatic.

– Flirta.

– Nu cred.

– Atunci tu flirtai.

– Ascultă, Roger Benedict! Rico este simpatic și prietenos!

– Și eu nu!

– Nu! Ai stat morocănos toată după-amiaza. Și în fond, de ce trebuie să avem această discuție?

– Ai dreptate. Noi doi nu putem comunica normal.

– Nu! Și dacă-i așa, de ce nu pleci odată? contraatacă ea enervată.

– N-am vrut să spun asta, Valerie, zâmbi Roger. E

adevărat, nu comunicăm prea bine, dar asta nu înseamnă că nu mă simt bine lângă tine.

– Atunci... izbucni exasperată Valerie.

– Bine. Arăți excelent, asta vrei să auzi? spuse el, luând-o în brațe.

Valerie scăpă cheile din mână în momentul în care Roger îi acoperi buzele cu un sărut pasionat.

– Sărută-mă și tu, șopti Roger, simțind-o pe Valerie rigidă în brațele lui. Știi că-mi doream asta de ieri? Știi că...

Și în acel moment Valerie îi răspunse, săvurându-i gura, mirosul masculin, plimbându-și palmele pe pieptul lui puternic.

Și la fel de brusc și fără explicații, Roger se retrase. Îi ridică cheile și i le îndesă în mână. Și înainte ca ea să poată reacționa, se întoarse și o luă la fugă pe scări.

Tremurând de frustrare și confuzie, Valerie izbucni:

– Nu! Nu din nou! La naiba, Roger. Ești un ticălos! N-ai nici un drept! strigă ea, privind în jos, după el.

Roger se opri și privind spre ea, spuse, zâmbind:

– Te iau marți, la șase dimineața, fix!

– Șase dimineața?! strigă indignată Valerie.

Dar Roger deja dispăruse.

Roger intră în mașină murmurând:

– La vârsta ta, Roger Benedict! Nu e frumos ce faci!

Capitolul 5

ERA ÎNCĂ ÎNTUNERIC, marți dimineața, când plecară din Natchez. Stând alături de Roger, în mașina închiriată care rula cu viteză mare, lui Valerie nu-i venea să creadă că reușise să se trezească la timp.

Era încă adormită. Abia reușise să-și pună niște blugi, cu douăzeci de minute în urmă, exact în momentul în care Roger venise să o ia. Oricum nu prea dormise bine în ultimele nopți. Evenimentele care se desfășuraseră cu o viteză amețitoare o dăduseră peste cap. Sărutările lui meteorice, despărțirile intempestive, telefoanele matinale, contractul avantajos, toate o prinseseră într-o vâltoare din care nu mai știa cum să iasă.

Îl privi pe Roger. Arăta cu totul altfel decât se obișnuise ea să-l vadă. Purta niște blugi și un pulovăr marinăresc, dar arăta la fel de bine ca în costum.

Valerie se întreba la ce se gândea. Ultima oară când se despărțiseră păruse atât gelos, cât și rece, și pasionat. Era un bărbat greu de citit. Dar începea să-l considere un sadic. Pădurea Homochitto se afla la o oră de Natchez și

Valerie nu înțelegea de ce se grăbeau așa de tare. Sau plecaseră special la acea oră matinală, ca s-o chinui pe ea?

Cu o zi înainte de plecare pierduse o după-amiază întreagă, gândindu-se ce să-și pună în bagaj. La un moment dat, dorise chiar să-l sune pe Roger, ca să-l întrebe dacă au nevoie de oale, cearșafuri sau alte obiecte de acel gen. Până la urmă se hotărâse și își luase un sac de dormit și niște conserve.

Lui Roger nu-i venise să creadă că avea la ea doar un bagaj de mână, sacul de dormit și echipamentul fotografic.

Valerie zâmbi, amintindu-și că nu uitase să-și ia cu ea și diafragma. Pentru orice eventualitate. Trebuia să fie pregătită pentru orice. În fond, sâmbătă seara nu ar mai fi avut mult și...

Își aminti sărutul pasionat al lui Roger, gura lui senzuală... dar și aroganța! Îi venea să-l strângă de gât.

– Te simți bine, Valerie? interveni Roger în gândurile ei.

– Da.

– Ți-ai luat tot ce-ți trebuia?

– Da, răspunse ea, simțind cum se înroșește.

– I-am găsit lui Rico o soră medicală care să se ocupe de el.

– Seamănă cu Atilla?

– Nu, răspunse el. De fapt, dimpotrivă. Mi-e milă de ea. Cred că Romero o va solicita intens, zâmbi el, cu subînțeles.

– Sper să se facă bine, repede. L-am observat sâmbătă. Îl doare, dar vrea să-și ascundă suferința.

– Ai observat bine. Apropo. După ce te-am lăsat pe tine acasă duminică, mi-a spus că nu-l deranjează dacă termini tu proiectul.

– Serios? Înseamnă că este un tip generos.

– Nu. Nici vorbă. A fost impresionat de lucrările tale. Și, spre surprinderea mea, cred că vrea să o lase mai ușor cu munca.

– Așa ar trebui. Cel puțin o vreme, până se va face bine.

– Valerie?

– Da?

– Mă întrebam...

– Spune.

– Ce crede tatăl tău despre plecarea noastră? Sincer.

– Nu vreau să te mint. Nu îi convine.

– Și totuși ai venit.

– Da. Am realizat că mai devreme sau mai târziu va trebui să plec din Natchez. Nu vreau să sfârșesc prin a mă îngropa acolo ca să fac poze de pașaport. Îmi vine greu să-l părăsesc pe tata, dar n-am ce face. Oricum, de când a murit mama, este pentru prima oară când plec de lângă el așa de mult timp.

– Ești o fiică devotată.

– Am un tată minunat. Nu mi-e greu. De fapt de când am descoperit că Myrna...

– Myrna?

– Da, Myrna Floyd este o veche prietenă de familie. Am impresia că s-a atașat de tata.

– Mi se pare că nu prea îți convine.

– E greu... Mama a murit de un an de zile și... Încă mi-e dor de ea. Îi simt lipsa. Și tatei îi este foarte dor de ea. S-au iubit mult. Dar se pare că Myrna va avea grijă de tata. Este o femeie cumsecade.

Între ei doi se lăsă tăcerea. Începură să privească drumul, gânditori. Peisajul devenea din ce în ce mai frumos. Lumina aurie a dimineții lumina magnoliile înflorite.

– E frumos... spuse Valerie.

– Merită să te trezești la cinci dimineața, spuse el, privind-o cu coada ochiului.

– Vroiam să te întreb...

– Spune.

– De ce ai ales Mississippi?

– Am studiat migrația păsărelelor cântătoare și am descoperit că aici este cea mai mare densitate în această perioadă a anului. Și principalul motiv a fost acela că Bachman, despre care vorbea Rico duminică, a fost localizată tocmai aici de către un amic. O caut de zece ani.

– Iubești păsările, nu-i așa?

– După părerea mea sunt cele mai grațioase ființe. Ai urmărit vreodată un vultur care se scufundă în apă după un pește? Este o priveliște care-ți taie răsuflarea. Are o forță și o eleganță în zborul acela, în plonjon și apoi cum iese din apă cu trofeul în gheare...

– Și de când ai descoperit această pasiune?

– Ei, zâmbi Roger, dacă stau să mă gândesc bine... din copilărie. Majoritatea vacanțelor mi le petreceam în Colorado. Știi, provin dintr-o familie care crede că viața la țară este un mediu excelent pentru a crește un copil. De fapt, nici o vacanță nu mi-am petrecut-o cu părinții.

– Înțeleg. Trist. Cred că ai crescut simțindu-te ca un orfan. Erai singur la părinți?

– Da.

– Și eu. Avem ceva în comun. Dar copilăria mea diferă mult de a ta. Părinții tăi au pierdut bucuria de a te vedea crescând, jucându-te, bucurându-te, nu?

– Da... Părinții mei nu prea aveau obiceiuri domestice. Călătoreau mult. În special în Europa. De fapt am fost mai apropiat de bunicii mei.

– Asta este frumos. Și când ai crescut?

– M-am înscris la Yale, apoi mi-am început cariera de scriitor, apoi...

– Da?

Roger respiră adânc și se confesă:

– Sunt un bărbat divorțat, Valerie.

– Da?

– Sunt zece ani de atunci.

– Vai! Așa de mult?

– Vrei să-ți spun povestea?

– Sigur, dacă nu te deranjează.

–Catherine provenea dintr-o familie veche, new-yorkeză. Am avut o căsnicie fericită la început, dar apoi, am observat că se pierduse interesul. Ea era implicată în munca ei. Era balerină. Eu, lucram la Muzeul de Istorie a Naturii. Eu îmi doream copii. Ea, nu. Mie îmi plăcea să călătoresc. Ei, nu. Oricum, cu fiecare zi care trecea, se mai rupea o legătură dintre noi. Dar, despărțirea, deși de comun acord, a degenerat.

– Serios? De ce?

– Catherine își dorea casa pe care o moștenisem de la bunicii mei, în Long Island, deși era mai bogată decât mine și îi oferisem o sumă frumușică. Toate amintirile mele erau legate de acea casă.

– Te cred. Erai atașat sentimental de ea.

– Da. Mi-aș fi dorit ca fosta mea soție să fie mai rezonabilă. Săptămânile de proces ne-au adus în atenția opiniei publice. Părinții ei erau implicați în politică și de aceea, ziariștii nu scăpau nici o ocazie să ne fotografieze.

– De aceea te-a deranjat că te-am fotografiat, fără să-ți cer acordul...

– Da, recunosc. Nu mi-a convenit.

– Îmi cer scuze, nu am știut...

– Sigur. Fii liniștită.

– Și? Ai reușit să-ți câștigi casa?

– Da. Și de atunci, Catherine nu mai vorbește cu mine.

– Îmi pare rău, Roger. Ai trecut prin momente grele. Și de atunci ești singur?

– Am mai avut relații... trecătoare. Și una mai serioasă, acum câțiva ani. Dar spre mulțumirea mea, nu s-a sfârșit urât.

– Și eu m-am "fript" o dată. Este greu să mai ai încredere în cineva, după ce treci printr-o asemenea experiență. Te înțeleg perfect.

– Vrei să-mi povestești?

Valerie își mușcă buza. Ar fi dorit să-i povestească despre Mark. Simțea că poate avea încredere în el.

– Prefer să...

– Nu-i nimic.

– Rănile mele nu s-au vindecat definitiv.

– Și acum? Aștepți să vină Făt-Frumos?

– Nu. Nu încă.

Roger o privi atent, simțind cum începe să-l urască pe bărbatul care o făcuse pe Valerie să sufere așa de mult.

ÎNAINTE SĂ INTRE în pădure, opriră la un magazin alimentar de pe autostradă. Era genul de magazin care pe lângă alimente, comercializa și articole sportive, articole de menaj și alte nimicuri.

Valerie adora mirosul acelor magazine. Aveau un iz amestecat de pâine, carne afumată, condimente și piele. Alese un pachet de unt, un carton de ouă și o cutie de lapte pasteurizat. Roger o rugă să mai cumpere și mezeluri, în timp ce el se duse să facă plinul, la pompa de benzină.

– Vă duceți în păduri? încercă vânzătoarea să facă o conversație.

– Da, răspunse Valerie. Cunoașteți bine zona?

– Dacă o cunosc? Stau aici de o viață. Și cât veți sta?

– Șase săptămâni.

– Șase săptămâni? Asta vă dă practic dreptul de rezidență. Apropo. Eu sunt Helen Broussard.

– Valerie Vernon, răspunse ea, întinzând mâna peste tejghea.

Clopoțelul de deasupra ușii de la intrare sună și Roger își făcu apariția.

– Gata, Valerie? Ai luat totul?

– Sper că da, spuse Valerie privind spre cumpărăturile de pe tejghea.

Roger își scoase portofelul și plăti articolele și benzina.

– Mai treceți pe la noi, spuse vânzătoarea înmânându-le sacoșele pline.

– O dată pe săptămână voi trece sigur pe aici, spuse Roger. Voi avea de livrat negative de film la poșta cea mai apropiată din Meadville.

– Negative?

– Da, explică Valerie, luând două sacoșe grele, lucrăm la o carte despre păsărelele cântătoare.

– Vai, ce interesant! Să știți că zona noastră este renumită pentru păsările ei, spuse Helen mândră.

– Dă-mi-le mie pe astea, spuse Roger luându-i lui Valerie sacoșele din mâini.

– Ce soț drăguț aveți, spuse Helen, făcându-i cu ochiul lui Valerie.

– Nu este soțul meu, spuse încet Valerie, înroșindu-se.

Helen izbucni în râs, crezând că era vorba de o glumă de-a lor.

Valerie privi cu coada ochiului spre Roger. Un zâmbet diabolic i se întipărise pe față.

NU MAI DURĂ MULT și ajunseră în Homochitto. Valerie coborî din mașină ca să se dezmorțească, respirând cu nesaț aerul pur și îmbătător al naturii. Roger îl căută pe pădurar și îi ceru detalii asupra locului în care se afla coliba lor.

Porniră din nou la drum și nu peste mult timp, șoseaua deveni o cărare îngustă și noroioasă. Cu cât înaintau mai adânc în pădure, cu atât vegetația era mai deasă. Aproape nu mai vedeau drumul.

– Roger, spuse Valerie îngrijorată, este periculos. Dacă apare o mașină din față?

Roger izbucni în râs.

– Nu avem nici o șansă. Drumul acesta n-a mai văzut mașini de ani de zile. Și coliba la care vom sta este părăsită de multă vreme. Suntem practic izolați.

– Cui îi folosea coliba?

– Pe vremuri, pădurarii o foloseau atunci când porneau în misiuni de căutare a focurilor. Acum se utilizează avioanele și elicopterele în acest scop.

– Înțeleg. Și crezi că mai este locuibilă?

–Un prieten de-al meu, membru în Congresul american, a tras câteva sfori și m-a ajutat să obțin cabana. Pădurarul fusese anunțat înainte să venim noi de asta și a verificat-o. Se poate locui în ea.

– Înțeleg. Și sunt impresionată.

– Nu avea sens să locuim în zona de camping. Este intens vizitată și păsărelele se sperie de lume multă. Nu am fi obținut nimic. Și în afară de asta vroiam să fim sin-

guri, să nu te audă nimeni țipând după ajutor, zâmbi el.

– Vai, ce rău ești!

– Trebuie să recunosc. Orgoliul meu a fost măgulit, când vânzătoarea a crezut că sunt soțul tău.

– Serios? De ce?

– Având în vedere diferența de vârstă, multă lume m-ar fi considerat tatăl tău. Asta înseamnă că încă mă țin bine.

– Exagerezi. Nu ai șaptezeci de ani!

– Dar sunt prea bătrân ca să pot avea o soție cu caș la gură.

– Poți angaja o baby-sitter.

– Fără supărare, râse el, continuându-și ideea, dar mi se pare amuzant, imaginează-ți...

– Destul! i-o tăie Valerie.

Roger se încruntă și începu să se concentreze asupra drumului. Nu luase în serios ideea de a se căsători cu ea. I se păruse chiar amuzantă.El fusese măgulit de faptul că vâzătoarea îl considerase mai tânăr decât era. Atât!

Puțin mai târziu ajunseră pe un mic platou, în mijlocul căruia se afla coliba. Roger întoarse mașina și o parcă.

– Vai, ce frumoasă este! exclamă Valerie.

Mica construcție din lemn avea acoperișul în două pante și o mică verandă la intrare. Era înconjurată de pini înalți și părea integrată în peisaj.

– Mică, dar bună, adăugă Roger. Hai să aruncăm o privire.

Urcară cele trei trepte de la intarare și Roger se aplecă, ridicând mica rogojină din fața ușii.

– Perfect, spuse el, luând cheia.

Deschise ușa cu un scârțâit și intrară.

Se vedea că nu fusese folosită de multă vreme. Praful

de pe mobilier era o dovadă grăitoare. În mijlocul colibei, de-a lungul unui perete era un șemineu de cărămidă cu aer rustic, al cărui coș se înălța, ieșind prin acoperiș. Casa nu avea pod și pantele acoperișului dădeau senzația de spațiu mai mare. Un luminator bine plasat dezvelea o bucată de cer albastru. Canapelele de vinilin, masa de lemn natur și scaunele erau pline de praf.

– Ce părere ai, Valerie?

– Puțin curățată și va fi perfectă, spuse ea, frecându-și mâinile.

Roger căută comutatorul și aprinse lumina.

– Avem și electricitate.

– Perfect.

Roger se îndreptă spre bucătărie și Valerie îl urmă.

– Pădurarul mi-a spus că abia au umplut rezervorul de propan și la nevoie, putem face focul. Avem aragaz, frigider, cămară, tot ce ne trebuie, spuse el cu satisfacție.

Valerie se duse să mai exploreze cabana. Găsi imediat un dormitor mic, cu un dulap și un pat.

Roger stătea în cadrul ușii, privind-o. Valerie făcu o piruetă spre el și privindu-l cu teamă, spuse:

– Nu avem decât un pat.

– Am observat. Unde vrei să stai? Deasupra sau dedesubt? glumi el.

– Roger!

– Calmează-te. Voi dormi în camera de zi, pe canapea.

– Îți pot da sacul meu de dormit.

– Am și eu unul, spuse el ieșind din încăpere.

– Roger?

– Da?

– Unde este baia?

– Uită-te pe geamul de la bucătărie.

– Glumești!

– Nu. Fii mulțumită că există și are patru pereți. O dată, într-o expediție în Canada, am stat la o cabană izolată unde natura era singura noastră... baie.

– Asta este! Presupun că nu are duș.

– Nu. Dar pădurarul m-a sfătuit să folosim dușurile comune din camping. Vom coborî acolo zilnic. Acum hai să descărcăm.

După ce aduseră toate bagajele în colibă, Valerie începu să despacheteze, în timp ce Roger instală pe verandă momeală pentru colibri.

Vremea se încălzise și Valerie se schimbă în tricou, înainte de a se apuca de curățenia generală.

Și deodată auzi un zumzet ciudat. Se apropie de fereastra dinspre verandă și observă fascinată un colibri care se hrănea din nectarul florilor puse special de Roger.

– Vai! Ce frumos, șopti ea, privind mișcările neîncetate ale aripilor păsării.

Delicata ființă se apropia de floare și se depărta de era ritmic, cu spatele, așa cum Valerie nu mai văzuse făcând nici o pasăre.

Și de-o dată, apăru altă pasăre colibri, la fel ca prima, cu spatele în dungi albe și negre și cu gâtul și capul roșu. Cele două se împrieteniră imediat și începură să se hrănească reciproc. Era evident că se plăceau.

– Se împerechează, spuse cu voce groasă Roger, din spatele ei.

– Sunt superbe, Roger, spuse Valerie înroșindu-se. Cum se numesc?

– Colibri topaz rubiniu, răspunse el, apropiindu-se de

Valerie. Primăvara este sezonul împerecherii. Valerie? Nu ți-e frig în tricoul ăsta?

– Nu. A început să se încălzească.

– Ar trebui să-ți pui măcar pantofi, spuse el, privind spre picioarele ei goale.

– Vreau să fiu cât mai naturală.

– Ca păsărelele primăvara? întrebă el cu un aer cinic.

Valerie se pregăti să riposteze, dar Roger îi tăie vorba.

– Să nu mi te plângi că nu te-am prevenit! spuse el și se întoarse cu spatele, pornind spre bucătărie.

Valerie își aminti că provenea dintr-o familie cu membri în Congres. În fond, poate era doar un new-yorkez snob.

Câteva minute mai târziu, Roger o găsi pe Valerie stând pe canapea și încercând să-și scoată o așchie din talpă.

– Ți-am spus eu! zise Roger amenințând-o amuzat cu degetul arătător.

– Lasă-mă în pace. Nu vezi că am treabă?

– Îți trebuie spirt ca să faci asta, spuse Roger serios. Așteaptă-mă puțin.

Roger se duse în bucătărie și reveni cu o mini-trusă medicală.

– Pune piciorul pe scaun, ordonă el și Valerie se supuse ascultătoare.

Îi dezinfectă locul, gâdilând-o ușor. Valerie izbucni în râs.

– Stai cuminte, spuse Roger, concentrat.

Cu ajutorul unei pensete îi scoase așchia.

– Uite-o, i-o arătă el triumfător.

– Mulțumesc, spuse Valerie, încercând să-și tragă piciorul captiv în mâinile lui.

– Cu plăcere. Și de acum încolo să mă asculți, spuse el, eliberându-i încet piciorul.

– Bine, doctore.

– Valerie?

– Da?

– Știi ce piele fină ai? spuse el încet.

Se priviră câteva momente în tăcere. Valerie avu impresia că o va săruta.

Și brusc, Roger o luă în brațe.

– Roger! spuse ea uimită, văzând că o duce în dormitor.

– Doar nu vrei să te las să mergi prin praf cu picioarele goale. Pune-ți măcar niște șosete. Nu vreau să mori infectată de cine știe ce virus.

– Stai liniștit, nu scapi de mine așa ușor.

– E clar. Am venit cu copilul după mine. Cum poți fi așa de încăpățânată? spuse el și o aruncă pe pat.

Și fără să-i ceară permisiunea, începu să-i scotocească prin bagaje. Apucă o pereche de chiloți de dantelă, îi privi rapid și îi îndesă înapoi în bagaj. În cele din urmă găsi o pereche de șosete curate.

– Doamne! Ce ți-am făcut? se întrebă cu voce tare Valerie, privindu-l îngrozită pe Roger, pe jumătate băgat în bagajul ei.

Dacă îi găsea diafragma?

– Nu-l întreba pe Dumnezeu! Să vezi ce-ți fac eu, dacă te mai văd îmbrăcată așa și fără șosete.

– Mi-e frică, spuse ironic Valerie.

– Ar trebui, zise el, aruncându-i șosetele în brațe. Și nu uita de pantofi!

Și ieși din cameră, înainte ca Valerie să-l nimerească cu șosetele.

ROGER SCUTURĂ nemulțumit din cap, auzind bufnitura șosetelor în ușă. De mult nu mai avusese de-a face cu tinere agresive și temperamentale ca Valerie.

Își aminti cum se torturase singur duminică, văzându-l pe Rico flirtând cu ea. Avea dreptate Rico. Cum putea el să se mai concentreze la munca lui de cercetare, când o vedea îmbrăcată așa sumar și cu picioarele goale? Și faptul că se oferise să-i scoată așchia din picioar fusese o mare greșeală. Pielea ei era așa de fină, sub atingerea lui! Ce-i venise să i-o spună?

Erau singuri în pădure, fără Rico, prietenul lui de nădejde, care să-l tempereze. Era singur în fața tentației. Și Valerie reprezenta într-adevăr o mare tentație.

Oare ea avea idee ce-i făcea? Cum putea să-i facă față șase săptămâni?

Numai Dumnezeu știa!

Capitolul 6

ROGER O SURPRINSE pe Valerie, preparând singur prânzul.

Se purtau formal unul față de celălalt, încercând să uite întâmplările de mai devreme.

Valerie se schimbase în blugi și un tricou gros, își pusese șosete și bocanci, așa cum îi spusese Roger.

Roger se purta de parcă incidentul nici nu avusese loc. Tot timpul mesei îi ținu o lecție de ornitologie, dorind să o inițieze pe Valerie în lumea păsărelelor cântătoare.

– Multă lume nu știe că ele se hrănesc, trăiesc și se înmulțesc la doar câțiva centimetri de pământ. O să vezi după-masă.

– După masă?

– Da, azi vom face o mică prospecție. Sper că înveți repede, pentru că nu am timp să-ți explic totul de fiecare dată. Trebuie să mai și scriu.

– Să trăiți! încercă ea să glumească.

Îl privi îndeptându-se cu farfuriile spre chiuvetă. Purta

niște blugi și un tricou alb. Era foarte sexi și masculin. Și o acuza pe ea de indecență!

– Mai vrei mazăre? o întrebă el, prinzându-i privirea iscoditoare.

– Nu, spuse Valerie, încercând să-și scoată din minte faptul că o ținuse în brațe mai devreme.

– Cum vrei. Eu îmi mai pun. Aerul ăsta îmi dă poftă de mâncare.

– Bine, și între timp lasă-mă pe mine să spăl vasele. Asta ca să nu întârziem la întâlnirea cu prietenii noștri înaripați, spuse ea cu sarcasm.

Roger o privi o secundăcum se ridica de la masă, apoi își îndreptă atenția spre farfurie.

UN SFERT DE ORĂ mai târziu, Valerie intră în camera de zi și privi uimită spre două perechi de burlane verzi care zăceau în mijlocul camerei.

– Ce sunt astea?

– Protecție împotriva șerpilor. Se pun pe gambe.

Valerie îngheță. Nu se gândise prea departe la implicațiile muncii de cercetare în sălbăticie.

– Parcă sunt armuri medievale, încercă ea să glumească, mascându-și teama.

– Ai dreptate. Și sunt verzi, în scop de camuflaj. Vino să-ți arăt cum se pun.

– Crezi că sunt mulți șerpi pe aici? întrebă ea tușind ușor.

– Da. Majoritatea nu sunt veninoși, dar nu vrem să riscăm, nu-i așa? Și cum vom fi mai mult cu ochii pe sus, ne sunt nece-

sari. Nu vom ști niciodată când călcăm pe unul veninos.

– Veninos?

– Uite ce e, Valerie. Sper că nu-mi vii cu temeri și atitudini feminine.

– Eu? Nici gând, bravă ea. Să ne punem burlanele și să strivim șerpii!

Roger zâmbi și o ajută să-și pună o pereche.

– Uite, au revenit păsărelele noastre colibri! spuse el, arătându-i spre fereastră.

Erau așa de dulci și romantice, cum zburau și se hrăneau una pe alta cu nectar! Ritualul lor de împerechere era fascinant.

– Cea cu capul roșu este masculul, explică cu vocea joasă Roger. Femela este mai puțin colorată. În lumea lor, masculul este cel care trebuie să atragă.

– Vorbești ca un veritabil misogin.

– Nu, zâmbi el. Așa este! Deși, în cazul tău, lucrurile stau diferit. Părul tău, ochii, sunt arme mult mai atrăgătoare ca ale mele.

– Deci formula ta nu se aplică în toate cazurile?

– Nu. Apropo de ce îți spuneam... mai devreme...

Burlanele lui Roger se loviră între ele, risipind vraja momentului.

– Hai să plecăm, înainte să ne ruginească armura, spuse Valerie.

PORNIRĂ ÎN PĂDURE PE o cărare îngustă. Valerie îl urma cu un binoclu atârnat de gât și cu aparatul de fotografiat pe umăr. Burlanele de la gambe îi îngreunau

mersul și curând, începu să gâfâie. Trecură pe un podeț de lemn peste o cascadă mică.

Valerie se opri privind încântată picăturile de apă care străluceau sub razele soarelui. Dintotdeauna admirase frumusețile naturii, dar de multă vreme nu mai trăise în mijlocul ei. Împărtășea dragostea lui Roger pentru sălbăticie.

După ce trecură podețul, se opriră în fața unui turn de control forestier din lemn.

– Este la fel de neutilizat ca și coliba noastră, îi explică Roger. Voi veni aici din când în când ca să explorez împrejurimile.

Apoi intrară în pădure. Nu mai exista nici o potecă. Străbăteau desișul cu greutate. Abia acum, Valerie înțelese utilitatea burlanelor de protecție. De la genunchi în jos, practic nu mai vedeau pe ce călcau.

Dar la un moment dată ajunseră la un luminiș cu iarbă deasă și câțiva pini înalți. Aerul era îmbătător și priveliștea amețitoare.

– Doamne, ce frumos! spuse Valerie arătându-i lui Roger un pom cu magnolii înflorite.

– Taci puțin și ascultă!

Ascultară împreună sunetele primitive care îi înconjurau – acele pinilor foșnind sub bătaia vântului, ciripitul păsărelelor și zgomotul cascadei pe care o lăsaseră în urmă.

Brusc, Valerie se plesni peste gât.

– Țânțari în aprilie?!

– Da. Asta ne va omorî! râse Roger.

– Dar azi-dimineață nu am văzut nici unul!

–Suntem prea departe de zona în care au dat cu insecticid. Nu avem altceva de făcut decât să ne mișcăm.

Porniră mai departe, dar țânțarii nu-i dădură pace lui Valerie.

– De ce nu te atacă și pe tine? întrebă ea indignată.

– Sunt prea bătrân pentru ei. Preferă sângele tău dulce și proaspăt.

– Ce insecte nesuferite!

Roger plasă casetofonul portabil pe care îl luase cu el în mijlocul unei poieniță și o trase pe Valerie în spatele unui copac.

Înregistrarea scotea niște sunete ciudate.

– Ce-i asta? șopti Valerie.

– Înregistrarea unei bufnițe țipătoare. Păsărelele urăsc bufnițele pentru că le atacă noaptea. Și când prind una, o atacă în grup. Așa că pregătește-ți aparatul de fotografiat.

– Interesant! murmură ea potrivindu-și obiectivul. Tu de ce nu faci poze?

– Sunt amator. Dar sunt nevoit să fac, atunci când nu am un profesionist prin preajmă. Dar pentru această carte am nevoie de niște poze bune.

– Vei avea.

– Bine. De asta te-am angajat.

– Corect.

Așteptară în tăcere câteva minute, până apăru primul stol.

– Aceea este o pitulice, explică Roger, arătându-i una din păsărele care avea penele maronii.

Valerie privi cu interes stolul de păsărele viu colorate, unele cu cozi lungi, altele cu creste înalte, unele mai mari,

altele mai mici. Curând, poienița se umplu de zarva lor. Erau foarte nervoase, zburând agitat deasupra casetofonului și ciupindu-l din când în când.

– La naiba! Funcționează! exclamă ea încet, uimită de ideea lui Roger.

Roger îi dădu detalii amănunțite despre speciile cu nume ciudate și pene frumoase. Erau o minunăție.

– Uite, apar și păsărelele noastre, spuse Roger. Ai grijă. Sunt dificil de reperat, pentru că sunt foarte mici și rapide.

– Unde? Unde?

– Lasă aparatul. Uită-te cu binoclul.

Valerie nu reuși să descopere nici una.

– Lasă-mă să te ajut, spuse Roger.

Se așeză în genunchi, în spatele lui Valerie, și sprijinindu-și bărbia de creștetul capului ei, privi prin binoclul lui. Valerie simți cum începe să tremure la atingerea lui.

– Fii atentă! Uită-te cam la un metru de pământ, lângă casetofon.

– Da! exclamă ea, văzând o creatură cu burta albă, dungată pe spate și cu creastă galbenă.

– Este o pasăre de mirt.

– Dar este aproape cât un colibri, spuse ea, îndreptându-și o clipă privirile spre Roger.

– Așa este!

– O, nu! exclamă ea, dezamăgită. A dispărut.

– Ai răbdare, dragă.

În următoarea jumătate de oră, Roger îi indică alte câteva specii. Toate erau mici și extrem de vioaie. Dacă le scăpai o clipă din ochi, dispăreau. Abia acum Valerie înțelese frustrarea despre care vorbise Rico.

În cele din urmă reuși să facă o poză unei păsărele.

– Am prins-o! sări Valerie în sus, lovindu-l pe Roger cu cotul drept în piept. Vai, iartă-mă, spuse ea, aplecându-se asupra lui și mângâindu-i pieptul.

În momentul în care îl atinse, Valerie aproape simți că se curentează. Respirația i se tăie și o cuprinse amețeala.

Se priviră îndelung, cu obrații în flăcări, apoi Roger izbucni:

– Fii atentă, Valerie, vrei să-mi sperii păsările?

Banda casetei se termină și păsărelele se risipiră în desișul pădurii.

– Acum ce facem?

– Păsărelele știu că suntem aici. Nu merge să mai repetăm figura acum. O vom face mai târziu. Hai să plecăm.

De ce de fiecare dată când se petrecea ceva între ei, Roger se enerva? Și de ce se descărca pe ea? Cu ce îi greșea?

Da. Urmau să petreacă șase săptămâni foarte lungi!

ROGER RĂMASE TĂCUT pe tot drumul de întoarcere. Valerie se gândi la experiența din poieniță. Îl admira pe Roger. Știa ce făcea. Îi era teamă să nu-l dezamăgească. I se părea foarte dificil să prindă în obiectivul aparatului creaturile acelea rapide.

– Valerie, stai așa! șopti agitat Roger, oprind-o în loc.

Valerie privi neliniștită spre picioare, crezând că era vorba de vreun șarpe. În copilărie avusese o experiență neplăcută cu o asemenea reptilă și nu vroia să o mai repete. Îl privi uimită pe Roger, văzând cum își duce

binoclul la ochi. Probabil ochise o altă pasăre cântătoare.

– Ai văzut ceva? șopti ea, respirând ușurată.

– Nu. Taci!

Valerie încercă să rămână nemișcată, dar țânțarii nu-i dădeau pace. La un moment dat, nemairezistând, plesni cu putere un țânțar care tocmai se pregătea să o muște de braț. Zgomotul răsună puternic în pădurea liniștită.

– La naiba, Valerie! Ai gonit-o! Era una din rarele specii de pitulice de iarnă.

– Dar, Roger...

Roger nu o mai ascultă și nervos, porni din nou la drum. Din când în când, se mai opri să urmărească cu binoclul prin copaci și alte specii. Dar de fiecare dată, pleca nemulțumit.

La un moment dat, când răbdarea lui Valerie ajunse la capăt, reuși în sfârșit să repereze o pasăre cu pene maro și pete roșii.

– Nu este cam mare pentru o pasăre cântătoare? întrebă Valerie.

Pasărea își luă zborul scoțând niște sunete ciudate. Roger se întoarse furios spre Valerie, dar când o văzu, mânia i se topi.

– Valerie! Ești plină de mușcături de țânțar! De ce nu spui nimic?

– Am încercat să-ți spun, protestă Valerie scărpinându-se nervoasă.

– Lasă-le în pace. Nu este bine să te scarpini. Abține-te până acasă. Trebuie să te dau cu o soluție. Îmi pare rău, Valerie. Dar eram puțin absorbit de frumusețile astea, se justifică el, făcând un gest larg spre copaci.

– Puțin? Erai total absorbit, vrei să spui.

După ce ajunseră la turnul de control forestier, trecură podețul și Roger se opri pentru a... suta oară.

– Valerie, privește acolo, jos, pe piatra aceea. Vezi? Poți să-i faci o poză? Este un stârc cenușiu, spuse el și se întoarse cu spatele la ea, sprijinindu-se de balustrada joasă, analizând pasărea.

Valerie se aplecă să potrivească obiectivele, simțind o nevoie răutăcioasă și copilărească să-l arunce în apă pe arogantul de Roger. Dar exact în acel moment Roger se întoarse brusc și fără să vrea, îi dădu un brânci puternic, aruncând-o peste balustradă. Se aplecă să o prindă, dar era prea târziu.

Impactul puternic, neașteptat și apa rece o șocă. Scoase un strigăt puternic, alungând toate păsările pe o rază de o sută de metri. Încercă să se ridice. Pietrele alunecoase nu o ajutau deloc. La fel și Roger, care stătea privind-o de sus cu ochi rotunzi de uimire.

– Ai pățit ceva? întrebă el îngrijorat, privind-o cum încerca să se ridice.

– Nu! strigă ea, alunecând înapoi în apa înghețată.

În acel moment, Roger izbucni într-un râs nestăvilit. Râdea și râdea și iar râdea, enervând-o din ce în ce mai tare pe Valerie.

– Termină! țipă Valerie.

Dar Roger nu se mai putea opri.

– Ar... trebui... să te vezi... cum arăți, spuse el printre hohote de râs.

Demnă, Valerie își aruncă părul din ochi și văzând că nu se poate ridica, strigă la el:

– Mai bine ai veni să mă ajuți!

– Nici gând, spuse Roger. Nu vreau să fac baie!

– Roger, luate-ar naiba! Vino! Dacă nu...

Roger îi întinse o mână, Valerie i-o apucă cu forță și bineînțeles, inevitabilul se produse. Roger aterizã stropind în toate direcțiile, alături de ea.

Câteva secunde mai târziu, cei doi rămaseră nemișcați în apă, privindu-se buimăciți ochi în ochi.

– Îmi pare rău, spuse în cele din urmă Valerie.

Roger nu răspunse. Își scoase ochelarii și începu să-i scuture de picăturile de apă. Valerie privi în jos, spre sâni. Tricoul ud i se lipise de piele, și sfârcurile i se întăriseră, împingând în față materialul. Își acoperi rapid cu brațul pieptul aproape gol.

– Cum te simți? întrebă Roger indiferent, ca și cum ar fi stat la o cafea.

În acel moment izbucniră amândoi în râs. Pentru prima oară simțeau că pot comunica cu adevărat.

Roger reuși să se ridice cu hainele șiroind de apă și făcu câțiva pași. Brusc se întoarse spre ea, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

– Dacă nu te superi, Valerie, nu risc să te mai ajut o dată. S-ar putea ca de data asta să nu mai supraviețuiesc.

Rico avea dreptate: Roger Benedict era un fanatic, atunci când era vorba de păsări.

Capitolul 7

– EU PLEC, SPUSE Valerie a doua zi de dimineață, stând în fața ușii de la bucătărie.

Roger nu se uită la ea. Era concentrat asupra unor notițe din carnetul lui.

Toată noaptea se scufundase în lecturarea unor cărți de ornitologie, înregistrând diverse chemări păsărești.

– Am spus că plec, repetă ea mai tare, apropiindu-se de urechea lui.

– Te-am auzit, răspunse Roger fără să-și ridice ochii din carnețel.

Valerie îl privi nemulțumită. Arăta fantastic. Era îmbrăcat în obișnuita pereche de blugi și tricoul alb, dar felul în care citea și nota concentrat asupra muncii lui, îi dădea un aer special. Gâtul puternic, dezgolit era aplecat deasupra mesei, fruntea lui înaltă era încruntată și își frământa buzele preocupat.

– Astea sunt notițele tale?

– Bravo, Valerie! spuse el fără să o privească.

– Dar de ce nu sunt scrise la mașină?

– Manuscrisele mele nu sunt niciodată bătute la mașină. De asta am secretară în New York.

– Mi se pare ciudat să fii scriitor și să nu bați la mașină. În filme toți scriitorii au o mașină de scris.

– Nu prea cunoști multe despre scriitori.

– De unde știi tu? Pun pariu că ești un perfecționist care țipă la secretară, dacă bate un cuvânt greșit.

– Valerie... oftă Roger obosit, scoțându-și ochelarii și privind-o în sfârșit. Fii bună și... lasă-mă naibii în pace.

– Voi, scriitorii, sunteți niște excentrici!

– Da! spuse apăsat Roger, la capătul răbdării, reluându-și studiul.

– Vroiam să vorbim despre ce s-a întâmplat ieri.

– Prefer să nu.

– Când ai căzut în apă...

– Rectificăm, i-o tăie el. Nu am căzut! Tu m-ai tras în apă!

– Nu ai de ce să mă învinuiești. Ai râs de mine. Și apoi...

– Și apoi ce?

– De ce ești supărat pe mine?

– Sunt supărat pentru că nu am timp de copilăriile tale. Și în afară de asta, din cauza ta ghetele mele sunt leoarcă.

– O să-ți cumpăr altele.

– Nu este vorba de asta. Ideea este că pierdem timp prețios. Timpul pentru mine, înseamnă bani. Și consider că am pierdut destul.

– Bine, bine. Am prins ideea. Plec, spuse ea și dispăru pe ușă.

Primul impuls al lui Roger fu acela să alerge după ea. Se ridică în picioare, dar se trânti la loc, înjurând încet.

VALERIE TRECU PESTE podețul de unde căzuseră cu o zi înainte. Dimineața era rece și cețoasă. Privi confuză împrejurimile.

– Cum să găsesc păsările pe vremea asta? se întrebă ea încet.

Dis-de-dimineață, Roger o anunțase că va porni singură în explorare. Îi înmânase un ghid de buzunar al păsărilor, îi dăduse casetofonul portabil și îi sugerase că era cazul să facă ceva productiv, de vreme ce el nu o putea însoți.

Și Valerie ar fi făcut orice numai să nu se recunoască incapabilă de a-și îndeplini angajamentul luat.

Îmbărbătându-se, Valerie porni mai departe. Totuși, nu reuși să-și scoată din cap faptul că se simțea deosebit de atrasă de Roger, în ciuda felului său de a se purta cu ea. Roger o avertizase că nu aveau nici un viitor împreună. Atunci ce mai vroia de la el? Pur și simplu nu se putea abține să nu-l placă.

Valerie porni la drum prevăzătoare, marcându-și drumul cu panglici roșii, pe care le lega de crengile copacilor. Și când picioarele începură să o lase, ajunse la poienița pe care o vizitaseră cu o zi înainte. Părea total diferită și totuși era aceeași. Recunoscu până și copacul după care se ascunsese ea cu Roger.

Așeză casetofonul pornit în mijlocul poieniței și se ascunse. Luă poziție de așteptare, cu aparatul de fotografiat pregătit. Acum, după ce se unsese cu o soluție specială, țânțarii o lăsau în pace.

Păsările nu se lăsară mult așteptate. Valerie începu să răsfoiască disperată broșura. În cele din urmă se lăsă păgubașă. Hotărî să facă fotografii la întâmplare. Roger putea hotărî mai târziu care erau cele de care avea nevoie. Identificarea păsărilor era prea dificilă pentru ea.

Luă aparatul și începu să fotografieze acele păsări care aduceau a păsărele cântătoare: micuțe, cu ciocul lung și ascuțit, coadă medie și pene pătate cu galben sau portocaliu.

Fotografie o pasăre cu dungi galbene pe piept, una negru

cu portocaliu și burtă albă, una cu piept galben și spate negru, altele dungate cu capul potocaliu cu negru, și tot așa.

Curând, rola de treizeci și șase de poziții se termină. Tocmai potrivea niște lentile mai puternice, de șase sute de milimetri, când observă o pasăre neagră cu capul și burta portocalii.

Când să-i facă o fotografie, pasărea dispăruse. Era într-adevăr frustrant!

Oricum, din tot filmul, pe care-l terminase, se putea considera fericită dacă Roger ar fi putut să utilizeze măcar cinci fotografii. Ca orice fotograf profesionist, știa că exista riscul ca unele să fie compromise.

Soarele se iți printre crengile copacilor, încălzind atmosfera. Valerie se așeză pe iarbă. Caseta se terminase și păsărelele își luaseră zborul. Își desfăcu pachetul pe care și-l luase pentru prânz.

La urma urmei poate nu era chiar o zi cu ghinion!

ROGER ÎȘI PRIVI îngrijorat ceasul. Era ora unu și jumătate și Valerie nu apăruse. Începu să se învinuiască. Se purtase ca un nemernic în dimineața aceea. Practic o izgonise. Valerie era încă lipsită de experiență. Poate ar fi trebuit să meargă amândoi în oraș și să-și cumpere ghete noi.

Și totuși, singur, alături de ea, nu se simțea în siguranță. Cu o zi înainte se trezise în apă, din cauza ei. Și nu îl deranjase. De fapt chiar îi plăcuse. Tricoul ei ud nu lăsase loc de îndoială. Avea niște sâni superbi. Inițial se amuzase teribil de situație, dar apoi își revenise rapid. Știa că nu aveau viitor împreună. Nu avea rost să se amăgească.

În dimineața aceea încercase să se concentreze asupra muncii. Și Rico avusese dreptate. Nu reușise. De

când Valerie plecase în pădure, numai la ea se gândise.

Își privi a zecea oară ceasul. Era timpul să se ducă după ea. Dacă se rătăcea? Dacă se întâlnea cu un urs?

Gândurile acelea îl făcură să apuce în grabă o haină și să plece.

VALERIE REALIZĂ ÎN acea după-amiază că se rătăcise. Inițial își urmărise marcajele lăsate, dar la un moment dat, se lăsase distrasă de diverse păsărele.

Descoperise o pasăre pe care o studiase în timpul prânzului: Turdus Migratorius, cu spatele gri închis, gâtul portocaliu aprins și fața dungată.

Era la doi metri de ea, pe o creangă, și cânta de mama focului.

– Păsărică mică, te priiind! șopti Valerie pregătindu-și aparatul de fotografiat.

Pasărea colaboră excelent cu ea, apoi își luă zborul, tachinând-o. Valerie o urmări în continuare, reușind să-i facă niște fotografii bune. O prinse în zbor, mâncând, curățându-și penele.

Parcă săturată de acel joc, pasărea zbură în necunoscut. În acel moment, Valerie realiză că se rătăcise. Peisajul era total necunoscut. Copacii se îndesiseră și lumina soarelui devenise difuză.

Se rătăcise!

– La naiba!

Privi în jur, nehotărându-se în ce direcție să o ia. Coliba era undeva la sud. Singura șansă era să se ia după soare. Era deja ora două și soarele începuse să se ducă spre vest.

Măcar dacă ar fi ajuns într-un loc populat! În camping, de exemplu.

O luă în direcția care părea a fi sud. Burlanele de la gambe începuseră s-o incomodeze îngrozitor și soluția împotriva țânțarilor nu-și mai făcea efectul. Îi venea să arunce bocancii uzi și burlanele, dar știa că ar fi riscat enorm. Deja se afla într-o zonă sălbatică.

La un moment dat auzi zgomotul motoarelor unui avion ușor, zburând deasupra capului ei.

– Hei! începu ea să strige. Aici!

Dar se lăsă păgubașă. Oamenii aceia căutau focuri, nu femei nebune.

După o jumătate de oră de mers, se opri dezamăgită. Peisajul nu devenise familiar. Dinpotrivă. Ascultând cu atenție, auzi foșnetul unei ape căzătoare.

– Cascada! strigă ea, alergând spre locul de unde venea zgomotul. Te rog, Doamne! Fă să fie cascada noastră! imploră ea cu respirația tăiată.

Da. Părea a fi același curs de apă. Coborî pe malul alunecos și porni de-a lungul lui, tot spre sud.

La un moment dat o atacă un nor de țânțari înfometați.

– Doamne, nu! Plecați de aici! strigă ea apărându-se cu mâinile.

Singura soluție era să o ia la fugă. Alergă câteva minute, după care se opri obosită.

– Slavă Domnului, spuse ea, privind în depărtare. La câteva sute de metri în față observă vârful turnului de control forestier.

Liniștită, se așeză pe o piatră. Privi cerul albastru printre coroanele copacilor înverziți. Roger nu avea cum să afle că fusese așa de proastă, încât să se rătăcească. Oricum, făcuse aproape două filme. Și de unul era sigură că era bun.

Principala problemă era rezolvată. Privi râul tentant care în acea zonă era adânc, curat și strălucitor,

sub razele soarelui. Picioarele o dureau îngrozitor și era plină de înțepături de țânțar.

Nu-i luă mult să se hotărască. În treizeci de secunde se dezbrăcă și intră cu grijă în apa rece ca gheața. Se scufundă încet, savurând senzația răcoroasă.

După câteva minute ieși din apă și se întinse pe mușchiul verde încălzit de soare.

Trupul ei înfrigurat se relaxă sub razele soarelui. Îi era așa de somn...

DUPĂ O ORĂ DE odihnă binemeritată, Valerie se întoarse la colibă.

Pe Roger îl găsi în bucătărie, înconjurat de notițe.

– Cum te-ai distrat?

– Bine. Tu?

Roger își scoase ochelarii și îi aruncă o privire atentă.

– Ai stat mult.

– Am învățat multe.

– M-am îngrijorat și am pornit după tine.

– Serios? întrebă Valerie simțind cum se înroșește.

– Da. Am fost până la turnul de control și m-am urcat în el.

– Turnul de control?

– Da. Cunoști mai multe? întrebă el insinuant.

– Mda. Corect. Și? Ai văzut ceva? întrebă ea cu indiferență.

– Niște specii interesnte. Cel puțin una mi-a plăcut la nebunie. A făcut baie în râu și s-a întins la soare.

– Serios? întrebă Valerie alarmată. Ce specie este asta?

– Este o specie fără pene.

– Cum adică?

– Adică în loc de pene are piele.

– M-ai spionat!

Valerie simți cum i se urcă tensiunea. Gândul că Roger o văzuse fără haine, o înnebunea.

Roger râse neîncrezător:

– Eu? Să te spionez pe tine? La naiba, Valerie! Ai lipsit mult și eu am fost îngrijorat pentru tine.

– Și asta ți-a oferit ocazia să devii voyeur?

– Nu! Mi-era teamă să nu te rătăcești. Nu mi-ai spus când vrei să te întorci.

– Cum puteam să-ți spun când mă întorc, dacă tu nici nu discutai cu mine?

– Bine, bine, calmează-te.

Dar Valerie nu se mai putea opri.

– Cum ai putut să mă privești?

– Cu binoclul, zâmbi Roger.

– Nenorocitule...

– Valerie, nu intenționam să o fac. Nu trebuie să ajungem să ne vorbim așa. Putem să o luăm de la capăt?

Valerie îl privi neîncrezătoare.

– M-am purtat ca un măgar azi-dimineață, spuse el pe un ton spășit. Îmi pare rău.

Valerie îl privea uimită.

– Mă ajuți puțin? Nu prea mă pricep la treburi din astea... spuse Roger rugător.

– Am observat.

– Mă ierți? Poți să treci peste asta?

Valerie îl privi cu resentiment.

– Bine, conveni ea. La urma urmei suntem o echipă.

– Nu-mi pari suficinent de sinceră, spuse el cu reproș.

– Este tot ce-ți pot oferi.

– Hai mai bine să o facem.

Valerie sări ca arsă.

– Faptul că m-ai văzut dezbrăcată nu-ți dă dreptul să...

– Să ce, draga mea? întrebă el, apropiindu-se periculos de mult.

O sărută cu pasiune, aproape dureros, strivind-o cu greutatea trupului său. Mâinile îi tremurau de dorință și limba îi forța buzele, dornică să intre.

Lumea lui Valerie se prăbuși. Apropierea lui Roger era așa de copleșitoare, încât nu îi mai rezistă și îl sărută și ea. Buzele lui rătăciră pe obrajii ei, pe frunte, prin păr.

– Ești udă, șopti el, sărutându-i picăturile de apă din păr. Ești frumoasă, Valerie. Ai un corp superb. Femeie! Nu-mi mai luam ochii de la tine.

– Roger!

Strigătul ei de dorință le răsună în urechi, ca un ecou. Nu mai era supărat pe el. Dorea ca acea tensiune nemiloasă dintre ei să dispară.

– Te-ai gândit la mine când stăteai întinsă și soarele îți săruta goliciunea?

– Da, recunoscu ea fără rușine.

– Și ce-ți închipuiai? Spune-mi!

– Asta, răspunse ea, sărutându-l din nou, mai pasionat.

Roger îi desfăcu rând pe rând nasturii cămășii, dezvelindu-i sânii.

– Ușor, spuse Roger, simțind-o cum se împinge în el.

Se aplecă și îi sărută ușor sânii, savurându-i. Valerie era în extaz. Sfârcurile i se întăriseră dureros, de dorință. Îl dorea înăuntru!

– Ești fascinantă, spuse Roger. Știi că doream să fac asta de ieri? La naiba! Muream să fac asta de când te-am cunoscut! Ai cel mai sexi fundulеț și cei mai dulci sâni.

– Roger...

– Așteaptă.

– Mă înnebunești.

– Foarte bine, răspunse el, scufundându-și degetele în moliciunea ei.

Valerie nu mai rezistă și aproape îi rupse cămașa de pe el. Își plimbă degetele pe pieptul lui musculos, prin părul des și scurt.

– Ai câteva fire argintii, șopti ea. Sunt așa de dulci!

Roger se retrase brusc, încordat. Valerie se simți ca și cum cineva îi aruncase o găleată de apă rece în cap. Roger privi pe fereastră nemișcat, câteva momente, după care alergă spre masa din bucătărie și luă binoclul.

Valerie îl urmări tremurând de frustrare.

– E Bachman! Strigă Roger. Recunosc acest cântec oricând!

Și fără să mai adauge ceva ieși grăbit din casă.

Valerie rămase stupefiată. Nu-i venea să creadă! Roger i-o făcuse din nou. Și de data asta pentru o nenorocită de pasăre! Și ea, care simțea că moare după el...

ROGER SE ÎNTOARSE după o oră, cu ochii sclipind de fericire. Valerie se ridică pe canapeaua pe care îl așteptase fără să reușească să-și revină.

– L-am localizat! Spuse Roger triumfător. Are cuib împreună cu perechea lui la trei sute de metri de aici. O să mergem mâine acolo să le facem niște poze.

Valerie rămase tăcută.

– Îmi pare rău, spuse Roger cu o figură vinovată. Nu vroiam să plec așa de brusc. Dar știi că urmăresc pasărea asta de zece ani. Când i-am auzit cântecul, nu m-am putut abține. Mă înțelegi, nu?

– Luate-ar naiba, Benedict! răspunse ea părăsind camera.

Capitolul 8

– TREBUIE SĂ VORBIM, Valerie, spuse Roger.

– Despre ce?

Două ore mai târziu, Valerie lua prânzul gătit în semn de pace de Roger. Mâncarea de fructe de mare cu orez era delicioasă, dar Valerie nu ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului.

– Trebuie să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat după-amiază.

– Nu s-a întâmplat nimic după-amiază, spuse Valerie mâncând liniștită.

– De asta trebuie să vorbim. Știam că vom ajunge la asta.

– Unde?

– Atracția dintre noi a intervenit în munca noastră.

– Nu. Rectifică, te rog. N-a apucat să intervină. Cel puțin așa îmi amintesc.

– Mă lași să vorbesc?

– Te rog.

– Vreau să-ți explic. În primul rând îmi cer scuze, din nou. De mult nu am mai cedat atracției ca un adolescent înfometat.

Valerie ridică paharul cu vin și luă indiferentă o gură.

– Mie mi-a plăcut.

– Trebuie să-ți spun și altceva, Valerie. Nu am plecat doar din cauza păsării.

– Nu? întrebă Valerie, privindu-l de data asta atentă.

– Nu. De fapt auzisem chemarea păsării Bachman, dar am fugit mai mult pentru că...

– Pentru că ce?

– Ai făcut un comentariu despre părul meu alb...

– Glumești, zâmbi neîncrezătoare Valerie.

– Nu, spuse el cu pasiune în glas. Poți să mă crezi sau nu, eu recunosc că mă simt deosebit de atras de tine. În mai multe feluri. Și am făcut tot posibilul să mă îndepărtez de tine.

– De ce?

– Ajung și la asta. Am patruzeci și cinci de ani. Sunt cu douăzeci de ani mai bătrân decât tine.

Valerie îl privi surprinsă. Era sigură că nu avea mai mult de patruzeci de ani. Era genul de bărbat care "se ținea bine". Dar tocmai maturitatea lui Roger o atrăsese.

– Și ce legătură are vârsta cu relația noastră?

– Nu este vorba doar de vârstă. Ci și de perspective. Nu ne dorim aceleași lucruri de la viață.

– De unde știi ce-mi doresc eu de la viață? M-ai întrebat vreo dată?

– Valerie! Câți ani ai? Douăzeci și cinci?

– Exact!

– Ești pe punctul de a te lansa în carieră.

– Corect.

– De asemenea, ești pe punctul de a-ți întemeia o familie. Corect?

– Nu chiar.

– Vezi? Eu am ajuns într-o fază a vieții în care îmi doresc o relație stabilă, matură.

– În orice relație trebuie să faci compromisuri.

– Ai dreptate. Dar în cazul nostru nu văd cum le-am putea face. Nu avem aceleași perspective.

– Cam dur spus.

– Trebuie să fiu sincer cu tine.

– Sunt liniștită, spuse ea cu sarcasm. Am aflat și eu că porți ochelari de cal!

Roger nu-i răspunse provocării.

– Ceea ce am făcut în după-amiaza asta n-a fost numai din dorință. Dacă am fi continuat, cine știe unde am fi ajuns. Poate m-aș fi implicat cu totul. Și pe termen lung, nu este drept. Față de tine.

– Nu este drept față de mine? Nu crezi că ar fi trebuit să lași la latitudinea mea dreptul de a decide? A, știu. Crezi că ar trebui să mă supun judecății tale mature, nu? De ce nu recunoști că nu m-ai luat niciodată în serios?

– Ba te-am luat în serios, Valerie, crede-mă. Dar nu putem fi doar prieteni? Deocamdată. Nu vreau să sune egoist, dar avem o carte de făcut.

– Știu, răspunse ea cu răceală.

– Atunci? întrebă el, punându-și mâinile pe umerii ei. Prieteni?

– Prieteni, oftă ea.

ÎN URMĂTOARELE săptămâni, Roger și Valerie se comportară unul față de celălat ca niște adevărați prieteni. Valerie descoperi că Roger putea să fie mai puțin arogant și într-un fel, mai vulnerabil.

Își aminti deseori momentul în care Roger își pusese sufletul pe tavă în fața ei, dezvăluindu-și sentimentele. Motivele lui păreau rezonabile. Diferența de vârstă, pers-

pectivele diferite, puteau constitui un impediment în formarea unei relații. Dar și-ar fi dorit ca toate acestea să nu însemne chiar așa de mult pentru el, pentru că din punctul ei de vedere, nu valorau nimic.

Cu fiecare zi, Valerie continuă să se simtă mai atrasă de Roger. Și cu fiecare zi, Valerie era din ce în ce mai dezamăgită de faptul că Roger nu era dornic să le dea o șansă.

Oricum, se simțea recunoscătoare. Nu-i mai făcea zile grele. Se bucurau unul de compania celulalt, râdeau mai des, împărtășeau experiențe comune. Tensiunea dintre ei slăbea cu fiecare dovadă în plus de prietenie.

Lucrau mult împreună zilnic. Mergeu în expediții de căutare, consumând o mare parte din timp studiului păsării Bachman. Pentru Valerie era greu să stea așa de aproape de Roger și să-și facă meseria bine. Dar nici Roger nu părea mai relaxat. Dacă se întâmpla să se atingă din greșeală, se retrăgeau amândoi ca electrocutați, păstrând multă vreme după aceea o distanță confortabilă între ei.

Această atracție continuă să-și facă apariția în diferite forme, în ciuda efortului lui Roger de a păstra distanța. Se atingeau din întâmplare, atunci când pândeau păsările, când își înmânau diverse obiecte, seara, înainte de culcare... Devenise din ce în ce mai greu să-și spună noapte bună.

Iar dimineața, când se trezeau, rareori se întâmpla să nu se ciocnească prin bucătărie. Într-o dimineață, Valerie uită să se schimbe, înainte de a se duce la toaletă. Roger nu era în casă. Îl întâlni exact în fața toaletei, ieșind pe neașteptate. Amândoi săriseră ca arși. Roger o privise lung, încercând să ignore faptul că purta un furou subțire. Se priviseră pur și simplu înfometați! Mai târziu, evitase să-i facă vreo observație despre faptul că se plimbase așa dezbrăcată prin casă.

Făcuseră deja câteva drumuri spre Meadville, trimițând role de film pentru developat la atelierul lui Fred Vernon. Deși nu agrease contractul lui Valerie, tatăl ei se oferise să-i ajute la developat.

Când primiră primele fotografii, Roger se declară mulțumit de munca lui Valerie. Îl surprinsese faptul că fotografiase foarte multe păsărele cântătoare, în ziua în care pornise de una singură prin păduri.

Petrecură mult timp studiind împreună fotografiile, decizând pe care să le aleagă pentru carte.

– Valerie, îi spusese Roger într-o zi, m-am temut că nu voi termina proiectul la timp, dar m-am înșelat. Ești surprinzătoare. Ai talent. Colaborăm excelent.

– Nu exagerezi?

– Nu. Deloc. Editorul meu va fi foarte încântat. Îți garantez. Când a aflat că Rico nu mai este disponibil, a fost foarte îngrijorat. Am vorbit cu el și mi-a spus că vrea să vină cu soția în Natchez, pentru câteva săptămâni de vacanță. Dată publicării este foarte strictă și trebuie respectată. Cred că de asta vrea mai mult să vină. Vreau să-l cunoști și tu. Îl cheamă Amory Carlisle și este foarte de treabă.

– M-aș bucura să-l cunosc.

– Sunt convins că după ce-ți va vedea lucrările va dori să colaborezi și cu el.

– Ar fi nemaipomenit!

– Ți-am promis că te voi ajuta să te lansezi în carieră. Și vreau să mă țin de cuvânt.

– A trecut așa de mult de când ne-am întâlnit prima oară, în atelierul tatei!

– Da, așa este, spuse Roger privind prin fotografia care o ținea în față...

Capitolul 9

VALERIE SE ÎMPRIETENI repede cu Helen Broussard de la magazinul alimentar de pe autostrada de la intrarea în Homochitto. În desele lor drumuri spre Meadville, se opreau de fiecare dată ca să se aprovizioneze și să facă plinul la benzină.

În a patra săptămână, Helen îi invită la o petrecere pe care vroia să o țină în acel weekend. Roger alegea diverse articole și Valerie stătea de vorbă cu Helen la tejghea.

– Ce spui? Veniți diseară la petrecere?

– Ești drăguță, dar nu vrem să vă deranjăm, răspunse Valerie.

– Să ne deranjați? Dar ne face plăcere!

– Să vedem. Trebuie să vorbesc și cu Roger.

Roger se apropie de tejghea cu coșul plin. Înghiți în sec privind fundul ridicat al lui Valerie care se sprijinea cu coatele pe tejghea. Nici el nu știa cum, dar reușise să se abțină patru săptămâni să n-o atingă. Oricum, nu fusese o treabă ușoară!

Valerie se întoarse cu fața strălucitoare spre el. Tricoul cu inscripția "Universitatea Louisiana" îi amintea de anii tinerești.

– Helen ne-a invitat la o petrecere, diseară, spuse zâmbitoare Valerie.

– Avem în spatele magazinului un salon de dans suficient de mare, explică Helen. O să vă placă.

– Mulțumim, Helen, spuse Roger încet. Nu știu dacă vom ajunge. Avem multă treabă azi.

– Uite ce e, spuse Helen, dintr-o bucată. Vreți să veniți, bine, nu, asta e. Fără formalități.

În drum spre pădure, Valerie deschise subiectul:

– De ce nu vrei să mergem?

– Nu avem timp, Valerie, spuse Roger.

Mai exact, nu se simțea în stare să mai danseze cu ea, să o mai simtă în brațe.

– Dar nu am studiat niciodată păsările noaptea, sugeră rezonabil Valerie.

– Da, dar nu-ți strică să mai studiezi niște dicționare ornitologice, în timp ce eu mai scriu câteva rânduri la carte.

– Ai dreptate. Dar nu ne-ar strica o mică distracție. Muncim de o lună de zile.

Roger se prefăcu că nu aude.

VALERIE ÎL AJUTĂ pe Roger să descarce alimentele.

– Trebuie să repar ușa asta, spuse Roger privind nemulțumit ușa de la intrare care de câteva zile nu se mai închidea bine.

– Te pricepi?

– Ce părere ai? întrebă retoric Roger. Am cumpărat cuie.

– Ai o mulțime de calități, domnule Benedict, spuse Valerie, privindu-l meșterind. Gătești, te pricepi la muncile casnice. Mă mir că nu te-ai mai însurat. Orice femeie ar fi fericită să te aibă prin preajmă.

– Am un caracter nesuferit, recunoscu zâmbind Roger.

Valerie îl mai privi o vreme, până ce Roger reuși să fixeze bine ușa.

– Ce-ar fi să tragi un pui de somn? sugeră Roger. Pot să mă duc și singur în pădure. Doar azi.

– Ai dreptate, spuse Valerie căscând. M-am trezit cam devreme în ultimul timp. Nu am mai recuperat de mult somnul pierdut. Dacă nu te deranjează să pleci singur...

– Deloc.

Valerie intră în cabană și Roger își adună echipamentul, pregătindu-se de plecare.

Porni în căutarea păsărelelor, dar curând, își pierdu interesul. Era o zi cu ghinion. În ciuda eforturilor nu se putea abține să nu se gândească la Valerie. În dimineața aceea i se păruse mai atrăgătoare ca oricând. Sau poate imaginația lui bolnavă îi făcea feste.

Îi era greu să se țină de angajamentul de a păstra o relație platonică cu ea. Valerie era așa de drăguță, dulce, spontană. Și avea talent! Era o adevărată plăcere s-o ai în preajmă.

Și era atât de sexi! Nici ea nu-și dădea seama de asta. Era inocentă. Îl stârnea fără să-și dea seama. De fiecare dată când se atingeau, simțea cum începe să-i clocotească sângele în vine. Felul în care își pieptăna părul șaten, mirosul parfumurilor ei și orice gest nevinovat, îl înnebuneau.

Dar ca orice mascul, Roger nu se putea abține să nu fie flatat de faptul că o femeie mult mai tânără decât el, se simțea atrasă de farmecele lui.

Convingerea lui nobilă cum că Valerie merita ceva mai bun, se ducea de râpă.

Roger se scufundă în pădure, ignorând ploaia rece care începuse să cadă. Nici aceea nu reușea să-l mai răcorească.

ROGER SE ÎNTOARSE târziu, ud și frustrat. Intră în bucătărie fără să aprindă lumina și se lovi cu nasul de ceva rece. Aprinse repede lumina și constată cu stupoare că era vorba de un sutien albastru, care atârna pe o frânghie la uscat, alături de ciorapi de nylon și alte furouașe.

Imediat realiză că făcuse o greșeală aprinzând lumina, pentru că o trezi pe Valerie.

Somnoroasă, cu părul ciufulit, apăru în bucătărie. Era îmbrăcată doar într-un tricou lung și subțire. Roger nu se abținu să nu-i privească cu admirație picioarele lungi. Arăta extraordinar de sexi!

– Roger, ce faci?

– Nu mai pot să trec prin bucătărie? Ce ai făcut aici? Uscătorie?

– Iartă-mă. Ploua și n-am avut unde să le atârn la uscat.

Roger realiză că o jignise. Valerie avea dreptate. Unde putea să-și pună hainele la uscat?

– Te-am trezit, nu-i așa? Iartă-mă.

– Nu-i nimic. Trebuia să mă trezesc.

Arăta așa de dulce și vulnerabilă!

– Hai să mergem la petrecerea lui Helen, spuse el dintr-o dată.

– Vorbești serios? se înveseli Valerie.

– Da. Hai, îmbracă-te.

– Bine!

Roger se întoarse respirând ușurat, văzând-o cum se îndepărtează. Nu știa cât de mult mai putea rezista.

CÎND PORNIRĂ SPRE Meadville, stelele începură să apară pe cer.

Valerie se îmbrăcase într-o rochie simplă de culoarea piersicii. În picioare își pusese niște sandale maro care se asortau cu poșeta. Părul și-l lăsase să cadă liber pe umeri. Nici Roger nu era mai prejos. Se îmbrăcase în niște pantaloni negri și o cămașă sport. Arăta la fel de bine ca ea. Formau o pereche frumoasă.

În parcarea magazinului lui Helen erau aliniate multe mașini. Roger o parcă pe a lor sub un copac, mai retras. O ajută pe Valerie să coboare și se îndreptară la braț spre salonul de dans din spatele magazinului, de unde se auzeau sunetele muzicii și glasurile invitaților.

În salon erau cel puțin zece perechi de invitați. Atmosfera era plăcută și pigmentată de mirosul apetisant al bucatelor de casă. Pe o mică platformă din capătul salonului cântau trei bătrâni. Unul la acordeon, altul la chitară și al treilea la tobe.

Cum intrară, Helen se grăbi să-i întâmpine, îmbrăcată într-o fustă de blugi și o bluză viu colorată.

– Bine ați venit. Mă bucur că ați reușit să scăpați de treburi mai devreme.

– N-am știut ce să aducem, spuse Valerie jenată. Ne cerem scuze.

– Fii liniștită. Ți-am spus eu să aduceți ceva? Sunteți invitații mei.

Helen îi prezentă pe Roger și pe Valerie familiilor, care într-un fel sau altul erau toate înrudite între ele. Unii dintre ei munceau la ferme, alții lucrau la companii petroliere sau în domeniul forestier. Femeile lucrau la magazine locale sau erau pur și simplu casnice.

Și lui Valerie și lui Roger le plăcea atmosfera de modă veche a petrecerii.

Mâncară alături de Helen, fiul ei, Claude, soția și copiii

lui. Felurile erau tradiționale: șuncă, pui fript, hamburgeri, salată de cartofi.

Toată lumea era curioasă în legătură cu subiectul cărții la care lucra Roger. Claude era interesat de diverse specii de păsări. Chiar observa în mod special una, care își făcuse cuib pe teritoriul fermei sale.

– Este cât o vrabie, dar are pene viu colorate: roșii, albastre, galbene. Este ca un mic curcubeu.

– Este o pasăre stindard, spuse Roger, una dintre cele mai spectaculoase specii.

– Ce-ar fi să veniți la ferma mea să o studiați?

– Mulțumim pentru invitație.

Fiul cel mic al lui Claude avea optspre zece luni. Helen îl ținea în brațe în timp ce părinții lui dansau. Ceilalți doi copii ai lui Claude, o fetiță de cinci ani și un băiețel de șase ani, își urmară părinții la dans, săltând, așa cum îi vedeau pe părinți că făceau. Valerie zâmbi impresionată, urmărind spectacolul.

La un moment dat auzi un gângurit și privind spre Helen, observă bebelușul zâmbindu-și cu Roger.

– Ai un nepoțel superb, spuse Roger privind spre Valerie.

– Îmi ține bătrânele oase în formă, zâmbi Helen, legănând copilul cu dragoste. De ce nu dansați și voi cu tineretul?

Roger o privi zâmbind pe Valerie, amintindu-și dansul de pe Delta Princess. În seara aceasta arăta la fel de seducătoare ca atunci.

– Vrei să dansezi? o întrebă Roger.

– Credeam că nu mă vei mai întreba.

Mână în mână, se îndreptară spre ringul de dans. Roger o luă în brațe și începură să danseze în ritmurile săltate ale muzicii country. Respiră adânc aroma părului ei, simțind-o

fragilă în îmbrățișarea lui. Cum își închipuise că plecând din cabană se va elibera de frustrarea pe care o resimțea cu fiecare parte a trupului? Și ce dulce frustrare era!

– Mă întrebam... începu Roger.

– Da?

– Astă-seară, când te-am trezit... Te-am jignit, nu-i așa?

– Da, recunoscu Valerie.

– De ce?

– Ai țipat la mine.

– Știu, dar... Nu înțeleg...

– Am devenit prieteni buni. Nu înțeleg de ce a trebuit să țipi la mine?

– Îmi pare rău. Dar nu știi cum e să... dai cu nasul în lenjeria unei femei.

– Nu era vina mea că ploua. Și rămăsesem fără lenjerie.

– Fără lenjerie, repetă Roger. Mi te și imaginez cum ai arăta...

– Roger! zâmbi Valerie.

Muzica se opri și cuplurile se retraseră la mese. Roger tuși încet și spuse:

– Hai să ne luăm niște punci. Aș vrea să vorbesc cu Claude despre invitația la fermă. E interesant. Poate mergem sâmbătă acolo.

– Sigur.

DUPĂ DANSUL CU Roger, Valerie se simțea euforică. Fusese supărată pe el, pentru că țipase la ea, mai devreme. Dar acum îi înțelegea motivele. O dorea și se lupta cu sine ca să treacă peste asta.

Ei bine, nu îi putea rezista la infinit. Și asta îi dădea o satisfacție perversă.

Seara se desfășură în mod plăcut. Valerie și Roger băură câteva pahare de punci slab alcoolizat, după care dansară pe două, trei melodii.

Apoi începură s-o invite la dans și alți bărbați. La început, Roger nu protestă, dar la un moment dat, când dansa pe o melodie lentă, cu Claude, Roger interveni.

– De ce ai făcut asta? întrebă Valerie.

– Păreai prea fericită.

– Vai, vai, suntem geloși?

– Nu!

– Atunci de ce nu mă lași să fiu fericită?

– În seara asta ești cu mine, spuse el pe un ton posesiv.

Felul în care o spusese îi dădu fiori lui Valerie. Deci lui Roger îi păsa!

Apoi se retraseră la masă, alături de Helen. Roger se oferi să țină bebelușul în brațe. Legănat de brațele lui, copilul adormi imediat, cu căpșorul pe umărul lui. Valerie simți că se topește, privindu-i. Niciodată nu și-l imaginase atât de uman. Totuși, Roger îi povestise despre căsnicia lui și despre faptul că el și-ar fi dorit copii.

Când petrecerea începu să se spargă, nora lui Helen veni și își luă copilul.

Helen îi zâmbi lui Valerie și îi spuse:

– Voi doi faceți un cuplu tare frumos!

– De când am cunoscut-o pe Valerie mi-am dorit să rup pisica în două, spuse Roger făcându-i lui Valerie cu ochiul.

Valerie se ridică în picioare și spuse:

– Helen, este timpul să plecăm. Ora de culcare a lui Roger a trecut de mult.

– Da, are dreptate. Trebuie să duc tineretul acasă, ripostă Roger. Punchul începe să-și facă efectul.

VALERIE INTRĂ ÎN cabană fredonând una din melodiile serii.

– Ești pilită, dragă, remarcă Roger.

– N-are-a face! replică ea.

– Du-te să te culci.

– Am nevoie de ajutor, se alintă Valerie.

– Valerie! o mustră Roger.

– M-am gândit la ce ai spus mai devreme.

– Ce anume?

– Că vrei să rupi pisica în două.

– Da?

Valerie se apropie de el râzând.

– Rupe-o!

Roger tuși, apucând-o încet de umeri.

– N-aș face acest lucru unei doamne care nu este în deplinătatea facultăților...

– Nu-mi pasă! spuse ea, încercând să-l sărute.

Roger se retrase.

– Ai uitat convenția noastră? Am spus că vom fi doar prieteni!

– Poate că vreau să încalc acastă convenție stupidă, spuse Valerie cu ochii pe jumătate închiși.

– Pe naiba! Dacă vreodată vom fi împreună...

– Dacă? Deci există un dacă?

– Hai, la culcare, sirenă! O iei razna! Și s-ar putea să o iau și eu.

– Tu? Care judeci așa de limpede? îl tachină ea.

– Hai, fugi la culcare!

Valerie se îndreptă spre dormitor împleticindu-se și murmurând tot felul de cuvinte nepotrivite pentru o doamnă.

Roger o privi amuzat, apoi stinse lumina. Nu reuși să adoarmă multă vreme. Privi cerul înstelat prin luminatorul

din acoperiș, realizând că nu va mai dura mult până ce bunele lui intenții se vor duce de râpă.

INEVITABILUL SE produse două zile mai târziu, în timp ce făceau o expediție în pădure. Era după-amiază, târziu și lăsaseră mult în urmă cabana. Râdeau discutând despre comportamentul gaițelor.

– Nu-mi vine să cred! spuse Valerie. Cum pot păsările astea să se certe atâta?

Și în acel moment, Roger o apucă de talie și o înghesui pe trunchiul unui copac.

– Ce naiba...? spuse surprinsă Valerie.

În acel moment, Roger îi acoperi gura cu palma și îi făcu semn să privească la doi pași în față. Privind în direcția indicată, Valerie văzu un șarpe lung, gras, cu o platoșă de solzi aurii, care sâsâia amenințător.

– Dumnezeule, șopti Valerie simțind cum se prăbușește.

Dacă nu ar fi oprit-o Roger, ar fi călcat direct pe el.

– Tocmai era să... calc pe un șarpe... spuse pierdută, Valerie.

– Se încălzește la soare, îi explică Roger. Bine că purtăm burlanele protectoare. Mă îndoiesc că ar fi apreciat dacă ai fi călcat pe el.

Valerie se agăță mai tare de Roger.

– Valerie! Ești albă ca varul!

Îi luă aparatul de fotografiat și binoclul din mână, o așeză pe o piatră la câțiva pași mai departe și îi desfăcu doi nasturi de la cămașă.

– Doamne, Valerie, ce tare îți bate inima! spuse Roger, înghițind greu.

– Da...

– Ți-e chiar așa de frică?

– Da. Când aveam zece ani, m-am dus cu părinții mei în camping. Dimineața, m-am trezit nu știu cum, cu un șarpe mare, negru și lung, lângă mine, în cort.

– Ce ai făcut?

– Am țipat cât am putut. Tata a venit repede și l-a omorât. Nu era veninos, dar sperietura...

– Înțeleg, spuse Roger strângând-o în brațe. Draga de tine. Vrei să spui că ești îngrozită de șerpi și totuși ai acceptat să vii cu mine?

– În viață trebuie să treci peste temerile copilăriei, altfel... explică ea.

– Ești atât de tânără și curajoasă, replică Roger privind-o cu ochii strălucind de admirație.

Se priviră o vreme în ochi și Roger începu să o mângâie, la început consolator și apoi din ce în ce mai dornic. Valerie îl privi încurajator.

– Nu te speria, draga mea. Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic.

– Mulțumesc, zâmbi Valerie, savurând atingerea lui Roger. Te miști repede pentru vârsta ta, adăugă Valerie, încercând să glumească.

– Și încă nu ai văzut totul, adăugă Roger și se aplecă rapid asupra ei, sărutând-o.

Valerie îi răspunse înfometată. Gurile lor practic se devorau. Deveniseră cu adevărat prieteni, dar Valerie își dorea să meargă mai departe.

Dar, ca de obicei, pe neașteptate, Roger se retrase. Se ridică în picioare și se întoarse cu spatele.

– Îmi pare rău, Valerie.

– Îți pare rău? Eu cum crezi că mă simt? strigă ea cu frustrare în glas. Nu mai merge așa, Roger! Nu mai rezist!

Capitolul 10

A DOUA ZI DIMINEAȚA porniră spre Meadville să cumpere film. În drum, se întâlniră cu pădurarul care îi înmână lui Valerie un pachet de la tatăl ei.

La întoarcere se opriră să ia prânzul într-un restaurant local.

În timp ce-și studiau meniul, Valerie îl prinse pe Roger privind-o pe furiș, de câteva ori. Nu discutaseră nimic despre mica întâmplare din pădure. Valerie simțea că barierele dintre ei începeau să se ridice, în ciuda eforturilor lui Roger.

După ce-și terminară masa, Roger se bătu ușor pe burtă, mulțumit.

– De mult n-am mâncat un pui gătit în manieră sudistă. Acum aș bea un julep.

– Un ce?

– Julepul este o băutură alcoolică mentolată.

– Să știi că nu toți sudiștii sunt coborâți din romanul "Pe aripile vântului". Eu n-am băut în viața mea julep.

– Serios? Mă mir că n-ai auzit de el.

– Vorbesc serios.

– Bine că nu suntem nevoiți să mâncăm în oraș de fiecare dată. Până acum m-aș fi îngrășat cu cinci kilograme.

– Nu-mi pari genul de bărbat care să aibă probleme cu greutatea.

– Ha! Sunt cu zece kilograme mai gras decât în tinerețe.

– Înseamnă că în tinerețe erai prea slab. Acum arăți foarte... solid și... bine făcut.

– Dar mă lupt cu kilogramele, să știi.

– Nu se vede.

– Valerie, mă întrebam...

– Da?

– Nu vreau să par băgăreț, dar sunt foarte curios.

– Spune.

– Când ți-ai desfăcut pachetul de la tatăl tău, am văzut că aveai și o scrisoare.

– Ai spirit de observație, zâmbi Valerie.

– De ce nu ai citit-o?

– Tata îmi trimite scrisori în fiecare săptămână.

– Serios? Și de ce...? Iartă-mă că sună a inchizitoriu.

– Deloc. Nu citesc scrisorile de la tata pentru că știu ce poate să-mi scrie.

– Știi?

– "Dragă Valerie, cită ea, dându-și ochii peste cap, mi-e dor de tine și sper să te întorci mai repede. Clienții întreabă de tine".

Roger izbucni în râs și Valerie începu să se scotocească prin poșetă.

– Da, spuse ea, deschizând scrisoarea. "Domnul Sears întreabă când te întorci. Are nevoie de serviciile tale". Asta este o capcană, explică ea.

– Tatălui tău îi este dor de tine.

– Corect.

– Dar nu știe că mai avem două săptămâni de lucru?

– Ba da. Știe că mai avem două săptămâni de lucru, după care fiecare se va întoarce la treburile lui, nu?

În acel moment veni chelnerița ca să strângă resturile.

– Ce desert aveți? întrebă Roger.

– Plăcintă de piersici, răspunse chelnerița, amabilă.

– Delicios! Valerie?

– Nu, mulțumesc. Eu vreau doar o cafea.

– Atunci, aduceți două cafele, vă rog.

Chelnerița plecă și Roger o observă pe Valerie privind preocupată în gol.

– Te gândești la tatăl tău?

– Da. Îmi amintesc că mama făcea cea mai bună plăcintă de piersici din Natchez.

– Vrei să comanzi una?

– Nu. Nu este același lucru.

– De ce nu-mi povestești despre mama ta?

– Mama... era o persoană formidabilă. Plină de viață și foarte bună. Era casnică, dar se implica în diverse activități locale. Și gătea extraordinar. Îi plăcea să-mi facă tot felul de prăjituri, drept premiu.

– Ai avut o copilărie frumoasă.

– Extraordinară.

Chelnerița veni cu cafelele și Roger continuă, interesat:

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat anul trecut, când a murit mama ta?

– A trecut prin câteva atacuri de cord. Știi, mama avea o porblemă congenitală la rinichi și asta îi afecta tensiunea... A murit la doar cincizeci și șapte de ani.

Roger îi cuprinse mâinile tremurânde peste masă.

– Îmi pare rău...

– A fost greu... Foarte greu... mai ales pentru că...

– Da?

– Eu trecusem printr-o logodnă eșuată.

– Serios?

– Aveam douăzeci și trei de ani. Mark, logodnicul meu, avea douăzeci și patru. M-a lăsat pentru fiica unui magnat al petrolului.

– Ce nemernic!

– Nu. Era imatur. Acum îmi dau seama. După ce s-a însurat a început să mă caute, spunând-mi cum căsnicia lui era un dezastru. Dorea să mă mai vadă. Dar nu menționa nimic despre un posibil divorț.

– Nu v-ați mai întâlnit, nu?

– Bineînțeles că nu, zâmbi trist Valerie. Dar asta se întâmpla pe vremea când mama era foarte bolnavă.

– Ce măgar!

– În final l-am amenințat că voi vorbi cu soția lui dacă nu încetează. Și de atunci nu m-a mai sunat.

– Norocul tău. Sărăcuța de tine. Cred că de atunci nu mai ai încredere în bărbați.

Valerie lăsă ceașca de cafea din mână.

– În tine am încredere.

– Nu ar trebui.

– Dar am. Cred că tu ești acela care nu mai vrea să riște, nu eu.

– Nu este adevărat. Am trecut de mult peste căsnicia mea ratată. Este adevărat că nu mai vreau să risc și să intru din nou în aceeași greșeală. Nu-mi mai iau angajamente față de persoanele cu care nu mă potrivesc.

– Și noi doi de ce am fi așa de diferiți? Să nu-mi mai pui placa cu vârsta, că nu ține.

– Nu mai ține? zâmbi Roger.

– Nu. Asta este o scuză prostească.

– Ți-am mai spus că nu este legat de diferența de vârstă, ci de ceea ce reprezintă ea.

– Și anume?

– Tu ești spontană, proaspătă, eu sunt închistat și mă tot lovesc de un anume gen de inerție.

– Poate că mie îmi place asta.

– Nu, Valerie. Ție îți trebuie altceva.

– Ce anume?

– Un bărbat ca Rico, de exemplu. Voi doi vă înțelegeți mai bine. Comunicați altfel.

– Aha! exclamă Valerie victorioasă. Știam eu că te-ai înfuriat pe mine atunci când am luat masa împreună.

– Nu eram nici pe departe furios.

– Ba da, zâmbi Valerie. Și știi de ce părem că ne înțelegem bine? Pentru că între noi nu exista nici un fel de tensiune. Nici un pic de atracție.

– Vorbește în numele tău. Poate Rico are altă părere.

– Ești gelos! râse ea.

– Nu sunt!

– Ba da, ba da!

– Poate am fost. Puțin, recunoscu el.

– Declari sus și tare că relația noastră nu duce nicăieri și totuși ești gelos!

– Într-un fel confruntarea asta este logică.

– În loc să-mi tot spui cât de nepotriviți suntem, mai bine ai încerca să găsești lucruri comune. Mie mi se pare că ne-am înțeles foarte bine în săptămânile astea. Ne-a plăcut să lucrăm împreună.

– Asta ca efect al compromisurilor pe care le-am făcut. Pe termen lung însă...

– Am avut o relație cu un bărbat tânăr. Îmi place la tine tocmai faptul că ești mai matur. Mă faci să am încredere în tine.

– Ți-am mai spus. Nu ar trebui să ai încredere în mine.

– De ce? întrebă ea insinuant. Pentru că mă dorești doar pentru sex și nimic mai mult?

– Nu-i adevărat. De ce nu înțelegi că ar trebui să renunți la atâtea, dacă am fi împreună?

– La naiba, Roger! Poate o să-mi supraviețuiești? De unde știi tu că nu voi muri tânără, la fel ca mama? întrebă Valerie albindu-se la față.

– Doctorii ți-au spus că... începu Roger.

– Nu neapărat. S-ar putea să o moștenesc, dar nu este nimic sigur.

– Nu vreau să ți se întâmple ceva...

– Dar nici nu vrei să ne dai o șansă, nu-i așa?

– Mi-e teamă, Valerie. Mi-e teamă că n-o să meargă.

– Nu vom ști niciodată, dacă nu încercăm.

ÎN DRUM SPRE CASĂ se opriră la o spălătorie automată. Tăcură tot timpul și multă vreme după aceea.

Roger desfăcu pachetul cu fotografii primit de la Fred Vernon și nu se abținu să nu exclame!

– Excelent! Câte specii ai prins! Și fotografia asta este superbă. Mi-aș dori să te iau în următoarea...

Roger se opri încurcat.

– Dar nu-ți poți părăsi tatăl, continuă el pe un ton dezamăgit.

Valerie ce ar mai fi putut spune? Roger hotărâse deja în locul ei. Se ridică oftând și își aduse sacul cu rufe curate. Timpul petrecut cu Roger începea să se apropie de sfârșit și nimic nu-i mai putea întoarce din drum. Era deja prea târziu. Roger era hotărât să nu cedeze. Continua să-și susțină cauza.

Valerie ținea la el. Mai bine spus, începuse să-l iubească. O atrăgeau maturitatea lui, experiența. Îi dădeau încredere. Deși Roger o avertizase să nu aibă încredere în el.

Poate că era timpul să-i accepte termenii. Îl iubea fără să se mai aștepte la ceva din partea lui.

– Valerie! o strigă Roger. Hai să bem un pahar cu vin.

Valerie zâmbi. Făcuseră un obicei din a bea împreună câte un pahar cu vin pe zi.

– Vin imediat.

Își împachetă lenjeria curată, amintindu-și cât de furios fusese Roger când dăduse cu nasul în ele. Furios era prea mult spus. Mai degrabă frustrat.

Roger se controla foarte bine. Mai puțin atunci când ea se dădea la el.

Cu un zâmbet pervers, se dezbrăcă și își puse cea mai sexi lenjerie a ei: un sutien negru din dantelă și niște chiloței minusculi, asortați.

Intră în camera de zi și văzu că Roger n-o observase. Era atent la culoarea vinului. Valerie tuși încet, atrăgându-i atenția. Roger aproape scăpă paharul cu vin din mână.

– Valerie! Cum te-ai îmbrăcat?

– În cea mai sexi lenjerie, prietene, răspunse ea fără rușine. Ce părere ai?

– Valerie, te rog. Îmbracă-te.

Valerie se apropie mai mult de el.

– Valerie...

Roger nu se mai abținu și o luă în brațe, strângând din dinți. Sărutul lui fu sălbatic și torid. Își plimbă înfometat palmele pe pielea ei dezgolită. Mâinile îi căutau încheietoarea sutienului.

– Te-am prevenit, șopti el.

Sutienul căzu pe podea și Valerie izbucni într-un râs

aproape isteric. Era fericită. În sfârșit! Mâinile lui Roger îi intrară în ciloți, căutând.

– Te-am avertizat. Mai mult nu pot face... șopti Roger cu maxilarul încleștat.

– Foarte bine. Puteai să mă avertizezi de o sută de ori. Te doresc.

Mânile lui vorbiră elocvent. Sărutul lui spuse totul.

– Ești minunată, spuse el, așezând-o pe canapea în locul lui și privind-o de sus cu ochi devoratori.

– Roger, vreau să-ți spun că nu mă culc cu cine apuc... Pentru mine ești primul...

– Crezi că eu o fac? întrebă el pasionat. Crede-mă draga mea. Și eu am fost atent.

Valerie își plimbă degetele prin părul lui.

– Roger, parcă te cunosc de-o viață. Și tot de atunci te doresc.

Roger și împinse șoldurile spre ea.

– Trebuie să avem grijă să nu rămâi...

– Sunt pregătită, admise ea, zâmbind vinovat. Mă așteptam să se întâmple.

– Cred că și eu mă așteptam, în subconștient, spuse el sărutându-i sânii.

– Roger! exclamă ea în extaz.

– Te doresc, Valerie, șopti el, scoțându-i chiloțeii.

Începu să o mângâie pe tot corpul, pe picioare, pe șolduri, pecetluind cu un sărut fiecare părticică a trupului ei.

Valerie îi desfăcu nasturii blugilor și îl privi apreciativ.

– Este la fel de mare ca fiecare parte a corpului tău, spuse ea.

– Știi cum să gâdili orgoliul unui bărbat, zâmbi Roger.

Începu s-o atingă prin locuri întunecate, înfiorând-o de plăcere și dorință. Valerie se agăță de gâtul lui, deschizându-se, dornică să-l primească.

Se uniră cu respirația tăiată. Senzația le dădea amețeli. Erau transportați în paradis.

– Ești atât de caldă și... strâmtă, spuse el cu glas întretăiat.

Valerie își ridică șoldurile, încercând să-l cuprindă cu totul.

– Valerie! exclamă el uimit de forța cu care îl trăgea.

– Nu te opri, se rugă ea.

Roger își înfipse dinții în sânii ei și începu să-și miște șoldurile ritmic, cu forță, dorind să intre tot mai adânc, total.

Respirațiile lor începură să se accelereze, în apropierea orgasmului. Niciodată Valerie nu cunoscuse extazul, în adevăratul sens al cuvântului. În mai puțin de un minut, Roger explodă înăuntrul ei.

Se opriră câteva secunde, în spasmele plăcerii ca apoi să se prăbușească îmbrățișați pe canapea, sărutându-se.

– Cum te simți? întrebă Roger, ștergându-i pelicula fină de transpirație de pe frunte.

– Mai bine ca niciodată.

– Niciodată nu am trăit așa ceva. A fost atât de rapid. Nu mă așteptam. Tu...?

– Da, fii liniștit. Și eu.

– Mă refer la preludiu.

– Durează deja de o lună.

– Sigur te simți bine? întrebă el, lovind-o ușor peste fund.

– Da. Dar să nu te aștepți să rezist prea mult în excursia de mâine.

– Valerie, nu știu cum să-ți spun...

– Crezi că ar trebui să rezist mâine, nu-i așa?

– Nu. Aș vrea să mergem în camera ta și să repetăm totul de la capăt. De data asta mai încet.

– Perfect, spuse ea râzând.

VALERIE ÎȘI RIDICĂ de pe podea lenjeria. Roger i-o smulse din mâini.

– Nu! Ți-am mai spus să nu mai porți așa ceva, zise el, cu un zâmbet diavolesc.

Valerie își roti ochii zâmbind. Roger își încheie pantalonii, dar rămase fără cămașă. Arăta extraordinar de sexi.

Se așezară pe patul din camera ei, băură vin, vorbiră și priviră soarele apunând.

– Aș vrea să te duc la casa mea din Long Island, spuse la un moment dat Roger.

Inima lui Valerie se încălzi la gândul unui viitor împreună. Nu dorea să-și facă speranțe.

Roger îi luă paharul din mână, așezându-l pe podea, lângă pat și sărutând-o îi comandă:

– Întoarce-te pe burtă.

Valerie se supuse, relaxându-se.

Roger îi dădu la o parte părul și începu să-i sărute gâtul. Valerie tremură de plăcere.

– Ai un spate la fel de frumos ca și fața, spuse Roger. Ai pielea așa de fină și delicioasă...

Buzele lui continuară să o tortureze, sărutându-i spatele în diverse locuri sensibile.

– Și ai un funduleț simpatic... spuse el mușcând-o ușor. Știi de când îmi doream să te mușc de el?

– Da.

– Da? De unde știu femeile toate astea?

– Al șaselea simț.

– Și picioarele tale mă înnebunesc pur și simplu, spuse el, mângâindu-le dornic.

Valerie nu mai rezistă și se întoarse țipând și râzând.

– Și sânii tăi sunt... minunați, continuă el s-o chinuiască, sărutându-i sfârcurile.

– Sunt mici, șopti Valerie.

– Mi se potrivesc perfect în palme.

După câteva momente, Valerie se aruncă pe el. Era rândul ei să îl chinuiască. Îl strânse bine între picioare savurând senzația blugilor lui pe pielea ei goală. Roger o apucă de fund, ghidându-i mișcările.

– Ai un piept frumos, spuse ea, plimbându-și mâinile prin părul scurt și des. Faci exerciții?

– Am niște aparate de forță acasă, dar prefer să fac jogging.

– Știam eu. Ai niște mușchi bine conturați. Ador mușchii tăi.

– Ai vreo preferință anume? întrebă el ușor răutăcios.

– Da. Pe ăsta îl iubesc cel mai tare, spuse ea, cuprinzând în palme bărbăția lui. Mă mir că la vârsta ta mai poate face față, zâmbi ea, tachinându-l.

– Sunt suficient de puternic încât să învăț minte copilițe cu gura mare, ca tine.

– Învață-mă minte, spuse Valerie.

– O secundă, spuse el și își scoase în grabă blugii, arătându-se gol în fața ei.

Apoi încet, Valerie se așeză pe el, alunecând încet, cuprinzându-l în toată mărimea lui. Apoi începu să se miște ritmic, sprijinindu-se de umerii lui, adorându-i gemetele de plăcere.

Roger își împinse coapsele brusc, puternic și adânc, tăindu-le respirația.

O privi adânc în ochii ei violeți, scăldându-se în plăcerea care-i dilatase pupilele.

– E bine? întrebă el.

– Sunt toată a ta, Roger, răspunse ea, sărutându-l.
– Valerie, dragostea mea, șopti el, mișcându-se ușor.

SOARELE NU RĂSĂRISE încă. Roger se ridică într-un cot, privind-o pe Valerie dormind liniștită. Sânii ei erau înroșiți din cauza sărutărilor lui fierbinți.

Își pierduse complet capul când o văzuse îmbrăcată în lenjeria aceea provocatoare. Nu se abținuse și se eliberase rapid. Dar a doua oară reușise să-și păstreze controlul, înnebunind-o el, la rândul lui.

Și acum mai simțea unghiile ei înfipte în carnea lui. Urmele lăsate erau un trofeu delicios. Roger își privi zgârieturile de pe umeri cu dragoste.

Orgasmul lor fusese lung, intens și minunat. Chiar și acum, amintindu-și picioarele ei lungi încolăcite în jurul taliei lui, pieptul ei strivit de al lui și gemetele de plăcere, îi venea s-o facă din nou.

La vârsta lui! Nu se credea capabil de așa ceva. De trei ori într-o noapte! I se părea imposibil. Mai că-i venea să râdă. Ce-i făcuse Valerie?

Și fără îndoială că în dimineața aceea urma să se mai întâmple cel puțin o dată. Își dorea să facă sex cu Valerie, intens, pasionat. Sex? Mai bine spus dragoste. Pentru că simțea că se implicase deja mult.

Dar ce urma să se întâmple peste două săptămâni, când fiecare trebuia să se retragă la propria activitate? Într-o lună deveniseră prieteni buni și Valerie i se insinuase adânc în suflet. Nu vroia să se gândească la faptul că urma s-o piardă.

Și totuși faptul că făcuseră dragoste nu șterse diferențele dintre ei. Valerie era prea tânără și nu ar fi rezistat mult lângă un bărbat așa de bătrân. Deși trecuse printr-un

eșec, Valerie nu se învățase minte și încă mai credea în dragoste. Încă mai visa cu ochii deschiși. Mai târziu putea să regrete gestul. Mai târziu, când ar fi ajuns la vârsta lui.

Și îl mai preocupa ceva pe Roger. Cât reprezenta dragoste la Valerie și cât infatuare? Dragostea ei putea fi o simplă fantezie. El era un scriitor faimos și o ajuta să se lanseze. Nu o suspecta pe Valerie de așa ceva. Poate avea asta în subconștient. Era plină de talent și era poate mult mai bună decât Rico, dar numai prin el putea ajunge cunoscută.

Și ce urma să se întâmple când Valerie dobândea succesul mult-râvnit? Putea să-l mai dorească apoi, obținând ceea ce-și dorise? Dacă se trezea după aceea, regretând totul și poate fără să-l părăsească, ar fi suferit în tăcere.

Un lucru era cert. Orice s-ar fi putut întâmpla mai târziu, Roger o avea în acel moment și nu era dispus să renunțe la ea. De fapt nu știa dacă putea să renunțe la ea și mai târziu. Nu încă. Dar dacă se atașa prea tare de ea? Deja se atașase suficient de mult ca s-o dorească definitiv lângă el. Doar că acum mai putea încă să gândească limpede. Și până nu era prea târziu, trebuia să acționeze. Pentru binele amândurora.

Valerie se mișcă ușor în somn, gângurind. Instinctiv, se lipi cu trupul ei fragil de el. Roger se încruntă ușor, apoi relaxându-se o sărută pe frunte, zâmbind. Îi dădu cu dragoste o șuviță de păr de pe frunte și îi șopti:

– Iubito...

– Ce e? întrebă ea somnoroasă.

– Valerie...

– Din nou? murmură ea cu ochii închiși.

Roger nu răspunse, dar Valerie îl îmbrățișă, dornică să-l primească din nou.

Capitolul 11

URMĂ O SĂPTĂMÎNĂ MINUNATĂ pentru Roger și Valerie. Continuară să muncească ziua, făcând dragoste noaptea, împărtășindu-și iubirea. Roger se simțea ca un adolescent alături de ea. Parcă trăia o nouă viață.

Inspectară de mai multe ori cuibul păsărilor Bachman, emoționați să descopere că aveau ouă. Priviră împreună în tăcere felul în care cele două păsări își construiau viitorul împreună, gândindu-se amândoi la același lucru. Era atât de simplu să le urmeze și ei exemplul!

Valerie era din ce în ce mai tristă, știind că relația lor se apropia de sfârșit. Roger nu-i făcuse nici o promisiune, așa că nu-i putea pretinde nimic. Dar ea de mult luase decizia să-l iubească fără să-i ceară nimic.

Realitatea îi lovi într-o dimineață, cu cinci zile înainte de plecare. Valerie studia câteva cărți și Roger plecase să rezolve niște treburi.

– M-am întâlnit cu pădurarul, spuse Roger intrând în cabană.

– Și?

– M-a sunat editorul meu, Amory Carlisle. M-a rugat să-l sun.

– Și? L-ai sunat?

– Da. Amory vrea să ne întâlnim săptămâna asta în Natchez. Vrea să vadă în ce fază suntem.

– Săptămâna asta? întrebă Valerie albindu-se. Credeam că vom pleca săptămâna viitoare, luni.

– Valerie, de fapt puteam să plecăm de o săptămână.

– Serios?

– Da. Am terminat cartea. Deja lucrăm suplimentar. Cu Rico nu aș fi reușit performața asta.

– Înțeleg... Și dacă am terminat-o de o săptămână, de ce nu...?

– Nu am putut, spuse el cu durere în glas.

– Știu, spuse ea, privindu-l adânc în ochi.

– Cred că trebuie să plecăm... mâine.

– Mâine!

– Da. Vineri trebuie să ne întâlnim cu Amory.

– Bine, conveni înfrântă Valerie.

– Valerie, vroiam să te rog ceva, spuse el, luând-o de mână.

– Spune.

– Dacă te-aș ruga să părăsești Natchez-ul pentru mine, ai face-o?

– Da, răspunse ea fără ezitare, cu respirația tăiată.

– Dar ce ar spune tatăl tău? Crezi că l-ai putea convinge că este bine?

– Nu ar fi ușor. Dar tata știe că voi pleca din Natchez mai devreme sau mai târziu. Și știe că asta este cel mai bine pentru cariera mea.

– Pentru cariera ta, repetă Roger dur. Înțeleg.

– Am spus ceva rău?

– Nu, răspunse Roger cu tristețe. Amory o să-ți adore lucrările.

– Hai să discutăm despre asta.

– Am o idee mai bună.

– Da?

– Hai să pornim în excursie.

SĂ PORNIM ÎNTR-O excursie? Sugestia lui Roger o lăsă perplexă pe Valerie. Erau în fața unei decizii importante și roger vroia să meargă în excursie?

Poate avea dreptate. Știa din proprie experiență că atunci când lucrurile deveneau confuze, simțea nevoia să se limpezească, făcând tot felul de lucruri absurde ca să uite tot. Poate că Roger nu vroia să evite discuția. Doar o întrebase dacă vrea să plece cu el din Natchez.

Dar trebuia să țină cont că nu-i făcuse nici o promisiune. O întrebase doar dacă ar fi dispusă să plece din Natchez. Era un semn bun, la urma urmei. Și atunci când o întrebase, o privise intens. Aproape că simțise în asta un angajament.

După-amiaza de mai era caldă și atmosfera limpede. Porniră la drum, trecând prin locuri cunoscute. Valerie fotografie o pasăre de magnolie, specie pe care o studiase recent. Avea penele indigo. Culoarea ochilor ei.

– Ochii tăi sunt mai frumoși, spuse Roger.

Când trecură pe lângă turnul de control de unde o privise Roger, se opriră.

– De ce ne-am oprit? întrebă Valerie.

Roger privi gânditor cascada.

– La ce te gândești?

– De când te-am văzut prima oară făcând baie, mi-am promis că mă voi reîntoarce aici cu tine.

– Ah! De asta am plecat în excursie?

– Sunt așa de ușor de citit? întrebă Roger luând-o în brațe.

– Da.

– De când am vorbit cu Amory, nu reușesc să mă mai gândesc la nimic decât că vreau să te țin în brațe, că vreau să fac dragoste cu tine...

– Nu este ușor să faci față gândului că mă pierzi, nu-i așa, Roger?

– Nu, Valerie, nu, spuse Roger, sărutând-o.

– Ce o să ne facem? întrebă ea, privindu-l în ochi.

– Vom găsi o rezolvare.

– Sigur?

– Sigur. Hai să facem baie.

Valerie zâmbi privind în jur.

– Nu-ți face griji, spuse Roger. Nu vine nimeni pe aici.

– Doar cercetători care urmăresc femei dezbrăcate, glumi ea.

– Cercetătorul acela este cu femeia lui dezbrăcată. Așa că ești în siguranță.

– Bine. Cred că este mai plăcut să facem baie împreună aici, decât dușuri separate în camping.

– Întotdeauna, spuse el, scoțându-i tricoul.

Roger o dezbrăcă încet, privind cu dragoste fiecare parte dezgolită a trupului ei.

Își scoase la rândul lui hainele, scufundându-se împreună. Apa rece îi învioră. Valerie privi încântată mușchii încrodați ai lui Roger.

Apa era destul de adâncă, așa că se scufundară cu totul, urmărindu-se pe sub apă, împroșcându-se, jucându-se.

La un moment dat două brațe puternice o prinseră pe sub apă. Țipă simțind trupul lui Roger lipindu-se de al ei. Era o senzație formidabilă. Trupurile lor calde se atingeau prin apa mișcătoare și răcoroasă.

Roger o întoarse aproape violent cu fața spre el și o sărută. Sânii ei se lipiră de pieptul lui, strivindu-se. Roger o ridică de șolduri, încercând s-o pătrundă, dar Valerie vroia să se mai joace cu el. Alunecoasă, se strecură din brațele lui și se scufundă sub apă, sărutându-i bărbăția. Deși apa era rece, Valerie simți instantaneu efectul gurii ei calde.

În câteva secunde, Valerie ieși ca să respire.

– Valerie, cine te-a învățat... să-ți ții respirația?

– Am învățat la cursul de salvamari.

– Mă bucur că ai urmat acel curs. S-ar putea să am nevoie peste câteva momente de cineva care să mă salveze.

Valerie izbucni în râs și se îndepărtă de el, înot.

Roger porni după ea și o prinse. Valerie se zbătu neajutorată, dar nu reuși să scape.

– Ai idee ce-mi faci? Știi ce pățesc fetițele neascultătoare?

– Prinde-mă! spuse ea, reușind să evadeze.

Se scufundă din nou și îi apucă bărbăția în mână.

– Roger! spuse ea, ieșind la suprafață. Cred că acum ești gata.

Și din nou fugi. Roger tremura de dorință și frustrare. În cele din urmă o prinse de picioare și nu-i mai dădu drumul.

– Te-am prins! strigă el triumfător.

– Ca de obicei.

– Acum vei primi ceea ce meriți.

– Te rog.

Roger o scoase din apă și o depuse ca pe un trofeu pe mușchiul cald de pe mal. Intră și începu să se miște rapid, făcând-o să se simtă mai bine ca niciodată. Simțurile le erau pline de mirosul sălbatic al torentului de apă, al pădurii, al naturii. Valerie începu să geamă ușor și Roger îi acoperi gura, sorbindu-i strigătele.

Orgasmul veni în forță, făcând-o pe Valerie să strige de fericire. Dar Roger nu terminase încă.

– Lasă-mă pe mine, spuse Valerie.

– Fata mea dulce...

Valerie preluă controlul, făcându-l pe Roger să se dezlănțuie, încântată de fiecare spasm al orgasmului lui.

Rămaseră câteva minute îmbrățișați, bucurându-se de momentele de după.

Valerie izbucni în râs.

– Ce e? întrebă Roger.

– Te-am chinuit fără milă.

– Încă puțin și aș fi pus biciul pe tine.

– Roger, bravezi!

– Eu ți-am mai spus! Ai mare grijă! Jocul ăsta, Valerie, nu merge decât în doi.

– Așa speram și eu, spuse Valerie serioasă.

Se priviră tăcuți câteva secunde.

– Nici nu știi ce mult înseamnă asta pentru mine, spuse Roger. Ești așa de aporape de mine, așa de vulnerabilă și de pătimașă...

– Și eu simt la fel, Roger, spuse ea, sărutându-l. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, fata mea.

Adormiră unul în brațele celuilat, legănați de cântecul cascadei.

SE TREZIRĂ O ORĂ MAI târziu, se îmbrăcară și porniră spre cabană. Mâncară sandvișuri și fructe și apoi își schimbară hainele murdărite cu pământul pădurii.

Valerie se gândi multă vreme la după amiaza lor minunată. Își aminti cu drag felul în care îi spusese lui Roger că îl iubește și cum îi răspunsese și el, la rândul lui. Acum putea să considere că aveau un viitor împreună. Ceea ce trăiseră fusese prea minunat ca să nu fie adevărat.

Dar în acea seară nu discutară despre acel subiect. Doreau doar să savureze pentru ultima oară intimitatea lor. Roger se mai uită pe niște fotografii, în timp ce Valerie îi studia manuscrisul. Ajunsese s-o pasioneze cu adevărat subiectul.

Își ridică ochii din manuscris, privindu-l cu drag.

– Roger?

– Da? spuse el, privind-o atent.

– Am descoperit o greșeală gramaticală.

– Tu și editorul meu... oftă Roger. De când te pricepi tu la gramatică?

– Am urmat un curs de jurnalism.

– Serios? Și? Ai scris ceva?

– Puțin. Doar la un ziar local. Nu am continuat. Îmi place prea mult fotografia.

– Dar văd ți-ai luat cursul în serios, spuse el, tachinând-o.

Valerie îi scoase limba.

– Să știi că nu mă cramponez eu de gramatică. Dar mi se pare o... neglijență.

– Neglijență? spuse Roger, ridicându-se indignat în picioare. Ia să văd... unde am greșit?

Valerie privi în manuscris și citi:

– „Nu este posibil să nu fie realizat."

– Da... Și? Ți se pare incorect?
– Nu, dar nu sună bine.
– Și cum crezi că ar suna mai bine?
– „Nu este posibil să fie nerealizabil."
– Te deranjează dubla negație?
– Da... șopti Valerie.
– Bine, spuse încet Roger. Cum vrei tu, atunci.

Roger se întinse alături de ea și o luă în brațe, privind-o plin de pasiune.

– Ce-ar fi să megem în cameră?
– Din nou?
– Știi că nu mă satur niciodată de tine. Părul îți miroase a râu. Îmi amintește de...
– Bine, Roger. M-ai convins.

Se ridicară, dar Roger o opri.

– Ce ai aici? întrebă el arătându-i o zonă înroșită de pe funduleț.
– Nimic.
– Cum nimic? Eu ți-am făcut asta?
– Nu, prostuțule.
– Atunci?
– E jenant...
– Spune-mi!
– Nu trebuie să țipi. M-am înroșit de la... soare.
– De la soare?
– Când adormi la soare și-ți expui anumite părți ale trupului... Nu râde!
– Nu râd. Mă distrez. E amuzant! Te-ai ars la soare pentru că ai adormit dezbrăcată?
– Da, și nu te mai amuza. Mergem în cameră sau nu?
– Să-ți spun drept aș prefera podeaua.
– Mă îndoiesc că rezistă.

– Bine, zâmbi Roger. Fugi în cameră și să te găsesc dezbrăcată. Vin și eu imediat.

Valerie execută ordinul. Se dezbrăcă și se întinse pe cearșafurile răcoroase. Nu-i venea să creadă că Roger o mai dorea așa de mult după atâtea zile și nopți de dragoste.

– Nu ți-ai scos toate hainele, spuse Roger privind-o de sus.

– Vreau să mă dezbraci tu.

Roger puse pe pat o sticluță.

– Ce-i asta?

– O loțiune împotriva arsurilor solare.

– Vai, dar ce pregătit ești!

– Întotdeauna sunt pregătit să fac masaje doamnelor, în zonele sensibile.

– Depravatule!

– Spune-mi cum vrei.

Roger o dezbrăcă și începu s-o maseze cu loțiunea uleioasă. Mâinile lui erau dumnezeiești.

– Te simți mai bine? întrebă el.

– Ca-n rai!

– Hmmm.... Cred că va trebui să porți bikini, Valerie.

– Port.

– Când faci plajă?

– Da.

– Unde? întrebă el tensionat.

– În spatele grădinii mele.

– Ah!

– Dar și atunci când înot...

– Unde înoți?

– Am o prietenă care are piscină în curte. Din când în când, Susie și cu mine înotăm împreună... Ah! Roger! Mai încet!

Roger simți cum îl cuprinde furia. Unde făcea Valerie baie? În ce piscină? Veneau și alții acolo? Era la stradă? Îi venea să-i strige: " Niciodată să nu mai faci baie în bikini! Decât cu mine!" Dar nu avea nici un drept să i-o spună.

Brusc, Roger o întoarse cu fața spre el.

– În după-amiaza asta... murmură el.

Roger își strecură mâna între picioarele ei. Valerie respiră întretăiat.

– Relaxează-te, iubito. O să-ți placă, spuse el, forțând-o să-și desfacă picioarele cu genunchiul.

– Roger, nu!

– „Roger, nu"? repetă el, râzând. Poți să mai spui asta după câte mi-ai făcut după amiază? Îmi pare rău, dar este rândul meu. Ți-am mai spus: jocul ăsta se joacă în doi. Oricum, simt o plăcere perversă să te văd așa.

– Ți-ar plăcea să mă vezi cum îmi pierd controlul, spuse ea zbătându-se. Dar nu o să ai ocazia.

– Ha! Ia să vedem! Vreau să te văd rugându-mă s-o facem. Și apoi să te privesc în ochi. Plăcerea ta mă va încânta la nebunie.

– Roger, te rog...

Dar Roger n-o ascultă. Își cufundă degetele în moliciunea ei, intrând și ieșind, făcând dragoste cu ea. Îi privi ochii încețoșați, încruntarea frunții, mâna încleștată în cearșaf și o eliberă. Și în același moment, înainte ca ea să se relaxeze se aplecă și îi sărută feminitatea.

Valerie se cutremură violent.

– Roger!

Spasmele plăcerii o cutremurau cu fiecare sărut și mișcare a limbii lui Roger. Era ca un curent electric fără sfârșit.

Până la urmă, o lăsă epuizată să se relaxeze.

Dar Valerie se ridică plină de energie, cu ochii strălucitori și spuse pe un ton amenințător:

– E rândul meu.

Roger o privi dezbrăcându-l, lăsându-se pe mâinile ei.

– Se pare că vorbele mi se întorc împotriva mea.

– Relaxează-te, Roger. O să-ți placă.

Valerie se așeză pe el și începu să-l maseze cu loțiunea împotriva arsurilor solare.

– Ești ars pe umeri.

– Nu contează.

Valerie continuă să-l maseze senzual pe piept, pe brațe, pe burtă. Respirația lui Roger îi demonstra lui Valerie că masajul începea să-și facă efectul.

– Hai să vedem dacă te-ai ars și-n alte părți, spuse ea cu o sclipire de amuzament în ochi.

Îi desfăcu nasturii pantalonilor și apucându-l în mână, Valerie șopti provocator:

– E fierbinte...

Roger se ridică brusc, dorind s-o tragă spre el. Dar Valerie se dovedi mai agilă.

– Nu încă... șopti ea, triumfătoare.

– Valerie... amenință el încet.

– Nu încă, spuse ea pe un ton senzual. Îmi place să te văd așa.

– Ce faci? Ai înregistrat tot ce ți-am spus eu?

– E un joc în doi, nu?

Buzele ei coborâră erotic spre burtă și mai jos, cuprinzându-l cu gura. Valerie adora să-l tortureze, gemetele lui împingând-o la lucruri mai rușinoase. Roger își înfipse mâinile în părul ei, împingând-o mai tare în el. La un moment dat ea își ridică privirea spre el și cită:

– Vreau să te privesc în ochi.

– Privește-mă, spuse el, trăgând-o deasupra lui.

Și în acel moment, Valerie văzu pasiunea, dragostea, dorința, tot ceea ce-și dorea. În acel moment Valerie știu că Roger era doar al ei.

Și Roger se ridică în transă și violent, o penetră. Senzațiile explodară ca într-un foc de artificii și brusc, se eliberară în același moment.

MAI TÂRZIU, ROGER o privi pe Valerie stând întinsă alături de el.

– Valerie?

– Da?

– Nu vreau să te las.

– Nu mă lăsa, șopti ea, adormind.

Dar Roger plecă înainte de primele raze ale soarelui.

ÎN JURUL PRÂNZULUI, Valerie încă dormea.

Roger se bărbierise, se îmbrăcase, își adunase echipamentul și pornise în pădure. Descoperi că femela Bachman își clocea ouăle. În orice moment, puiul putea să iasă.

Ce avea să se întâmple cu el și cu Valerie? O iubea pe fetița aceea. Era așa de dulce și vulnerabilă! Pur și simplu îl făcuse să-și piardă controlul.

Și ceea ce nu putea uita era felul în care amândoi ajunseseră la orgasm. Și în ciuda faptului că știa că folosise metode contraceptive, și-ar fi dorit ca dragostea lor

să aibă un fruct. Și-ar fi dorit din suflet ca Valerie să-i facă un copil. Asta i-ar fi legat iremediabil.

Nu s-ar fi gândit niciodată că ar mai fi putut avea un copil la vârsta lui. Ajunsese să-și prețuiască independența.

Își dorea ca Valerie să fie soția lui. Pentru totdeauna. Să se trezească în fiecare dimineață alături de ea. Vroia să-i mângâie abdomenul în care să-i poarte copilul.

Își pierduse mințile. Valerie, în inocența ei, îl iubea fără rezerve, neimaginându-și că dragostea lor nu putea să aibă nici o finalitate.

Roger trebuia să facă singur față realității. De dragul ei. Chiar dacă ea refuza.

O iubea și își dorea să-și găsească un bărbat care să-i împlinească visurile. Și asta îi rupea inima.

Capitolul 12

PE LA PRÂNZ, Roger și Valerie se îndreptară tăcuți spre Natchez.

Valerie îl privi pe Roger, întrebându-se de ce era așa de tăcut. Amândoi erau deprimați pentru că-și părăseau micul paradis. Valerie era îngrijorată. Nu știa în ce fel realitatea putea să le afecteze relația. Și ea presupunea că Roger se gândea la același lucru. Era îngrijorată și de reacția tatălui ei. Fred Vernon se opusese acelei relații, tot din cauza diferenței de vârstă, dar mai ales a distanței care-i despărțea.

Îl privi din nou, realizând că Roger lua mult mai în serios decât ea reîntoarcerea lor la civilizație. Într-un fel, îi plăcea. Asta îi demonstra că îi păsa.

Își aminti momentele de dragoste și inima i se umplu de bucurie. Se iubeau! Și asta era tot ce conta! Între ei nu mai existau bariere.

Și totuși, Valerie se simțea îngrijorată.

Roger se gândea că plecarea aceea neașteptată nu-i lăsase timp să se gândească la ceea ce avea de făcut. Se simțea deja dependent de ea. Cu cât se apropiau mai mult de Natchez, cu atât hotărârea lui de a o elibera pe Valerie se

prăbușea. Devenise o obsesie pentru el. O dulce obsesie.

Nu se putea decide să părăsească Natchez fără ea. Poate că era mai bine s-o lase pe ea să decidă. Să continue relația până în momentul în care ea ar fi considerat că este mai bine s-o rupă.

Gândul acela îl cutremură. O privi cu coada ochiului. Arăta adorabil! Soarele îi strălucea în părul șaten iar ochii aceia albaștri-violet erau triști. Își aminti momentele în care acei ochi străluciseră doar pentru el.

– M-am gândit... începu el.

-Asta nu este bine, Roger, glumi Valerie.

Roger se strădui să zâmbească, dar nu reuși. Și-ar fi dorit ca întoarcerea lor în oraș să fie mai plăcută, dar era imposibil.

-Vroiam să-ți spun că weekendul ăsta...

-Da...

-Ar fi mai bine să nu stăm împreună...

– Roger!

– Te rog, lasă-mă să-ți spun, o opri el. Ar trebui să ne gândim la reputația ta. Trebuie să luăm în calcul părerea tatălui tău. Gândește-te puțin, iubito. Sunt sigur că mă înțelegi.

Valerie își mușcă buza. Roger avea dreptate. Dar nu era convinsă că pe Roger îl preocupa doar reputația ei. Poate că nu știa cum s-o îndepărteze.

– Poate că ai dreptate. Dacă am sta la hotel, tata s-ar putea supăra. Dar poți veni în apartamentul meu.

– Nu știu dacă este înțelept. Cu tatăl tău în preajmă...

– Roger, părinții mei mi-au lăsat apartamentul tocmai ca să am intimitate.

– Totuși...

– Totuși îți pasă mai mult de părerea lumii decât de ceea ce simțim noi, nu?

– Nu este adevărat.

– Dacă nu este adevărat, fii bun și explică-mi de ce te deranjează? În fond am stat în pădure împreună șase săptămâni!

– Este altceva. Am stat împreună pentru că munceam.

– O, de asta?

– Știi ce vreau să spun.

– Din nefericire, nu, replică ea încordată.

Roger își încleștă mâinile pe volan, iar Valerie începu să privească pe fereastră. Nu-i plăcea atitudinea lui. Suna ca și cum cartea ar fi fost singurul mobil al relației lor.

– Valerie?

– Spune.

– Iubito, te rog, ai încredere în mine. Vom rezolva totul în câteva zile, apoi vom fi împreună.

– Nu văd cum am putea avea un viitor împreună, dacă tu refuzi să stai cu mine în Natchez, spuse ea și se întoarse cu spatele. Roger deschise gura ca să adauge ceva, dar se răsgândi. Privi încruntat drumul, realizând cum cu fiecare kilometru îl apropia de despărțirea lui de Valerie.

Era cu adevărat preocupat de reputația lui Valerie. Și singurul mod în care nu i-ar știrbit-o, ar fi fost să se însoare cu ea.

Ce naiba putea să facă?

ÎN MAI PUȚIN DE o oră, Roger parcă în fața casei tatălui ei. Valerie se bucură că Fred Vernon era la atelier. Îi dusese dorul, dar prezența lui ar fi agravat situația.

După ce urcă toate bagajele în apartament, se așezară să se odihnească.

– Ei, începu Roger, cred că trebuie să plec și eu la

hotel. O să te sun, bine? Poate ieșim undeva diseară, da?

– Nu te deranja să mă suni. Nu o să mă găsești. O să mă duc la atelierul tatei.

– Să încerc să te sun după șase?

– Bine. Cum vrei.

Se apropie de ea și o sărută stângaci. Apoi, se retrase repede și spuse plecând:

– Te sun...

Valerie intră în dormitor și privi echipamentul fotografic. Îi venea să se arunce pe jos și să moară. În ciuda asigurărilor lui Roger, Valerie se simțea respinsă. Își aminti avertismentele lui: "Relația asta nu va merge". Poate că Roger începea să se îndepărteze de ea.

Deschise aerul condiționat și se duse în bucătărie. Se uită în frigider. Nu mai avea decât o apă minerală. O desfăcu și se duse cu ea în sufragerie unde se așeză pe canapea.

Poate dacă privea mai mult din perspectiva lui Roger... El era mai conservator. Își dădea seama că din punctul lui de vedere diferența de vârstă putea fi un impediment. Dar asta nu-l făcea s-o iubească mai puțin.

Încercă să se convingă că o iubea mult, așa cum pretindea. În acel moment nu avea altceva de care să se agațe.

VALERIE MÂNCĂ UN prânz frugal, despachetă bagajele, făcu un duș, se schimbă și plecă spre atelierul tatălui ei. Mașina ei pornise la cheie. Tatăl ei îi promisese să-i pornească mașina o dată pe săptămână pentru a nu i se descărca bateria.

Nu-și anunțase tatăl de sosirea timpurie, dar spera ca el să se bucure de revedere.

Nu era nici un client în magazin și Fred Vernon se bucură, într-adevăr, foarte mult la vederea ei.

– Valerie! Te-ai întors! spuse el, îndreptându-se spre fiica lui, ca s-o îmbrățișeze. Ce surpriză minunată! Te așteptam săptămâna viitoare.

– Am terminat mai repede. Tată, arăți minunat!

– Și tu la fel, spuse Fred mândru îndepărtându-se un pic. Te-ai bronzat frumos.

– Da, spuse Valerie sperând ca bronzul să-i acopere roșeața obrajilor, la amintirea zonelor de pe trup unde se arsese. Am stat mult în natură.

– Am observat. Ai uitat că eu ți-am developat filmele? Ai făcut niște fotografii superbe!

– Am treabă după-amiază. Trebuie să fac niște copii după lucrările mele. M-a rugat Roger.

– Domnul Benedict a rămas în Natchez?

– Da. Editorul lui a venit la Natchez. Ne întâlnim cu el mâine.

– Și apoi, domnul Benedict se va reîntoarce în New York?

– Da, presupun că da.

Valerie spera ca și ea să plece o dată cu Roger, dar nu era sigură că-i putea spune deja tatălui ei.

– Valerie... sper că nu s-a întâmplat nimic... în păduri.

– Tată! exclamă Valerie jenată. Crezi că suntem în epoca primitivă? Și Roger nu este omul cavernelor, care să-mi dea cu bâta în cap și să mă ducă în peștera lui!

– N-a fost nevoie de așa ceva, nu?

Valerie se trezi salvată de un tânăr frumos, de douăzeci și cinci, douăzeci și șase de ani, care apăru din spatele magazinului cu o cutie mare în brațe pe care o depuse pe tejghea.

– Domnule Vernon... începu el, dar se opri la vederea lui Valerie.

– Randy, interveni Fred, ea este fiica mea, Valerie. Valerie, el este Randy Nixon.

– Am auzit multe despre tine, de la tatăl tău, spuse Randy, înroșindu-se.

– Randy este nepotul Myrnei, explică Fred. A făcut șase ani de pregătire militară. Acum este într-o vacanță și m-a rugat să-i ofer ceva de lucru. Să știi că se descurcă excelent. Mi-a fost de mare ajutor.

– Foarte bine, spuse Valerie încet, simțind reproșul din glasul tatălui ei

– Mi-a prins bine să lucrez cu domnul Vernon, spuse Randy. Am căpătat experiență în lucrul cu clienții. Am obținut o slujbă în Jackson, dar încep la 15 iunie, așa că am avut timp liber cât să lucrez aici, temporar.

– Ce-i acolo, Randy? întrebă Fred.

– Lentilele Olympus pe care nu le mai găseați.

– Glumești! Eu și Valerie le căutam de luni de zile, nu-i așa, draga mea?

– Ai dreptate. Pe mine vă rog să mă scuzați. Am de developat niște filme.

– Domnul Vernon mi-a arătat niște lucrări de-ale tale, spuse Randy entuziasmat. Mi se par excelente. Și eu am luat niște cursuri de fotografie. Dacă vrei să te ajut...

– Mulțumesc, mă descurc... spuse Valerie părăsind încăperea.

Valerie munci câteva ore în camera obscură, pentru a developa niște fotografii pentru Amory. Din când în când mai auzea glasul tatălui ei din camera alăturată. Îi părea rău pentru tensiunea creată între ei, dar se hotărî să-i povestească mai târziu despre ea și Roger.

Aproape de ora de închidere, Valerie termină de developat și puse fotografiile la uscat.

– Tată, spuse ea, intrând în magazin, unde tatăl său se pregătea să închidă. Hai să bem ceva.

– Vai, draga mea, mi-ar face plăcere, dar am alte planuri pentru diseară.

– Poftim? spuse surprinsă Valerie.

– Am invitat-o pe Myrna să luăm cina împreună. De fapt trebuie să apară și ea, dintr-o clipă în alta.

– Oh... spuse Valerie gânditoare, realizând că nu era singura care petrecuse o lună romantică.

De asta arăta tatăl ei așa de bine!

– Dacă aș fi știut că te întorci mai repede... Dar pot contramanda...

– Vai, nu, te rog. Du-te și distrează-te.

– Dar de ce nu vii tu cu noi? Uite, ar putea veni și Randy, sugeră el, privind spre băiatul care mai aranja niște aparate în vitrină. Ce spui, Randy?

Valerie își dădu exasperată ochii peste cap. Randy Nixon era drăguț, dar în comparație cu Roger... Părea imatur, necopt.

– Mulțumesc, tată. Dar și eu am planuri, mai târziu.

În acel moment în magazin intră Myrna Floyd, strălucitoare ca de obicei.

– Valerie! exclamă ea surprinsă și bucuroasă. Bine ai venit!

Myrna îi puse o mulțime de întrebări, dorind să afle cât mai multe despre pădurile Homochitto, despre care auzise atâtea. Valerie îi povesti aproape totul, cu excepția aventurii cu Roger, bineînțeles. Myrna era foarte încântată de întâmplările prin care trecuse Valerie, în vreme ce Fred părea din ce în ce mai nemulțumit.

Myrna insistă și ea ca Randy și Valerie să ia masa împreună cu ei. Dar Valerie se scuză cât mai veridic. Luându-i partea, Randy spuse că și el avea treabă în seara aceea.

Urându-le o seară plăcută și zâmbindu-i recunoscătoare lui Randy, Valerie se îndreptă spre casă, ușurată.

Deși se bucura pentru tatăl ei și Myrna, Valerie descoperi că era un pic geloasă. Se obișnuise ca tatăl ei să-i aparțină în întregime. Plecase șase săptămâni, nici nu se întorsese bine și tatăl ei deja nu mai avea timp pentru ea!

Se îngrijora pentru o problemă care nu exista. Nu-și putea învinui tatăl. Știa că fiecare avea dreptul la fericire. Dar problemele ei cu Roger, o făceau să nu mai vadă lucrurile corect.

Cum intră în apartament, sună telefonul.

– Pe unde umbli? se auzi glasul lui Roger în receptor.

– Bună, zâmbi Valerie, așezându-se comod pe fotoliu.

– Nu scapi așa ușor! Te caut de o oră!

– Am developat filmele pentru mâine.

– Aha. Și? Tatăl tău ce mai face?

– Bine.

– A venit și Amory. Am aranjat să ne întâlnim mâine la cafeneaua hotelului, bine?

– Perfect.

– Vrei să luăm cina împreună?

– Credeam că nu o să mă mai întrebi. Vino să mă iei. Mi-e o foame...

– Trebuie să fim foarte atenți.

– Stai liniști. Tata și Myrna au plecat în oraș să cineze. Așa că vom fi în siguranță.

– Nu! De ce nu înțelegi? Vrei s-o luăm de la capăt? Uite. Hotărăște-te. Vrei să vii sau nu? Pentru că mai târziu trebuie să mă văd cu Amory.

– Și nu vrei să fim văzuți împreună, nu?

– Valerie, mă scutești?

– Roger, dacă nu ți-e dor de mine să mă vezi, las-o baltă, spuse Valerie cu durere în glas.

– Încep să mă simt ca un obiect sexual.

– Nu te-am auzit să te plângi de asta, în păduri.

– Era altceva. Știi foarte bine ce părere am despre întâlnirile noastre în oraș. O fac pentru tine. Sun dispus la o frustrare temporară și tu nu poți face nici măcar un mic sacrificiu?

– Sunt dispusă la sacrificii, dar pe motive bine întemeiate. Și tu nu-mi oferi nici măcar unul.

– Nu ajungem nicăieri așa.

– Sunt de acord. Poate ar fi trebuit să ies cu tata, Myrna și Randy.

– Cine este Randy?

– Ajutorul lui tata.

– Stai acolo, spuse el și închise.

Valerie privi receptorul zâmbind. Întotdeauna funcționa asta.

În douăzeci de minute, Roger bătea insistent la ușa lui Valerie. Valerie îi deschise și Roger intră, aruncând pe masă o pizza.

– Valerie, de ce trebuie să te poți mereu ca un copil răsfățat?

– Eu? Tu ești acela care vede lucrurile într-un mod pueril.

– Eu vorbesc de realitate. Am motivele mele, bine întemeiate.

– Da?

– Am să-ți spun un milion de lucruri.

– Spune, zise ea, apropiindu-se.

– Nu am chef.

Roger o cuprinse în brațe și începu s-o sărute. În câteva secunde îi scoase cămașa și îi luă în mâini sânii.

– De ce nu mă satur niciodată de tine?

Se îndreptară spre pat și Roger începu s-o dezbrace. Valerie îi desfăcu nasturii pantalonilor. Erau înfometați. Se doreau cu disperare.

Roger se așeză pe pat și spuse:

– Vino deasupra, iubito.

Valerie se supuse.

– Te doream așa de mult, spuse ea, intrând. De ce m-ai respins?

– Nu te-am respins.

– Ba da.

– Ba nu, o contrazise Roger și o trase mai tare în el.

Valerie își pierdu controlul și începu să se miște rapid, cu frenezie. Îl sărută pe ureche, șoptindu-i vorbe dulci de dragoste.

Apoi Roger o apucă strâns de umeri și se eliberă intens.

Mai târziu, stând în brațele lui, Valerie se simți cu adevărat iubită.

– La naiba! înjură Roger, uitându-se la ceas. Am uitat de Amory.

Se îmbrăcă rapid, sub privirile lui Valerie.

– Cu asta ce fac? întrebă Roger arătându-i pizza. O pun în cuptor?

– Nu. Pune-o în frigider. Nu-mi mai e foame.

Roger zâmbi și puse pizza în frigider. O privi pe Valerie stând întinsă goală în pat, se aplecă și o sărută tandru.

– Să fii cuminte.

Valerie zâmbi, privindu-l plecând. Dar după câteva momente tristețea reveni în ochii ei. Se iubeau cu disperare. Dar asta putea să rezolve totul?

Capitolul 13

VALERIE SE TREZI a doua zi plină de speranță. Dimineața însorită îi ridică moralul. Se tot încuraja. Roger venise până la urmă seara trecută la ea! Dar exista posibilitatea să plece din Natchez singur.

Se îmbrăcă și constată că nu avea nimic de mâncare, cu excepția unei pizza reci. Dar tatăl ei îi bătu în ușă, invitând-o să ia micul dejun împreună cu el.

– V-ați distrat bine aseară? întrebă Valerie.

– Da. Îmi place mult de Myrna.

– Am văzut. Este ceva serios?

– Da. Pot comunica cu ea. Putem vorbi despre orice. Inclusiv despre mama ta. Amândoi am iubit-o pe Mary. Și împărtășim multe lucruri.

– Știu. Mă bucur pentru tine. Toți avem nevoie de comunicare.

– Nu ne-am făcut planuri. Nu încă. Dar ne vom întâlni des. Ne bucurăm unul de compania celuilalt.

– Asta este bine. Tată, am și eu să-ți spun ceva.

– Spune, zise tatăl ei curios.

Valerie respiră adânc și începu:

– S-ar putea să plec din Natchez. Împreună cu Roger Benedict. Săptămâna viitoare.

– Poftim? Vă căsătoriți?

– Nu chiar. Dar ne iubim.

– Vă iubiți? De ce ignori realitatea?

– Care realitate?

– Bărbatul acela îți poate fi tată. Dumnezeule! Nu credeam să te văd devenind amanta acelui bărbat.

– Este un om bun. Și nu denigra relația noastră. Ne iubim. La fel ca tine și cu Myrna.

– Nu ne poți compara. Eu nu i-am cerut niciodată Myrnei să se mute cu mine. Dar presupun că domnul Roger Benedict nu prea vrea să-și asume responsabilitățile.

– Pentru Dumnezeu, tată! Roger vrea să fie sigur. Primul mariaj nu i-a mers așa cum se aștepta...

– Este divorțat?

– Văd că nu pot discuta cu tine. De ce ești așa de îngust, tată? Tu de fapt nu vrei să plec din Natchez.

– Poate și asta.

Cei doi se priviră cu ostilitate. Fred părăsi bucătăria în momentul în care cineva sună la ușă. Valerie îl urmă și o surprinse pe Myrna spunând:

– Fred, sunt sigură că mi-am lăsat cheile pe aici pe undeva, aseară. Mi-am scos pantofii și... Aha! Uite-le!

Valerie își surprinse tatăl privind-o jenat.

– Bună, Valerie, ciripi Myrna. Mă bucur să te văd din nou.

– Tata m-a invitat să luăm micul dejun împreună.

Privirile dintre tată și fiică nu îi scăpară Myrnei.

– Ei, bine, eu trebuie să plec. Este ora deschiderii.

Fred o privi pe Valerie câteva secunde și pentru a risipi tăcerea tensionată, spuse:

– Valerie... Myrna a fost aseară pe aici... Ne-am uitat la televizor și... și-a uitat cheile.

– Nu trebuie să te explici, tată. Este treaba voastră. Sunteți adulți. Mulțumesc pentru micul dejun. Eu trebuie să plec. Am o întâlnire importantă. Mă scuzați. Pa, la revedere.

ÎNTÂLNIREA CU AMORY ȘI soția lui era programată la prânz, în cafeneaua din incinta hotelului la care stătea Roger. Valerie sosi la câteva minute după ei. Era îmbrăcată într-un costum de vară și își strânsese părul într-un coc.

Valerie zâmbi amabilă, făcând cunoștință cu Amory și soția lui, Elaine. Cuplul părea foarte prietenos. În schimb Roger era formal și părea preocupat. Dar Valerie nu avea timp să se întrebe ce era cu el. Atenția ei era îndreptată spre noile cunoștințe.

Amory era înalt, slab și râdea tot timpul. Părea în jur de cincizeci de ani. Elaine era mai tânără, micuță și slăbuță, îmbrăcată elegant, și Valerie o iubi imediat.

– Orașul tău este superb, spuse Elaine. Pur și simplu m-am îndrăgostit de el. Am sosit ieri după-amiază și am apucat să-l vizităm.

– Elaine spune că ar fi bine să găsim pe cineva să facă o carte despre Natchez, spuse Amory. Am încercat să-i spun că s-au mai scos cărți despre el. Doar eu le-am publicat.

Izbucniră cu toții în râs. Chelnerul veni cu comanda și Amory continuă:

– Ea ar mai fi vrut să stea o săptămână.

– Nu pot lipsi de la marele eveniment, spuse Elaine.

– Draga mea, Susie naște peste o lună!

– Nu se știe niciodată. Este primul ei copil.

Valerie îi privi încurcată și Roger îi explică:

– Fiul lor, Steve, și soția lui așteaptă un copil. Amory și Elaine vor deveni bunici. Tocmai îmi povesteau despre asta, înainte să apari tu.

– Felicitări, zâmbi ea spre fericitul cuplu.

– Mulțumim. Elaine mă duce la exasperare. Deja a aranjat camera copilului, dar tot nu se oprește din cumpărături.

– Exagerezi, Amory, ca de obicei. Am cumpărat cele necesare...

– Cele necesare? râse Amory. La ce-i trebuie copilului un milion de jucării de pluș, două leagăne și...

– Cel pe care l-am cumpărat astăzi de la magazinul de antichități este superb. Clasic. Tot leagănele vechi sunt cele mai bune.

– Nu știu cum le vom transporta la New York.

Valerie îi ascultă râzând pe cei doi certându-se în glumă. Erau evident emoționați de evenimentul ce se apropia. Dar Roger părea că nu participă deloc la conversație. Era la fel de formal și mintea lui părea departe.

După ce terminară prânzul, Amory spuse:

– Valerie, nu vreau să par nepoliticos, dar aș dori să mă uit peste lucrările tale.

– Sigur că da!

– Am fost foarte îngrijorat din cauza lui Rico. Știi că avem de respectat o campanie publicitară și dacă întârziem...

– Te rog. Înțeleg perfect, spuse Valerie arătându-i portofoliul.

– M-am întâlnit cu Roger aseară și mi-a arătat manuscrisul. Este foarte bun. Ca de obicei. Mai trebuie doar să-l tehnoredactăm.

– Acum trebuie să vezi și fotografiile, nu?

– Dacă nu te superi.

– Vai, se poate?

Câteva minute, Amory îi studie lucrările în tăcere. Valerie încercă să-i prindă privirea lui Roger, dar nu reuși. Părea foarte preocupat de cafeaua pe care o bea.

– Valerie! exclamă plăcut impresionat Amory. Sunt excelente! Elaine, uită-te și tu.

Elaine studie și ea un timp fotografiile în vreme ce Amory și Roger discutară despre succesul aproape sigur al cărții.

– Roger! exclamă Elaine. Valerie este o comoară.

– Da, este, spuse Roger privind-o pe Valerie.

După ce epuizară subiectul, Amory îi puse lui Valerie o serie de întrebări în legătură cu pregătirea ei de bază.

– Valerie, spuse Amory în cele din urmă. Vrem să facem o carte despre sudul Franței. Te-ar interesa?

– Glumești? Sigur că da.

– Nu glumesc deloc.

Valerie îl privi pe Roger, dar acesta nu se uită la ea. Așa că Valerie răspunse:

– Mi-ar face mare plăcere să lucrez cu tine.

– Atunci, uite cum facem, spuse Amory privindu-l pe Roger. Tu vei scrie textul și Valerie te va ajuta cu fotografiile.

– Pe naiba! spuse violent Roger.

– Ce ai, dragă? întreb Amory. Te-ai trezit cu fața la cearșaf? De ce nu vrei?

– Valerie este un fotograf excelent, recunosc. Dar eu am alte planuri. Găsește pe altcineva.

Valerie îngheță. Amory le oferise soluția relației lor și Roger îi întorcea spatele? Ce avea de gând?

Nu era decât un singur răspuns. În felul acela îi comunicase în mod public că relația lor se terminase.

Valerie se simți devastată și trădată. Tot ce trebuia să facă era să reziste până acasă. Reuși să mențină aparențele, discutând în continuare cu Amory și Elaine.

– Roger? spuse Elaine. Ce-ar fi ca tu și Valerie să ne însoțiți într-un tur de oraș?

– Mulțumesc, Elaine, dar nu pot, spuse Valerie. I-am promis tatălui meu că-l voi ajuta la magazin. De fapt, deja am și întârziat.

– Vai, îmi pare rău, spuse Elaine dezamăgită.

– Atunci să contez pe tine, Valerie, pentru noua mea carte? întrebă Amory.

– Da, spuse Valerie cu curaj, privindu-l pe Roger.

– Atunci, ținem legătura.

– La revedere, spuse Valerie și plecă fără să se uite în urmă.

DUPĂ CE VALERIE plecă, Amory îl privi pe Roger și îl întrebă:

– Ce-i cu tine, Roger?

– Nimic.

– Nu vrei să lucrezi la altă carte împreună cu Valerie? Mi se pare că ați colaborat excelent.

– Nu, mulțumesc.

– Dar este talentată.

– Ai observat bine, spuse Roger terminându-și cafeaua.

Amory își privi soția zâmbind și spuse:

– Să nu-mi zici că o relicvă bătrână ca tine s-a îndrăgostit de o tânără fermecătoare ca Valerie?

– Trebuie să te anunț, Amory, că nu am ajuns încă o relicvă.

– Ha, ha! Te-ai îndrăgostit! Te cunosc bine!

– Taci, Amory! Nu mai râde, interveni Elaine. Roger, este minunat!

VALERIE IEȘI DIN restaurant tremurând de durere și furie. Nu-i venea să creadă. Roger i-o făcuse în cel mai josnic mod! Îi venea să se ducă acasă și să plângă o săptămână. Dar se hotărî să-l aștepte pe Roger, pentru o confruntare față în față.

În câteva minute, îl văzu ieșind din hotel și se duse după el.

– Vrei să-mi explici și mie de ce mi-ai făcut asta?

– Valerie, îmi pare rău. Dar ți-am mai spus că relația asta nu va merge niciodată. Astăzi, când i-am ascultat pe Amory și Elaine, mi-am dat seama. Sunt cei mai buni prieteni ai mei. Îi cunosc de o viață. Așteaptă primul lor nepot, Valerie, îți dai seama?

– Și? Ce legătură au ei cu noi?

– Mi-e teamă că au mare legătură, spuse Roger cu regret.

– Îți pasă mai mult de ceea ce cred prietenii tăi, decât de mine? îl acuză ea.

– Țin la tine, Valerie, te iubesc. Dar am trăit într-o fantezie. În pădure era altceva. Asta este lumea reală, Valerie. Cu asta ne vom confrunta. Tu ești în cu totul altă fază a vieții, decât mine.

– Și așa ajungem din nou la vârstă!

– Ți-am mai explicat. Nu este vorba de vârstă. Vorbesc de diferențele de perspectivă!

– Perspectivele noastre păreau foarte asemănătoare astă noapte.

– Valerie, ne înțelegem minunat în pat. Asta nu pot nega...

– Dar ne înțelegem bine și din celelalte puncte de vedere. Ne-am simțit bine împreună.

– Ai dreptate. Eu eram profesorul și tu elevul. Nu, Valerie, așa nu merge. Tu ai de urmat un drum. Amory ți-a oferit un angajament. Munca ta este deja pe primul loc. Și așa și trebuie. Ai un viitor strălucit.

– Și de ce nu poți intra și tu în viitorul meu?

– Nu vezi? Te-am învățat tot ce am știut. Și tu ai obținut tot ce ai vrut de la mine.

– Crezi că asta îmi doream eu de la tine? Nu pot să cred că gândești așa! Atunci poate că și tu te-ai folosit de mine. A fost distractiv, dar acum gata, nu?

– Nu, Valerie. Îmi pare rău că nu înțelegi. Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu Rico. Nu știu de ce a mai rămas în Natchez, dar trebuie să văd ce vrea.

– Perfect. Nu te opresc.

– O să te sun, spuse el, încercând s-o atingă.

– Nu te deranja, spuse ea smucindu-se.

Capitolul 14

VALERIE ÎNCERCĂ SĂ se abțină până acasă. Deci relația ei cu Roger chiar se terminase!

Rațional, Valerie știa că nu avea de ce să plângă. Roger nu îi făcuse nici o promisiune. O avertizase din timp că nu avea de gând să se lege de ea. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună.

Și totuși inima ei credea altceva. Îi venea să-l strângă de gât. O lăsase pentru că descoperise că prietenii de vârsta lui aveau deja nepoți. Era o scuză lamentabilă. Roger de fapt nu ținea la ea suficient de mult.

Valerie ajunse acasă și aproape izbucni în plâns, când auzi o bătaie ușoară în ușă.

Disperată, sperând că este Roger, Vaelrie se repezi, aproape smucind ușa.

– Bună, Valerie.

– Bună... Myrna, spuse ea dezamăgită.

– Pot intra două minute?

– Sigur.

– Nu pot sta mult. Am lăsat-o pe Sadie la magazin și știi cum este ea. Nu prea se descurcă cu clienții.

– Stai jos, Myrna.

– Mulțumesc. Vroiam să discut ceva cu tine.

– Te ascult, spuse Valerie încercând să-și înghită nodul din gât.

– Sper că nu ți-am făcut o impresie proastă, astăzi, când am venit după chei?

– Nu, fii liniștită.

– Le-am uitat din reflex. Obișnuiesc să-mi scot cheile din buzunar când intru în casă. Fred m-a invitat la el după cină, să ne uităm la un film și...

– Myrna, nu trebuie să-mi explici. I-am spus și lui tata. Este treaba voastră. Sunteți adulți. Nu mă bag eu între voi. Faceți ce vreți.

– Dar mă interesează ce crezi tu despre relația mea cu tatăl tău...

– Myrna, mă bucur pentru tine și tata, se vede că vă iubiți, spuse ea, izbucnind în lacrimi.

– Vai! Draga mea, știam eu că nu îți convine! spuse Myrna cu durere.

Valerie încercă să-i explice, dar deja sughița și hohotea disperată. Myrna îi aduse un pahar cu apă și o mângâie pe cap, consolatoare.

– Valerie, îmi pare rău...

– Nu, Myrna, eu îmi cer scuze. Eram pe punctul de a izbucni în plâns, când ai venit tu.

– Vai, nu. Ești supărată că eu și tatăl tău ne întâlnim? Dacă ești...

– Nu, Myrna! izbucni Valerie în râs, printre lacrimi. Plâng din cauza lui Roger.

– Roger? A! Fred mi-a spus că nu-i convine că ai stat șase săptămâni cu el în păduri. S-a întâmplat ceva?

– Da!

– Ce ți-a făcut secătura?

– Nu este o secătură, spuse Valerie trăgându-și nasul.

– Atunci?

– M-am îndrăgostit de el.

– Valerie! Dar este minunat! Și de ce plângi?

– El nu mă iubește.

– Vai, draga mea. Vrei să-ți descarci sufletul?

– Da, spuse Valerie și începu să-i povestească șirul întâmplărilor. Ar fi trebuit să nu mă implic. În fond nu mi-a promis nimic. Și insistă în continuare că diferența de vârstă ne stă în cale.

– Poate că o să-l înțelegi peste douăzeci de ani.

– Acum îi ții partea?

– Nu. Dar eu, la vârsta mea, îi înțeleg motivele. Poate că și tu le vei înțelege la un moment dat.

– Părerea mea este că ne-am fi înțeles perfect. Nu contează vârsta.

– Ai dreptate.

– Dar tata nu este de aceeași părere.

– Nu-l asculta pe tatăl tău, o sfătui Myrna. Ascultă-ți inima.

– Eu îl vreau pe Roger, dar el nu mă vrea. M-a folosit. I-am fost de mare ajutor pentru carte. Și el spune că și eu am obținut ceea ce-mi doream de la el.

– Nu, Valerie, vorbește durerea din tine. Ești confuză. Din câte mi-ai spus, domnul Benedict te iubește mult. Dar este cu douăzeci de ani mai în vârstă decât tine. Simte că nu te poate ruga să renunți la viitorul tău pentru el.

– Ei, se înșală.

– Atunci trebuie să-i spui și lui asta.

– Să mă respingă din nou? Nu, mulțumesc. Mi-a ajuns pentru o zi. Mândria mea a avut mult de suferit astăzi.

– Atunci trebuie să te hotărăști ce contează mai mult: mândria ta prostească sau dragostea pentru el?

– Myrna! Ești de partea lui!

– Nu, iubito, sunt de partea ta. Și părerea mea este că și domnul Benedict este tot de partea ta.

– Adică?

– Din câte îmi povestești, eu văd în comportamentul lui că acționează în interesul tău.

– Niciodată nu m-am gândit la asta, spuse Valerie cu ochii brusc luminați.

– Ei, atunci este cazul să te gândești și la asta. Dacă îl mai vrei, du-te după el.

– Ai dreptate, Myrna. Mulțumesc. Nu știu ce mă făceam fără tine.

– În ceea ce-l privește pe Fred, nu-ți face probleme. Voi avea eu grijă de el. Tatăl tău chiar îți dorește fericirea.

După ce plecă Myrna, Valerie se gândi mai liniștită la ceea ce avea de făcut. Dacă într-adevăr Roger se gândea la binele ei, atunci poate că mai exista o șansă.

Abia aștepta să se întâlnească cu el. Dar probabil Roger era cu Rico. Se gândi puțin și luă receptotul hotărâtă și îl sună pe Amory.

– Iartă-mă că te deranjez. Mă bucur că te-am găsit. Sunt Valerie. Nu te supăra, dar trebuie să te refuz. Nu pot face fotografiile pentru sudul Franței. Am alte priorități.

ROGER PESCUIA împreună cu Rico, pe malul râului Mississippi. Era o zi însorită și călduroasă.

Norocul se părea că-i părăsise. Nu reușiseră să prindă decât doi pești mici.

Roger se întreba ce-l mai reținuse pe Rico în Natchez. Se părea că prietenul lui, un aventurier din fire, se îndrăgostise până peste urechi de sora medicală pe care i-o adusese Roger.

– Doar când se înfurie, continuă Rico cu descrierile. Are un temerament de sudistă.

– Dar ce-i faci de o înfurii?

– O alerg în jurul mesei, glumi Rico. Vreau să-ți spun că deși pare firavă, are o forță...

– Din câte mi-o descrii pare adorabilă. Și are nervi de oțel. Cum reușește să te suporte?

– Sunt irezistibil, glumi Rico.

– Serios? întrebă Roger insinuant.

– Hei! Chloe are douăzeci de ani și are o educație foarte bună. Mi-a spus că nu se culcă cu mine nici moartă, înainte de căsătorie.

– Și?

– O înțeleg...

– Adică vrei s-o iei de nevastă?

– Da!

– Măi, măi! Dar te-ai îndrăgostit cu adevărat de fata asta. Ce ți-a făcut? Mă bucur pentru tine.

– Mi-e teamă că este foarte atașată de familia ei. Nu știu cum o s-o conving să plece cu mine din Natchez.

– Însoară-te cu ea, Rico. Problemele astea se vor rezolva.

– Hei, dar pe tine ce te preocupă astăzi?

– Valerie.

– Aha! Știam eu că o să te îndrăgostești de ea. Eram sigur, mai ales când te-am văzut ce priviri de vultur îmi aruncai atunci când vorbeam cu ea.

– A fost reciproc.

– Și? De ce nu ați venit împreună?

– Am terminat-o cu ea, astăzi.

– Glumești! Recunoaște! Ea te-a părăsit!

– Nu. Am considerat că este mai bine așa. Nu pentru mine. Pentru ea.

– Ce prostie!

– Rico! Sunt cu douăzeci de ani mai mare decât ea. Nu pot să-i ofer ceea ce-și doresc fetele de vârsta ei!

– Ca de exemplu?

– Copii!

– Tata s-a însurat la doi ani după ce a murit mama cu o fată care are jumătate din vârsta lui. Acum așteaptă un copil. Și ține cont! Are cincizeci și doi de ani! Asta chiar îl întinerește. Să-l vezi ce fericit este.

– Mă bucur. Dar nu văd ideea.

– Ești prost!

– Dar asta nu este o soluție pentru toate cazurile.

– Ți-e teamă că nu vei ține pasul cu ea, nu?

– Nu.

– Săraca Valerie. Cred că este devastată. O s-o duc diseară la un restaurant ca s-o înveselesc! O să-ți povestesc cum a fost.

Cuvintele lui Rico îl treziră pe Roger la realitate. Avea dreptate. De acum înainte, Valerie se putea întâlni cu oprice bărbat dorea. Era liberă. Și așa de frumoasă!

Roger realiză că totul fusese o greșeală. Se speriase, o terminase cu Valerie și acum trebuia să repare lucrurile. Nu exista altă soluție. Se simțea dator. Trebuia măcar să încerce.

Pe cine păcălea? O iubea la nebunie! Și pentru nimic în lume nu ar fi lăsat-o altui bărbat.

– Ei, ce zici? O sun pe Valerie? întrebă Rico.

– Dacă faci asta îți rup picioarele. Amândouă!

– Hei! Vroiam să-ți ofer ajutorul meu! Nu trebuie să devii violent!

– Cred că este timpul să mă întorc în oraș.

– Cum vrei. Succes, spuse Rico făcându-i cu ochiul.

Capitolul 15

ROGER SE ÎNTOARSE LA hotel, se spălă și se schimbă. Pe la ora cinci, se grăbi să plece spre Valerie, dar se întâlni pe hol cu Amory.

– Roger!

– Amory, iartă-mă, dar mă grăbesc.

– O cauți pe Valerie?

– De unde știi?

– Te căuta acum o oră.

– Serios?

– Da. M-a sunat mai devreme ca să anuleze contractul pentru Franța. Mi-a spus că are alte priorități. Ai idee despre ce este vorba?

– Uite, Amory, spuse Roger grăbit, trecându-și mâna prin păr. Poți să ne păstrezi contractul, până îți voi explica eu despre ce este vorba, mai târziu? Acuma trebuie s-o găsesc.

– Dar hotărâți-vă odată! strigă Amory după Roger care o luase la fugă pe scări.

Conducând spre casa lui Valerie, Roger se gândi la ceea ce-i spusese Amory. De ce refuzase Valerie oferta? Care-i erau prioritățile?

Poate că dorea să-i demonstreze că relația lor nu era bazată pe interes.

Dar el niciodată nu se gândise la asta. Știa că era o fată bună, inocentă și lipsită de meschinărie.

Și el se purtase așa de urât cu ea, la prânz. Îi rănise pur și simplu sentimentele. Îi înșelase încrederea. Oare mai avea vreo șansă? Putea Valerie să-l mai ierte?

Dar la urma urmei, de ce îl căutase?

VALERIE PORNI spre marginea orașului, acolo unde credea că putea să-l găsească pe Roger. Fusese foarte dezamăgită și își pierduse din avânt, atunci când descoperise că Roger nu se întorsese de la întâlnirea cu Rico.

Se simțise foarte bine după ce discutase cu Myrna. Dar îndoielile începuseră să pună stăpânire pe ea. La prânz, Roger fusese foarte categoric.

Valerie își parcă mașină pe malul fluviului Mississippi. Soarele începuse să apună. Inhală briza reconfortantă a râului, amintindu-și prima ei întâlnire cu Roger.

Acolo începuse totul. Pe Delta Princess. Ce frumos fusese! Și ce mult părea de atunci!

Oare mai avea vreo șansă? Sau totul era doar o iluzie? Dacă o respingea din nou? Acum chiar că pierdea totul. Cariera și dragostea.

ROGER CONSTATĂ că mașina lui Valerie nu era în parcarea din fața casei ei. Urcă în grabă scările, bătu la ușă, dar nu-i răspunse nimeni. Coborî și se hotărî să vorbească cu Fred Vernon.

– Bună ziua, domnule Vernon, mă scuzați că vă deranjez, nu știți unde este Valerie? întrebă Roger. Este ceva urgent.

Înainte ca Fred să răspundă, în ușă apăru o doamnă drăguță și mai în vârstă.

– Bună, tu trebuie să fii prietenul lui Valerie, nu-i așa? întrebă ea.

– Da, Roger Benedict, se prezentă el.

– Myrna Floyd.

– Nu știu unde este fiica mea, spuse ostil Fred.

– Fred! exclamă Myrna indignată. Nu ești politicos. De ce nu-l inviți pe domnul Benedict înăuntru?

– Nu, mulțumesc, spuse Roger. Chiar nu pot să stau prea mult.

– Ei, știu că și Valerie te căuta, spuse Myrna.

– Da? spuse Roger luminându-se. Apropo, domnule Vernon, o să mă căsătoresc cu fiica dumneavoastră.

– Domnule Benedict... replică agresiv Fred. Au!

Myrna tocmai îl ciupise de braț.

– Atunci să nu vă mai reținem, domnule Benedict. Natchez este un oraș mic, o s-o găsiți pe Valerie. Sper că ne invitați la nuntă?

– Sigur!

– La revedere, spuse Myrna, închizând ușa. Fred, cred că trebuie să avem o mică discuție...

Roger o căută pe Valerie la atelier, la hotel, în diverse baruri, dar nu o găsi. Disperată, conduse spre Mississippi. Dacă nu era nici acolo...

O găsi pe malul fluviului, privind apa înroșită de apusul de soare. Era așa de frumoasă și vulnerabilă! Briza îi flutura rochia subțire și ea se ținea înfrigurată de talie. Era adorabilă. Și părea așa de tristă! El o adusese în acea stare.

Îi venea s-o ia în brațe, dar știa că în anumite cazuri, trebuia să se abțină. Se apropie de ea și brusc, ca și cum l-ar fi simțit, Valerie se întoarse.

– Roger... șopti ea, nevenindu-i să creadă.

– Bună, iubito, am auzit că mă căutai...

– Da? spuse ea, întorcându-se cu fața spre râu.

Roger intră în panică. Venise prea târziu?

– Te-am găsit greu. Te-am căutat în tot orașul.

– Da? șopti ea.

Priviră tăcuți câteva momente apele învolburate. Ultimele raze ale soarelui luminau valurile.

– Îți amintești de Delta Princess? întrebă ea. Unde am greșit, Roger?

– Vom repara greșelile, spuse Roger prinzând-o de umeri.

– M-am gândit că dacă aș lua-o de la capăt, de data asta nu voi mai greși. Dar nu pot, Roger. Nu pot să trădez nici o secundă din timpul petrecut împreună.

Valerie începu să plângă. Roger o luă în brațe.

– Nu plânge, iubita. Îmi pare așa de rău... Am fost un nemernic! Înțelege-mă, eram speriat. Elaine își aștepta primul nepot și tu stăteai alături de ea așa de tânără și frumoasă... M-am simțit așa de departe de tine. Știam că nu puteam să-ți cer așa de mult...

– Roger...

– Ascultă-mă, te rog. Când a început Amory să te laude, m-am simțit așa de mândru. Știam că mai multe nu-ți pot oferi. De ce ai mai fi avut nevoie de mine?

– De ce? Cum de ce? râse ea amar, printre lacrimi.

Roger îi cuprinse fața în palme.

– Amory a spus că ai renunțat la contract. Că ai alte priorități. Ce priorități ai?

– Tu, Roger. Te iubesc așa de mult!

– Iubita mea, și eu te iubesc, spuse Roger sărutând-o. Nu am suportat ideea să te pierd. Am nevoie de tine. Poate sună egoist, dar pur și simplu nu te pot lăsa.

– Nu sună deloc egoist. Și dacă ne iubim, nimic nu mai contează.

– Ești sigură? Adică ce se va întâmpla dacă nu voi putea să...

– Să ce?

– S-ar putea ca la un moment dat să nu-ți mai fac față, spuse el zâmbind.

– Să nu-mi faci față? Cine mă dorea de trei ori pe zi? Cine mă chinuia până îmi pierdeam mințile?

– Eram chiar așa de rău? zâmbi Roger.

– Da. Dar mie îmi plăcea la nebunie, Roger. Crede-mă! O să fie bine. Nu-mi fac griji pentru tine.

– Glumești.

– Nu. Din când în când mi-aș dori să mai dorm și eu ca tot omul.

– Fata mea dulce, spuse Roger sărutând-o. Ești sigură? Nu vei duce dorul altor lucruri?

– Ca de exemplu?

– Zece de copii.

– Nu. Unul este suficient.

– Ei, cu unul mă descurc.

– Îl voi hrăni și la două noaptea. Promit!

– Dar îți ajunge doar unul?

– Nu mă deranjează. Și eu am fost copil unic la părinți. Tu nu?

– M-am gândit cum ar fi să avem un copil, atunci când eram în păduri. M-am speriat, la început, dar mi-am dat seama că-mi doresc mult de tot unul de la tine. Dar te mai rog ceva...

– Ce?

– Hai să-l facem mai repede.

– Cu prima ocazie.

– Timpul meu se scurge mai repede ca al tău.

– Iubitul meu! Am de gând să nu te pierd prea curând. Mai ai multe lucruri să mă înveți.

– Nu. Tu trebuie să mă înveți cum este să fii tânăr, spuse el privind-o cu ochi strălucitori. Hai să facem cartea aceea despre sudul Franței! Dar mai întâi, hai să ne căsătorim!

– Vai, Roger! Hai să facem copilul în Franța.

– O să ne dăm toată silința. Și, domnă Vernon, asta ce înseamnă? Îmi faci onoarea de a fi soția mea?

– Da. Cu o condiție.

– Ce condiție? întrebă el îngrijorat.

– Să-mi petrec noaptea asta la hotelul tău.

– Perfect. La naiba cu ce crede lumea! Vino la mine în brațe, păsărica mea!

După un sărut lung, Valerie șopti:

– O să te termin în seara asta, Roger.

– Vai, iubita mea, deja ai făcut-o! spuse el cu dragoste sărutându-i lacrimile.

Se îmbrățișară îndelung, după care urcară dealul împreună, sub lumina lunii, mână în mână.

Sfârșit